

WILLIAM GIBSON HRABĚ NULA

PRO MOJI D

Quiero hacer contigo lo que laprimavera hace con los cerezos
– Neruda

PŘERUŠENÍ PŘI ČÍSLE NULA

Při příchodu přerušení sniž čítač o jedničku.

1

Ostře nabitá pistole

V Novém Dillí nasadili na Turnerovu stopu honícího psa a nastavili ho na jeho feromony a barvu jeho vlasů. Našel ho na ulici, která se jmenovala Čádní Čáúk, prolezl lesem holých hnědých nohou a kol místních rikš a začal se škrábat na jeho pronajaté BMW. V sobě měl kilogram rekrystalizovaného hexogenu a vločkového TNT.

Turner ho neviděl. To poslední, co si z Indie pamatoval, byla růžová štuková fasáda hotelu Khush – Oil.

Protože byl dobrý agent, měl dobrou smlouvu. Protože měl dobrou smlouvu, byl v Singapuru hodinu po výbuchu. Alespoň tedy z větší části. Ten holandský chirurg docela rád žertoval o tom, že blíže neurčený díl Turnerova těla ten první let z Palamu nestihl a musel tam přenocovat někde ve sklepe v regenerační vaně.

Holandřanovi a jeho týmu to trvalo tři měsíce, než Turnera dali zase dohromady. Nakloňovali pro něj čtvereční metr kůže a napěstovali ji na kolagenových plátech a polysacharidech ze žralocích chrupavek. Na volném trhu nakoupili oči a genitálie. Ty oči byly zelené.

Větší část těch tří měsíců strávil v ROM generované simstimové iluzi idealizovaného dětství, jak by je někdo mohl prožít v Nové Anglii minulého století. Holandřanovy návštěvy byly šedivými ranními sny, nočními můrami, které mizely zároveň s tím, jak nebe za oknem jeho ložnice ve druhém poschodí jasnělo. Pozdě večer tam byla cítit vůně šeříků. Čítával si Conana Doylea ve světle šedesátiwattové žárovky, skryté za pergamenovým stínítkem, potištěným obrázkou starých kliperů. Onanoval ve vůni čistého bavlněného povlečení a myslel přitom na dlouhonohé holky ze hřiště Patriotů. Holandřan mu občas otevíral dvířka v zadním mozku a vcházel dovnitř, aby se ho na něco ptal, a ráno na něj jeho matka zase volávala, aby šel do kuchyně a dal si ke snídani trochu kukuřičných lupínků, slaninu s vejci a kávu s cukrem a mlékem.

A jednoho rána se probudil v jakési podivné posteli. Holandřan stál u okna, kterým do pokoje proudila tropická zeleň a ostré světlo, které ho páliło do očí. "Turnere, můžete jít domů. Jsme hotovi. Jste tak dobrý, jako byste byl nový."

Byl tak dobrý, jako by byl nový. Jak dobrý? To nevěděl. Vzal si ty věci, co mu Holandřan dal, a odletěl ze Singapuru. Domů znamenalo do dalšího letištního Hyattu.

A do dalšího. Jako vždycky.

Letěl dál. Jeho kreditní čip byl černý obdélník, lesknoucí se jako zrcadlo a lemovaný zlatem. Když ho viděli lidé za přepážkami, usmívali se. Dveře se otevíraly a zase se za ním zavíraly. Kola se odlepila od železobetonu, objevilo se pití, servírovala se večeře.

Na Heathrow se od prázdné číše letištního nebe odlomil velký kus paměti a padl přímo na něj. Vyzvracel se do modré plastické nádoby a ani se nezastavil. Když došel k přepážce na konci chodby, změnil si letenku.

Odletěl do Mexika.

mmm

A probudil se do rachocení železných kbelíků na dlážděné podlaze a mokrého svištění smetáků. Jeho tělo zahřívalo jiné, ženské.

Jeho pokoj byl vysoká jeskyně a holá bílá omítka odrážela všechny zvuky až příliš jasně. Kdesi za pokřikování pokojských, rozléhajícím se po ránu na dvoře, se ozývalo hučení příboje. Prostěradlo, zmačkané mezi jeho prsty, bylo z hrubého plátna, změkčeného nekonečným praním.

Vzpomínal si na sluneční paprsky, pronikající širokým oknem z tónovaného skla. Letištní bar v Puerto Vallarta. Od letadla musel snad dvacet metrů jít s očima pevně zavřenýma proti tomu slunci. Vzpomínal si na mrtvého netopýra, slisovaného jako suchý list na betonu přistávací dráhy.

Vzpomínal si na autobus, na horskou silnici, na zápach vnitřního spalování, na okraje čelního skla polepené pohlednicovými hologramy s modrými a růžovými obličejí svatých. Nedíval se na srázy hor kolem a místo toho se věnoval průhledné růžové kouli a rtuti, trhaně tančící v jejím nitru. Ta koule byla upevněná na zakřivené ocelové tyči řadicí páky a byla o něco větší než baseballový míček. Zalitý v ní byl přikrčený pavouk z čistého foukaného skla, a až na něj ta koule byla dutá a z poloviny vyplněná tekutým stříbrem. Když řidič smýkal s autobusem v horských serpentínách, tuť poskakovala a klouzala po stěnách, když byla silnice rovná, lehce se chvěla a vlnila. Ta koule byla směšná, ručně vyrobená a odporná, jen tam tak seděla a vítala ho v Mexiku.

Mezi těmi snad dvaceti mikrosofty, které mu dal Holanďan, byl jeden, díky kterému mohl skoro plynule mluvit španělsky, ve Vallartě se ale chvíli hrabal prsty za levým uchem a místo mikrosoftu si za něj zastrčil štěnici. Slot i štěnici schoval pod čtverečkem mikropóru v barvě své vlastní kůže. Kterýsi z pasažerů vzadu v autobuse měl rádio. Řvavý pop občas přerušil hlas recitující něco na způsob litanie, řady desetimístných čísel, které ten den vyhrávaly ve státní loterii.

Žena vedle něj se ve spánku pohnula.

Opřel se o loket a podíval se na ni. Měla tvář cizinky, nebyla to však tvář, kterou by podle svých hotelových zkušeností měl očekávat. Čekal by běžnou, banální krásku, vypěstovanou z levné plastické chirurgie a neodbytného darwinismu módy, laciný vzor smíchaný z nejznámějších tváří obrazovek posledních pěti let.

V její čelisti bylo cosi střeozápadního, cosi archaického a amerického. Tu modrou pokrývku měla přehozenou přes boky a sluneční paprsky pronikající mezi dřevěnými žaluziemi ozdobily její dlouhá stehna zlatými pruhy. Tváře, se kterými se probouzel v hotelích celého světa, vypadaly jako stále stejné dílo rukou Páně. Spící ženské tváře, totožné a osamělé, holé a mířící přímo do prázdna. Tato však byla jiná. Už teď s ní byl spojený nějaký význam. Význam a jméno. Posadil se a přehodil nohy přes okraj postele. Jeho chodidla zaregistrovala ostrá zrna plážového písku, rozsypaná na chladných dlaždicích. Cítil slabý, neodbytný zápach detergentu. Vstal. Byl nahý a hlava mu třestila. Donutil své nohy, aby se pohnuly. Vykročil a zkusil hned ty první ze dvojích dveří. Našel bílé dlažky, znovu bílou omítku a cibulovitou chromovanou sprchu, visící ze železné trubky tu a tam zohyzděné skvrnami rzi. Z kohoutků na umyvadle tekly dva stejné pramínky jako krev teplé vody. Stál tam plastický pohárek a vedle něj ležely jakési prastaré hodinky, mechanické rollexy s řemínkem ze světlé kůže.

Okenicemi zakrytá okna koupelny byla z obyčejného čírého skla a byla potažená jemnou plastickou sítí. Vyhlédl ven skrz dřevěné lišty okenic, zamrkal očima, do kterých mu zasvítilo ostré a jasné slunce, a zahlédl fontánu z kachlíků s květinovým vzorem a rezavou kostru starého VW Brouka.

Allison. Jmenovala se Allison.

Měla na sobě krátké kalhoty v barvě khaki s roztřepenými nohavicemi a jedno z jeho bílých triček. Nohy měla krásně opálené. Rollexy v obyčejně vypadajícím ocelovém pouzdře a s páskem z tenké vepřovice si připnula na levé zápěstí. Šli po oblouku pláže směrem k Barre de

Na-vidad a pomalu kráčeli po úzkém pruhu pevného mokrého písku těsně nad místem, kam dosahovaly vlny příboje.

Už spolu i něco prožili – pamatoval si, jak ten den ráno seděla v jednom z boxů mercada s plechovou střešou a jak v obou rukou držela velký hliněný hrnek s tureckou kávou. Stíral tortillou z prasklého bílého talíře poslední zbytky vajíček a salsy a pozoroval mouchy, kroužící kolem dlouhých prstů světla, pronikajícího mezi změtí palmových listů a vlnitého plechu stěn mercada. Mluvila o tom, že pracuje pro nějakou právnickou firmu v L.A. a žije sama v jednom z těch chatrných plovoucích měst kotvících kolem Redonda. Řekl jí, že hledá lidi pro nějakou velkou společnost. A nebo že to aspoň dělal. "Možná by mi nevadilo to změnit..."

Ve srovnání s tím, co bylo mezi nimi, se však ta slova zdála být zcela podružná. Nad hlavami jim chvíli poletovala fregatka, mířící proti mořské bríze. Naklonila se na stranu, zakroužila a byla pryč. Když si uvědomili tu svobodu, bezstarostnost letu toho ptáka, oba se zachvěli. Stiskla mu ruku.

Směrem k nim pochodovala po pláži postava v modrém, vojenský policista mířící k městečku. Jeho dokonale vyleštěné černé boty nepřírozeně kontrastovaly s měkkou světlou pláží. Když muž prošel kolem něj s nehybnou a temnou tváří zakrytou zrcadlovými slunečními brýlemi, Turner si všiml laseru Steiner – Optic karabinového typu s optikou Fabrique Nationale. Modré kalhoty měl policista bez jediné poskvrny, nažehlené jako břitvy.

Turner byl po většinu svého dospělého života sám svým způsobem vojákem, přestože na sobě nikdy neměl uniformu. Byl žoldákem obrovských koncernů, potajmu válčících o kontrolu nad celými ekonomikami. Byl specialistou na extrakci špičkových manažerů a nejlepších výzkumníků. Koncerny, pro které pracoval, by nikdy nepřiznaly, že lidé jako Turner existují...

"Včera večer jsi vypil skoro celou láhev Heradury," řekla ona.

Přikývl. Její ruka byla v jeho dlani horká a suchá. Díval se jí na prsty u nohou, při každém kroku se rozvíjející do vějíře. Nehty měla natřené lesklým růžovým lakem.

Přivalily se vysoké přílivové vlny s hřebeny průhlednými jako zelené sklo.

Na její opálené kůži se zaleskla vodní tříšť.

Po tom prvním společně stráveném dni jim život běžel podle stále stejného jednoduchého vzoru. Snídali v mercadu, v boxu s betonovým stolkem tak ohlazeným časem, že vypadal jako leštěný mramor. Celé ráno se koupali v moři, dokud je slunce nezahnalo zpátky do okenicemi zakrytého chladu hotelu, kde se milovali pod pomalu se otáčejícími dřevěnými listy stropního větráku. Pak spali. Odpoledne buď zkoumali bludiště úzkých uliček za Avenidou, nebo vyrazili do kopců. Večeřeli v restauracích na pobřeží a popíjeli na terasách bílých hotelů. Na čáře příboje se odráželo měsíční světlo.

A velmi zvolna, beze slov, ho naučila novému stylu vášně. Byl zvyklý na to, že ho obsluhovaly, že mu anonymně sloužily, a že to byly zkušené profesionálky. Kdežto teď, tady v té bílé jeskyni, klečel na dlaždicích. Sklonil hlavu a lízal ji jazykem, slaná voda Tichého oceánu se mísila s její vlastní vlhkostí a její chladná stehna se dotýkala jeho tváří. Vzal její boky do dlaní, zvedl ji jako pohár, přitiskl k ní své rty a jazykem hledal to místo, ten bod, kde si byla nejbliž. Pak se usmál, lehl si na ni a našel si tam svou vlastní cestu.

Někdy s ní potom mluvil, byly to dlouhé spirály na nic se nesoustředícího hovoru, které splývaly se zvukem příboje. Ona neříkala skoro nic, Turner se ale naučil si vážit toho mála, co říkala, a Allison ho stále objímala. A poslouchala.

Uplynul týden a pak další. Ráno toho posledního dne se probudil v tom stejném chladném pokoji a našel ji vedle sebe. Při snídani měl pocit, že v ní cítí jakousi změnu, neznámé napětí.

Opalovali se a koupali a v dobře známé posteli na ten drobný osten neklidu zase zapomněl.

Odpoledne navrhla, aby šli po pláži k Barre, stejnou cestou, jako šli první den.

Turner si vytáhl ze slotu za uchem štěnici a na její místo strčil plátek mikrosoftu. Celá stavba španělštiny se v něm usadila jako skleněná věž s neviditelnými branami, zavěšenými ve veřejích z času budoucího a přítomného, kondicionálu a préterita. Nechal ji v pokoji, přeběhl Avenidu a

zašel na tržiště. Koupil slaměný košík, pár plechovek studeného piva, sendviče a ovoce. Cestou zpátky koupil ve stánku na Avenidě nové sluneční brýle.

Kůži měl dotmava opálenou a čistou. Pravoúhlé stopy Holanďanových transplantátů byly pryč a ta žena ho naučila jednotě jeho těla. Když se každé ráno díval v koupelnovém zrcadle do těch zelených očí, byly jeho, a Holanďan už nerušil jeho sny se svými mizernými vtipy a suchým kašlem. Občas se mu ale ještě pořád vracely do snů útržky Indie, země, kterou sotva znal. Lesklé střepy, Čádní Čáúk, vůně prachu a opečeného chleba.

mmm

Zdi zbořeného hotelu stály asi ve čtvrtině oblouku zátoky. Příboj byl v těch místech ještě silnější a každá jeho vlna byla dunivou explozí.

Teď ho táhla k těm vlnám a v koutcích očí měla něco nového, něco jako napětí. Drželi se za ruce a vyšli po pláži k hotelu, aby se podívali do šera za prázdným vchodem. S křikem před nimi uletělo hejno racků. Písek ve stěnách té budovy se vydrolil, zdi se zhroutily a podlahy všech tří poschodí visely jako obrovské šindele na zohýbaných, jako palec tlustých ocelových prutech, odrážejíce jedna v druhé různé barvy a vzor dlaždic, kterými byly pokryté.

HOTEL PLAYA DEL M, stálo téměř dětskými písmeny, napsanými v malých mušlích, na jednom z betonových oblouků. "Mar," řekl, aby tu větu doplnil, přestože si už microsoft zase vytáhl.

"Je konec," řekla a vešla do šera za obloukem.

"Konec čeho?" Šel za ní a slaměný košík ho dřel do boku. Písek tady byl chladný a suchý a volně protékal mezi jeho prsty.

"Konec, úplný konec. Tohoto místa. Tady skončil čas, není tady žádná budoucnost."

Podíval se na ni a pak jeho pohled na okamžik sklouzl tam, kde v rohu dvou hroutících se zdí ležela hromádka spletených zrezavělých per z matrací. "Smrdí to tady, jako by tady někdo chcal," řekl. "Pojď se koupat."

Moře ten chlad zase zahnal, jako by ale mezi nimi teď stála zeď. Posadili se na deku z Turnerova pokoje a mlčky jedli. Stín zříceniny se stále prodlužoval. Vítr čuchal dívce její sluncem prozářené vlasy.

"Když se na tebe dívám, myslím na koně," řekl nakonec.

"No a," řekla pomalu, jako kdyby byla zcela vyčerpaná, "přece vymřeli teprve před třiceti lety."

"Ale ne," řekl, "myslím ty jejich chlupy. Chlupy, co měli na krku. Vypadaly tak, když běhali."

"Hřívý," zašeptala a v očích měla slzy. "Do háje." Ramena se jí začala třást. Zhluboka se nadechla a vztekle zahodila prázdnou plechovku Carta Blanky. "To, já, co na tom všem záleží?" Zase ho obejmula. "Ach, Turnere, pojď ke mně. Pojď ke mně."

A jak si lehala na z.áda a stahovala ho k sobě, všiml si něčeho na obzoru, člunu, zmenšeného dálkou na bílou pomlčku nakreslenou tam, kde se voda setkávala s nebem.

Když se posadil a natáhl si své nad koleny ustřižené dříny, uviděl tu jachtu. Už byla mnohem blíže, ladná linie bílé barvy hluboko ponořená ve vodě. V hluboké vodě. Podle síly příboje muselo dno za pláží spadat téměř kolmo do moře. Proto ta řada hotelů končila tam, kde končila, daleko na začátku pláže, a proto ten zřícený za jeho zády nepřežil. Vlny mu rozhlodaly základy.

"Dej mi ten košík."

Zapínala si blůzku. Koupil ji v jednom z těch znuděných malých obchůdků na Avenidě. Jasně modrá mexická bavlna, mizerně ušitá. Věci, které kupovali v těch obchůdcích, jen zřídka vydržely déle než den nebo dva. "Říkal jsem, abys mi dala ten košík."

Udělal, co jí řekl. Prohrabal se zbytky jejich odpoledne a pod plastickým sáčkem s nakrájeným ananasem s citrónovou šťávou a kajenským pepřem našel svůj dalekohled. Vytáhl ho ven, kompaktní vojenský dalekohled 6 x 30. Odklopil kryty z objektivů a měkkým plastikem potažených okulárů a zadíval se na šípovité tvary ideogramů hosackého loga. Za zádí lodi se objevil nafukovací člun a zamířil k pláži.

"Turnere, já..."

"Vstávej." Zchumlal deku a její ručník a strčil je do košíku. Vytáhl z něj poslední plechovku

zteplalé Carta Blanky a položil ji vedle dalekohledu. Vstal, rázně ji zvedl na nohy a strčil jí košík do ruky. "Možná se mýlím," řekl, "a jestli se opravdu mýlím, tak odtud rychle vypadni. Utíkej k té druhé řadě palem." Ukázal na to místo. "Nechod' zpátky do hotelu, skoč na autobus a jed' do Manzanilla nebo do Vallarty. Vrať se domů." Už slyšel i vrčení závěsného motorku.

Viděl, že jí z očí tečou slzy, neřekla však ani slovo, otočila se a utíkala pryč z pláže kolem zříceného hotelu, svírajíc v ruce slaměný košík. Klopýtavě přeběhla vysokou návějí písku. Neohlížela se.

Otočil se a podíval se směrem k jachtě. Nafukovací člun poskakoval na vlnách směrem ke břehu. Jachta se jmenovala Cušima a naposledy ji viděl v Hirošimském zálivu. Tehdy z její paluby viděl tu červenou šintoistickou bránu v Icukušimě.

Na to, aby věděl, že pasažérem toho člunu je Conroy a kormidelníkem jeden z hosackých nindžů, ani nepotřeboval dalekohled. Posadil se se zkříženýma nohama do chladnoucího písku a otevřel poslední plechovku mexického piva.

Podíval se přes rameno na řadu bílých hotelů. Rukama lhotejně svíral jedno z týkových zábradlí na Cušimě. Za hotely zářily jediné tři hologramy v tom malém městečku: Banamex, Aeronaves a šestimetrová Panna na katedrále.

Conroy stál vedle něj. "Nárazovka," řekl, "však víš, jak to chodí." Hlas měl Conroy plochý a bezvýrazný, jako kdyby si ho pěstoval podle levného hlasového čipu. Tvář měl širokou a bledou, bledou jako smrt. Oči měl hluboko zapadlé a obklopené tmavými kruhy, nad nimi peroxidově blond vlasy, drsné jako sláma, sčesané dozadu z vysokého čela. Oblečený byl v černé košili a černých plátěných kalhotách. "Jdeme dovnitř," oznámil a otočil se. Turner ho následoval a se skloněnou hlavou vešel do dveří kajuty. Bílé stěny, bezvadná světlá borovice – strohá móda velkého tokijského byznysu.

Conroy se usadil na nízkém obdélníkovém polštáři z břidlicově šedého ultrasemiše. Turner stál a ruce mu ochable visely u boků. Conroy zvedl z nízkého emailového stolku mezi nimi vroubkovaný stříbrný inhalátor. "Trochu nálady?"

"Díky."

Conroy si nacpal inhalátor do jedné nosní dírky a odfrkl si. "Dáš si suši?" Odložil inhalátor zpátky na stůl. "Asi před hodinou jsme chytili pár kajmanek."

Turner stál na místě a zíral na Conroye.

"Je to Christopher Mitchell," řekl Conroy. "Maasovy biolaboratoře. Jejich boss přes hybridomy. Přechází k Hosakovi."

"Nikdy jsem o něm neslyšel."

"Nesmysl. Chceš něco k pití?"

Turner zavrtěl hlavou.

"Turnere, křemík skončil. Mitchell je člověk, díky kterému biočipy fungují, a Maas dřepí na všech důležitých patentech. To určitě víš. Je to ten nejlepší expert přes monoklonály. A chce jinam. My dva, Turnere, ho teď přetáhneme."

"Conroyi, myslím, že už to nedělám. Měl jsem se tam docela dobře."

"Však to ti psychiatři v Tokiu taky říkají. Mimochodem, není to poprvé, cos na chvílku zmizel, že ne? Je to terénní psycholožka a dělá na smlouvu pro Hosaku."

Turnerovi zacukal sval ve stehně.

"Turnere, říkají, že bys měl bejt v pořádku. Po Novém Dillí měli trošku strach, tak to chtěli zkontrolovat. A k tomu ti přidali trošku terapie. Neškodí, že ne?"

2

Marly

Oblékla se na to setkání, jak nejlépe mohla, v Bruselu ale přšlo a ona neměla peníze na taxi. Musela jít z nádraží Eurotrans pěšky.

Její ruka, zastrčená v kapse dobrého saka – od Sally Stanley, ale už skoro rok starého – byla klubko zbělelých prstů, tisknoucích zmačkaný fax. Už ho nepotřebovala, protože se tu adresu naučila nazpaměť, vypadalo to ale tak, že ho nedokáže pustit o nic lehčeji, než se vytrhnout z

toho transu, do kterého upadla. Zírala do výlohy drahého obchodu s pánským oblečením a ohnisko jejího pohledu se neustále přemisťovalo mezi vznosnými bavlněnými oblekovými košilemi a odrazem jejích vlastních očí.

Nedalo se pochybovat o tom, že ty oči samy o sobě stačily na to, aby ji stály její práci. A už vůbec nepotřebovala ty mokré vlasy. Teď si toužebně přála, aby je Andreu bývala nechala ostříhat. V těch očích byla bolest a netečnost, které nemohly nikomu ujít, a už vůbec ne Herr Josefu Virekovi, tomu nejméně pravděpodobnému z možných zaměstnavatelů.

Když ten fax dostala, nutila se k tomu, aby ho považovala za nějaký krutý žert, další nabídku, která ji měla jen obtěžovat. Díky médiím už jich měla víc než dost, až tolik, že Andrea pro telefon v jejím bytě objednala zvláštní program, který dokázal odfiltrvat všechny hovory, které přicházely z čísel, která nebyla zapsaná v jejím instalovaném seznamu. Andrea ale také trvala na tom, že právě proto dostala tu zprávu faxem. Jak by se s ní ostatně jinak mohl kdokoli spojit? Marly ale jenom zavrtěla hlavou a zachumlala se ještě hlouběji do Andrciných sametových šatů. Proč by Virek, neskutečný boháč, sběratel a mecenáš, jenom chtěl zaměstnat zostuzenou bývalou správkyni malé pařížské galérie?

Tehdy bylo zase na Andree, aby vrtěla hlavou samou netrpělivostí s tou novou, zostuzenou Marly Krushkovou, která teď trávila celé dny ve svém bytě a někdy se ani nenamáhala oblékat. Říkala, že pokus o prodej jednoho jediného padělku, navíc v Paříži, mohl jen sotva být takovou novinkou, jak si to Marly představovala. A pak dodávala, že kdyby tisk tak netoužil po tom, aby z toho odporného Gnasse udělal takového hlupáka, jakým s největší pravděpodobností byl, stěží by se to vůbec rozhlásilo. Gnass totiž byl dost bohatý a dost důležitý na to, aby z toho mohl být skandál dost dobrý na celý jeden víkend. Andrea se usmála. "Kdybys byla o něco méně přitažlivá, určitě by si tě ani zdaleka tolik nevšimli."

Marly svěsila hlavu.

"A kromě toho ten padělek byl od Alaina. Ty jsi byla úplně nevinná. Copak jsi na to zapoměla?"

Marly odešla beze slova do koupelny, stále ještě zabalená v tom ošumělém županu.

Ve snaze své přítelkyně utěšovat a pomáhat dobře cítila netrpělivost člověka, kterého nutí sdílet velmi malý prostor s nešťastným a navíc neplatícím hostem.

A Andrea jí musela půjčit peníze na lístek na Eurotrans.

Marly se s cíleným, bolestivým vypětím vůle vytrhla z těch myšlenek a vmísila se do hustého, avšak klidného proudu vážných belgických občanů, krácejících za nákupy.

Kolem ní se mihla nějaká dívka v těsných legginách a velké chlapecké lodenové bundě, navoněná a usmívající se. Na další křižovatce si Marly všimla obchůdku s oblečením té značky, kterou měla ráda za svých studentských let. Ty šaty jí připadaly nesmyslně dětské.

Ve své sevřené zbělelé pěsti držela fax.

Galerie Duperey, 14 Rue au Beurre, Bruxelles.

Josef Virek.

Recepční, sedící v chladném šedivém předpokoji Galerie Duperey, tam mohla docela dobře vyrůst, krásná a velmi pravděpodobně jedovatá rostlina, zakořeněná za deskou z leštěného mramoru vykládaného emailovou klávesnicí. Když k ní Marly došla, podívala se na ni zářícíma očima. Marly si představila klapnutí a zabzučení závěrky a obraz své utrápené tváře, vysílaný do nějakého dalekého konce impéria Josefa Vireka.

"Marly Krushkova," řekla a zápasila s touhou vytáhnout z kapsy tu zmuchlanou kouli faxu a smutně ji rozložit na tom chladném a bezvadném mramoru. "Pro Herr Vireka."

"Fräulein Krushkova," řekla recepční, "Herr Virek dnes bohužel nemohl do Bruselu přijet."

Marly zírala na ty dokonalé rty, zároveň si uvědomujíc bolest, kterou jí ta slova působila, a rzyí potěšení, se kterým se učila přijímat zklamání. "Rozumím..."

"Nicméně se rozhodl uskutečnit vaše setkání prostřednictvím sensorické linky. Kdybyste, prosím, byla tak laskavá a šla do těch třetích dveří na levé straně..."

mmm

Místnost byla holá a bílá. Na dvou stěnách visely nezarámované obdélníky čehosi, co vypadalo

jako deštěm zmáčená lepenka, opakovaně propíchaná nejrůznějšími nástroji. Katatonenkunst. Konzervativní. Takové umění, které se obvykle prodávalo nejrůznějšími komisím, rozesílaným po světě holandskými obchodními bankami.

Posadila se na nízkou, kůží čalouněnou lavici a konečně si dovolila pustit ten fax. Byla sama, ovšem předpokládala, že ji nějak pozorují.

"Fráulein Krushkova." Ve dveřích naproti těm, kterými vešla, stál mladý muž v zelené kombinéze technika. "Za chvíli, prosím, dojdete k těmto dveřím a projdete jimi. Sevřete, prosím, kliku pomalu a pevně a takovým způsobem, aby se co nejvíce dotýkala kůže vaší dlaně. Opatrně vstupte dovnitř. Prostorová dezorientace by měla být jen minimální."

Překvapeně na něj zamrkala. "Promiňte..."

"To ta senzorická linka," řekl a odešel. Dveře se za ním zavřely.

Vstala, pokusila se zatahat za klopy svého saka, aby dostaly nějaký tvar, dotkla se vlasů, zase si to rozmyslela, zhluboka se nedechla a došla ke dveřím. To, co říkala recepční, ji připravilo na tu jedinou senzorickou linku, kterou znala, simstimový signál přenášený společností Bell Europe. Očekávala, že bude muset mít na hlavě přilbu posázenou dermatodami a Virek použije jako lidskou kameru pasivního pozorovatele.

Virekovo bohatství se však měřilo zcela jinými měřítky.

Když její prsty sevřely chladnou mosaznou kliku, jako by se ta věc zachvěla a zkroutila a během první sekundy prošla celým širokým spektrem složení a teploty povrchu.

Pak z ní byl zase kov, nazeleno natřené železo, táhnoucí se dolů a pryč od ní, dodržujíc zákony perspektivy, staré zábradlí, které teď svírala v naprostém úžasu.

Do tváře ji udeřilo několik kapek deště.

Vůně deště a mokré země.

Zmatené a spletené detaily, její vlastní vzpomínky na jeden zpitý večírek umělecké školy bojující s dokonalostí Virekovy iluze.

Pod ní bylo nezaměnitelné panoráma Barcelony, dým, rozmazávající obrysy podivných věží chrámu Sagrada Família. Chytila se zábradlí i druhou rukou a bojovala se závratí. Velmi dobře to místo znala. Byla v Gúellové parku, neuspořádané pestrobarevné pohádkové říši Antonia Gaudího, přímo na té holé vyvýšenině kousek od středu města. Nalevo od ní byla obrovská ještěrka z bláznivě strakaté pálené hlíny, ztuhlá uprostřed pohybu na nakloněné rampě z hrubých kamenů. Fontána v její šklebící se tlamě zavlažovala záhon unavených květin.

"Prosím, odpusťte mi. Vidím, že jste dezorientovaná."

Josef Virek seděl pod ní na jedné ze serpentinovitých laviček parku, široká ramena zachumlaná do měkkého svrchníku. Rysy jeho tváře vlastně celý život alespoň přibližně znala. Z nějakého důvodu si teď vzpomněla na fotografii Vireka a anglického krále. Usmál se na ni. Jeho hlava, zakrytá houštinou hrubých tmavých vlasů, byla velká a nádherně tvarovaná. Chřípí se mu neustále chvělo, jako kdyby číchal k neviditelným větrům umění a obchodu. Veliké oči za kulatými brýlemi bez obrouček, bez kterých si ho nikdo nedokázal představit, byly světle modré a podivně mírné.

"Prosím." Úzkou dlaní přešel po nahodile uspořádané keramické mozaice na povrchu lavičky.

"Musíte mi odpustit, že tak spoléhám na techniku. Už víc než deset let jsem uvězněn v regenerační vaně. V nějakém odporném průmyslovém předměstí Stockholmu. Nebo možná pekla. Ne, Marly, nejsem zdravý člověk. Posadte se sem ke mně."

Zhluboka se nadechla, sešla po kamenných schodech a přešla po hrubém dláždění. "Herr Vireku," oslovila ho, "před dvěma lety jsem byla na vaší přednášce v Mnichově. Byla to kritika Faesslera a jeho autistisches Theaters. Vypadal jste tehdy úplně zdravý..."

"Kritika Faesslera?" Na Virekové opáleném čele se objevily vrásky. "Viděla jste dvojníka. A nebo možná hologram. Marly, v mém jménu je pácháno mnoho věcí. Některé části mého jmění se staly do určité míry nezávislémi. Někdy spolu dokonce vedou války, svým způsobem rebelie na finanční periférii. V každém případě však z důvodů, které jsou dost složité na to, aby se staly zcela mystickými, nebyla zpráva o mém onemocnění nikdy zveřejněna."

Posadila se na své místo po jeho boku a upřela oči na chodník mezi ošoupanými špičkami jeho

pařížských bot. Viděla kousek světlého šterku, rezavou kancelářskou sponku, malou zaprášenou mrtvolku včely nebo sršně. "Je to úžasně podrobné..."

"Ano," řekl. "Díky těm novým maasovským biočipům. Měla byste vědět," pokračoval, "že váš život známe téměř do stejných podrobností. V některých souvislostech víme víc než vy sama."

"Opravdu?" Přišla na to, že nejjednoduší bude se dívat na město a hledat pamětihodnosti, která si pamatovala z púltuctů studentských prázdnin. Tam, zrovna tam, bude Rambla, papoušci a květiny, hospůdky, ve kterých mají tmavé pivo a olihně.

"Ano, vím, že to byl váš milenec, který vás přesvědčil o tom, že se vám podařilo najít ztraceného Cornelia..."

Marly zavřela oči.

"On to byl, kdo zařídil padělání. Najal dva talentované studenty umění a známého historika, který se ocitl v jistých osobních potížích... Zaplatil je penězi, které měl z vaší galerie, jak jste asi bezpochyby sama tušila. Pláčete..."

Marly přikývla. Zápěstí se jí dotkl chladný ukazovák.

"Koupil jsem Gnasse. Zaplatil jsem policii, aby ten případ nechala být. Tisk nestál za peníze – ostatně za ně stojí jenom zřídka. Ovšem teď by vám vaše jistá známost mohla být ku prospěchu."

"Herr Vireku, já..."

"Okamžik, prosím. Paco! Pojd' sem, chlapče."

Marly otevřela oči a spatřila asi šestiletého chlapce, navlečeného do těsného tmavého saka, krátkých kalhot, světlých podkolenek a vysokých, pevně zavázaných černých bot. Do čela mu v dobře učesané vlně padaly hnědé vlasy. V rukou něco držel, nějakou skříňku.

"Gaudí začal vytvářet ten park v roce 1900," řekl Virek. "Paco má na sobě dobové oblečení. Pojd' sem, chlapče. Ukaž nám ten tvůj zázrak."

"Señore," šeptl Paco, uklonil se a předstoupil před ně, aby jim ukázal tu věc, kterou držel v rukou.

Marly se dívala. Skříňka z nezdobeného dřeva, z jedné strany prosklená. Předměty...

"Cornell," řekla a její slzy byly rázem zapomenuty. "Opravdový Cornell?" Otočila se k Virekovi.

"Jistěže ne. Ta věc, co je zasazená do toho kusu kosti, je Braunův biomonitor. Je to dílo současného umělce."

"Je jich ještě víc? Myslím, takových skříněk?"

"Našel jsem jich sedm. Za tři roky. Virekova sbírka je svým způsobem černá díra. Ta nepřírozená hustota mého bohatství neúprosně přitahuje ty nejvzácnější výtvoř lidského ducha. Je to proces zcela autonomní, a navíc proces, který mě obvykle příliš nezajímá..."

Marly však byla zcela ztracená v té skříňce, v pocitu nekonečných vzdáleností, ztráty a touhy, který vyvolávala v její duši. Byla prostá, jemná a jakoby dětská. Obsahovala sedm předmětů.

Tenkou dutou kost, zjevně uzpůsobenou k létání, zjevně z křídla nějakého velkého ptáka. Tři prastaré desky s tištěnými obvody lesknoucí se bludištěmi zlatých sítí.

Hladkou bílou kouli z pálené hlíny. Stářím zčernalý kus tkaničky do bot. Na prst dlouhý kus čehosi, co podle ní musela být kost z lidského zápěstí, šedivě bílá, jemně vykládaná křemíkovým dřikem malého přístroje, který kdysi musel mít narudlou barvu kůže – povrch té věci však byl nyní sežehlý a zčernalý.

Ta skříňka byla světem, byla básní, zhmotnivší se na samých hranicích lidského vědění.

"Gracias, Paco."

Skříňka i chlapec byli pryč.

Zalapala po dechu.

"Ach, tak. Prosím o prominutí. Zapomněl jsem, že ty přechody jsou na vás příliš náhlé. Teď si ale budeme muset promluvit o vašem úkolu..."

"Herr Vireku," přerušila ho, "co je ‚Paco‘?"

"Podprogram."

"Rozumím."

"Najal jsem vás proto, abyste našla tvůrce té skříňky."

"Ale, Herr Vireku, s vašimi prostředky..."

"Teď patříte mezi ně, dítě. Nebo si nepřejete, abych vás zaměstnal? Když jsem se dozvěděl o tom Gnassově obchodování, kterému tak uškodil nějaký padělaný Cornell, pochopil jsem, že byste mi v té věci mohla užitečná." Pokrčil rameny. "Jisté nadání pro dosahování žádaných výsledků byste mi přiznat mohla."

"Ale jistě, Herr Vireku! A jistě, chci pro vás pracovat!"

"Výborně. Budete dostávat plat a budete mít přístup k jistým úvěrovým zdrojům, i když, kdybyste chtěla koupit dejme tomu značné množství nemovitostí..."

"Nemovitostí?"

"Nebo nějakou společnost, nebo kosmickou loď. V takovém případě budete potřebovat můj nepřímý souhlas. Který vám bude téměř jistě udělen. Jinak máte volnou ruku. Přesto vám ale doporučuji, abyste pracovala na té úrovni, na kterou jste zvyklá. Jinak se vystavujete nebezpečí, že přijdete o svou intuici, a v případě, jako je tento, má intuice naprosto klíčový význam." Ještě jednou pro ni zazářil ten slavný úsměv.

Zhlubka se nadechla. "Herr Vireku, co když se mi to nepodaří? Za jak dlouho mám toho umělce najít?"

"Do konce svého života," řekl.

"Odpusťte mi to," řekla ke své nesmírné hrůze, "ale rozuměla jsem vám dobře, když jste říkal, že žijete ve... ve vaně?"

"Ano, Marly. A z té dost bezvýhodné perspektivy bych si vám dovolil poradit, abyste neustále žila ve svém vlastním těle. Ne v minulosti, jestli mi rozumíte. Říkám to jako někdo, kdo už ten prostý a obyčejný stav nedokáže snášet, protože buňky mého těla si zvolily onen donkichotský zápas o svůj vlastní osud. Mám pocit, že někdo šťastnější nebo chudší by na mém místě byl nakonec ponechán smrti, nebo by byl zakódován do nějakého kusu elektroniky. Já jsem však, zdá se, vězněm nesmírné spleti okolností, která podle všeho spotřebuje asi desetinu mého ročního příjmu. Což ze mě nejspíš dělá nejdražšího invalidu na světě. Marly, vaše srdeční záležitosti mě opravdu dojal. Závidím vám to uspořádané tělo, od kterého se odvíjejí."

A ona se na jediný krátký okamžik zadívala přímo do těch mírných modrých očí a s instinktivní jistotou savce poznala, že ti extrémně bohatí už nejsou ani zdaleka lidé.

Přes barcelonské nebe jako obrovská pomalá závěrka přeletělo křídlo noci, Virek a Güell byli pryč a Marly zjistila, že zase sedí na té nízké kožené lavici a hledí na potřhané obdélníky špinavé lepenky.

3

Bobby skončil

Byla to tak snadná věc, ta smrt. Teď už tomu rozuměl – prostě se to stalo. Střelil ses o půl milimetru a už to bylo tady, něco studeného a bez zápachu, vylézající jako nafukovaný balón z těch čtyř pitomých koutů pokoje, obývacího v bytě tvé matky v Barrytownu.

Do hajzlu, pomyslel si, Dvakrát denně se neudrží smíchy. Poprvé venku a skončím.

Jediný zvuk v pokoji bylo slabé, neutichající drnění jeho jektajících zubů, nadzvuková třesavka způsobovaná zpětnou vazbou, hlodající v jeho nervovém systému. Hleděl na svou ochromenou ruku, jak se jemně chvěje několik centimetrů od toho červeného plastického tlačítka, schopného přerušit spojení, které ho právě zabíjelo.

Shit.

Přišel domů a šel rovnou na to. Zastrčil do slotu ledoborec, který si půjčil od Dvakrát denně, a skočil do toho. Mířil na bázi, kterou si vybral jako svůj první skutečný cíl. Myslel si, že tak by se to mělo dělat – chceš to udělat, tak to udělej. Toho malého Ono–Sendaie měl jenom asi měsíc, už ale věděl, že chce být víc než jenom nějaký barrytownský surfer. Bobby Newmark alias Hrabě nula, už ale bylo stejně po všem. Ve filmu by to tak nikdy neskončilo, alespoň ne hned na začátku. Ve filmu by příběhlo kovbojovo děvče nebo jeho partner, odtrhali by elektrody a praštili do toho červeného knoflíku s nápisem OFF. Takže bys to měl dokázat, měl by ses tam dostat.

Teď byl ale Bobby sám, jeho autonomní nervový systém byl rozbitý ochranou databáze nějakých tři tisíce kilometrů daleko od Barrytownu a on to věděl. V té houstnoucí temnotě byla nějaká

magická chemie, něco, co mu dovolovalo dívat se na tu nekonečnou vytouženost pokoje s kobercem v barvě koberce a závěsy v barvě závěsů, ušpiněnou pěnovou sedací soupravou a hranatým chromovaným podstavcem, na kterém stály jednotlivé komponenty šest let starého zábavního modulu Hitachi.

Když se připravoval na jízdu, pečlivě ty závěsy zatáhl, teď se mu ale zdálo, jakoby i přesto viděl ven, tam, kde se zvedala betonová vlna barrytownských činžáků, aby se vzápětí rozbila o tmavé věže Projektů. Ta vlna se ježila jemnými hmyzími chloupky antén a pletivových parabol, mezi kterými byly napnuté šňůry s prádlem. Jeho matka si na to dost často stěžovala – měla sušičku. Dobře si vzpomínal na její zbělelé prsty, svírající falešný bronz balkónového zábradlí, a na suché vrásky v místech, kde ohýbala zápěstí. Vzpomínal si na mrtvého chlapce, vynášeného na hliníkových nosítkách z Velkého hřiště, zabaleného do plastiku v barvách policejních aut. Spadl a praštil se do hlavy. Spadl. Hlava. Blbec.

Srdce se mu zastavilo. Zdálo se mu, jako by mu spadlo na bok, nakopnuté jako myš v kresleném seriálu.

Šestnáctá sekunda smrti Bobbyho Newmarka. Smrti jeho hotdoggera.

A tehdy se něco naklonilo do jeho hlavy, nepopsatelná nesmírnost ze světa mimo ty nejvzdálenější hranice všeho, co kdy znal nebo si představoval, a dotklo se ho.

∴ CO TO DĚLÁŠ? PROČ TI TO DĚLAJÍ?

Dívčíhlas, hnědévlasý, tmavéoči...

: ZABÍJÍ MĚ ZABÍJÍ MĚ VYPNI TO VYPNI TO VYPNI TO.

Tmavéoči, pouštníhvězda, tmavákošile, dívčívlasý

∴ COPAK TO NECHÁPEŠ? JE TO JENOM TRIK. JENOM SI MYSLÍŠ ŽE TĚ TO DOSTALO. JÁ SEM TEĎ PATŘÍM A TY NEUMÍRÁŠ.

A jeho srdce se převalilo na druhou stranu, na záda, a svými červenými komiksovými nožičkami mu vykoplo oběd z žaludku, nožičkami, které sebou škubaly jako Galvaniho žabí stehýnka, shodily ho ze židle a vytrhly mu elektrody z čela. Jeho hlava se srazila s rohem toho Hitachi, jeho močový měchýř povolil a do pachy kobercového prachu kdosi křičel do hajzlu, do hajzlu, do hajzlu. Dívčí hlas byl pryč, pouštní hvězda v tahu, na okamžik se objevil dojem chladného větru a vodou chlazených kamenů...

Pak jeho hlava vybuchla. Viděl to velmi jasně, odněkud z veliké dálky. Bylo to jako fosforový granát.

Bílé.

Světlo.

4

Odpočítávání

Černá Honda se vznášela dvacet metrů nad osmiúhelníkovou plošinou opuštěné ropné plošiny. Blížil se úsvit a Turner na přistávací ploše pro helikoptéry rozeznal stářím sešlý obrys trojlístku, varujícího před nebezpečnými živými organismy.

"Conroyi, vy máte tam dole biohazard?"

"Nic, na co bys nebyl zvyklý," řekl Conroy.

Nějaká postava v červené kombinéze rychle zamávala na pilota Hondy několik signálů. Když přistáli, vítr od motorů smetl do moře hromadu rozškubaných odpadků. Conroy bouchl rukou do uvolňovací plošky na svých bezpečnostních pásech a nahnul se přes Turnera, aby otevřel příklop. Ten se pomalu rozevřel a do nich udeřil řev motorů. Conroy ho šťouchal do ramene a dlaní obrácenou vzhůru naléhavě pohyboval tak, jako by něco zvedal. Ukázal na pilota.

Turner se vyškrábal ven a seskočil na zem. Motor Hondy řval jako nikdy neutichající hrom. Conroy se krčil vedle něj. Téměř v podřepu se jako krabi, jako na kterémkoli jiném malém heliportu na světě, odplížili z toho vybledlého trojlístku. Vítr zviřený helikoptérou jim plácal

nohavicemi o kotníky. Turner nesl prostý šedý kufřík z balistického ABS, jediné zavazadlo, které měl. Někdo mu ho v hotelu sbalil, aby ho čekal na Cušimě. Náhlá změna větru mu oznámila, že Honda odlétá. S vytím se rozletěla k pobřeží. Světla měla zhasnutá. Když ten zvuk utichl, Turner uslyšel křik racků a šplouchající a převalující se vlny Pacifiku.

"Jednou se tady někdo pokusil založit datovej ráj," řekl Conroy. "Sou to mezinárodní vody. Tehdy ještě lidi nebyli na orbitu, takže to pár let mělo cenu..." Vykročil k lesu zrezivělých sloupů, nesoucích nástavby plošiny. "Hosaku taky napadlo, že bysme Mitchella dostali sem, proprali ho, strčili ho na Cušimu a plnou parou do starýho Japonska. Řek' sem mu, aby na takovou blbost zas rychle zapomněli. Maas se to domákne a už na nás tady naběhnou se vším, co je jenom napadne. Řek' sem mu, že úplně vono by to bylo v tom táboře v D.F., jo? Tam by si toho Maas zas tak moc zkusit nemoh', tak kurevsky přesně v prostředku Mexika..."

Z šera vystoupila nějaká postava s hlavou zdeformovanou vypoulenými okuláry systému zesílení obrazu. Tupým, z mnoha hlavní složeným ústím Lansingova samopalů jim ukázala, aby šli dál. "Biohazard," řekl Conroy, když prošli kolem ní. "Pozor na hlavu. A na nohy, ty schody sou kluzký.

Plošina páchla rzí, stářím a pečeným masem. Nebyla tam žádná okna. Vybledlé bílé zdi byly pokryté rozlézajícími se skvrnami rzi. Z traverz nad jejich hlavami visely v rozestupech několika metrů bateriemi napájené fluorescenční lampy, vrhající strašidelné, dozelena zbarvené světlo, intenzivní a bodavě nerovnoměrné. Tady, v centrální místnosti, pracovalo přinejmenším tučet postav, pohybujících se s klidnou přesností dobrých techniků. Profesionálové, pomyslel si Turner. Jejich oči se zřídka kdy setkaly a padlo jen velmi málo slov. Bylo tam chladno, velmi chladno, a Conroy mu dal tlustou bundu pokrytou poutky a zipy.

Nějaký vousáč v bomberu z beránka připevňoval k otlučené přepážce stříbrnou lepicí páskou několik smotaných kusů vedení z optických vláken. Conroy šeptem debatoval s nějakou černoškou v bundě podobné té, co měl na sobě Turner. Vousatý technik zvedl hlavu a uviděl Turnera. "A kruci," řekl, stále ještě vkleče. "Myslel sem si, že to bude velkej boss, ale řekl bych, že taky bude docela tvrdej." Vstal a reflexivně si otřel dlaně do džínsů. Stejně jako ostatní technici měl i on na ruku mikropórové chirurgické rukavice. "Ty seš Turner." Usmál se, letmo se ohlédl po Conroyovi a vytáhl z kapsy bundy černou plastickou plácačku. "Trochu tepla neuškodí. Určitě si na mě pamatuješ. Dělalí jsme na ty věci v Marrákeši. Jeden kluk vod IBM přebíhal k Mitsu – G. Dával sem nálože do toho autobusu, cos' dovez s tím Francouzem do ty hotelový haly."

Turner vzal láhev, odklopil vršek a trochu z ní upil. Bourbon. Byl silný a ostrý a pod hrudní kostí se mu rozlilo teplo. "Díky." Vrátil láhev a muž si ji zase strčil do kapsy.

"Oakey," řekl. „menuju se Oakey. Pamatuješ?"

"Jo," zalhal Turner. "V Marrákeši."

"Wild Turkey," řekl Oakey. "Letěl sem přes Schiphol a mrk' sem se tam na bezcelní kšeft. Ten tvůj parťák," zas se podíval na Conroye, "není moc klidnej, že ne? Řek bych, že to vůbec není jak v Marrákeši, co říkáš?"

Turner kývl.

"Když bys něco chtěl, stačí říct," řekl Oakey.

"Jako co?"

"Třeba chlast. Nebo mám dobrý peruánský vložky, ty co sou úplně žlutý," znovu se zašklebil Oakey.

"Dík," řekl Turner. Všiml si, že se Conroy otočil od té černošky. Oakey si toho všiml také, rychle si klekl a utrl další kus stříbrné pásky.

"Kdo to byl?" zeptal se Conroy, když Turnera odvedl úzkými dveřmi s polorozpadlými těsnicemi vložkami po stranách. Otočil kolem, kterým se ty dveře zavíraly. Někdo ho musel poslední dobou zase naolejovat.

"Říká si Oakey," řekl Turner, rozhlížeje se po té místnosti. O něco menší. Dvě lampy, skládací stůl, židle, všechno nové. Na stole pod černými plastickými povlaky nějaké přístroje.

"Tvůj přítel?"

"Ne," řekl Turner. "Jednou pro mě pracoval." Došel k nejbližšímu stolu a stáhl jeden z povlaků.

"Co to je?" Konzola měla nevýrazný, jen napůl hotový vzhled továrního prototypu.

"Kyberprostorový terminál Maas – Neotek."

Turner pozvedl obočí. "Váš?"

"Máme dva. Tady je jeden. Patří společnosti. Určitě to nejrychlejší, co je dneska v síti, a lidi vod Hosaky ty čipy ani nedokážou vytáhnout, aby je opráskli. Úplně nová technika."

"To je dostali od Mitchella?"

"To se neříká. To, že je sem pustili jenom proto, aby naši hoši měli o trochu víc času, to ukazuje, jak moc toho chlapa potřebujou."

"Kdo je na té konzole, Conroyi?"

"Jaylene Slide. Zrovna sem s ní mluvil." Pohodil hlavou směrem ke dveřím. "Operátor je z L.A., nějakaj Ramirez."

"Stojí za něco?" Turner natáhl povlak zpátky.

"Za ty prachy by měli. Jaylene si za poslední dva roky udělala celkem slušnou pověst, a Ramirez se u ní učil. Shit –" Conroy pokrčil rameny – "však ty kovboje znáš. Dojebaní blázni..."

"Kde jste je sehnali? A mimochodem, kde jste sehnali Oakeye?"

Conroy se usmál. "Od tvýho agenta, Turnere."

Turner na Conroye chvíli zíral a pak přikývl. Otočil se a nadzvedl roh dalšího z povlaků. Samé bedničky, plastikové a styropénové, úhledně poskládané na chladném kovu stolu. Dotkl se modré plastické krabice se stříbrnými písmeny S&W.

"Taky tvůj agent," řekl Conroy, když Turner krabici otevřel. Pistole tam ležela ve tvarovaném lůžku ze světle-modré pěny, masivní revolver s ohavně vypadajícím pouzdrém, vyčnívajícím pod krátkou hlavní. "S&W Tactical, čtyřistaosmička, s xenonovým projektořem," řekl Conroy. "Přesně tohle říkal, že budeš chtít."

Turner vzal pistolí do ruky a sáhl palcem na knoflík baterií projektoru. Na ořechové pažbě dvakrát zablikala červená dioda. Vytáhl zásobník. "Náboje?"

"Jsou na stole. Ruční nabíjení, výbušné špičky."

Turner našel průhlednou krychli z jantarově žlutého plastiku, levačkou ji otevřel a vytáhl jeden náboj. "Conroyi, proč mě tady na to vzali?" Prohlédl si nábojnici a pečlivě ji zastrčil do jedné z šesti komor zásobníku.

"Já nevím," řekl Conroy. "Myslel sem si, že tě prostě sehnali, hned jak se jim Mitchell vozval..."

Turner roztočil zásobník a zase ho zaklapl do rámu. "Řekl jsem, 'Proč mě tady na to vzali?'" Zvedl pistolí oběma rukama, natáhl paže a namířil pistolí Conroyovi přímo do tváře. "U pistole, jako je tahle, se ti někdy může podařit, když je to správné světlo, že se podíváš hlavní a vidíš, jestli tam je náboj."

Conroy nepatrně zavrtěl hlavou.

"A nebo ho vidíš v jedné z těch ostatních komor..."

"Ne," řekl velmi tiše Conroy, "to nejde."

"Možná to ti cvokaři zvorali, Conroyi, co ty na to?"

"Ne," řekl Conroy a tvář měl bílou jako stěna. "Je to v pořádku, a ty to neuděláš."

Turner stiskl spoušť. Úderník cvakl o prázdnou komoru. Conroy jednou mžikl, otevřel ústa, zase je zavřel a díval se, jak Turner pistolí Smith & Wesson zase sklání k zemi. Z vlasů mu vytekla osamělá kapka potu a ztratila se mu v obočí.

"Tak co?" zeptal se Turner, pistolí u boku.

Conroy pokrčil rameny. "Tu sviňárnu už na mě nezkoušej."

"To po mně touží tak moc?"

Conroy kývl. "Je to tvoje show, Turnere."

"Kde je ten Mitchell?" Znovu otevřel zásobník a začal nabíjet i zbývajících šest komor.

"V Arizoně. Tak padesát kiláků od Sonory, ve výzkumném centru na jedny stolový hoře. Maasovy biolaboratoře Severní Amerika. Patří jim tam všechno kolem dokola, a ta hora je přesně v ohnisku čtyř průzkumnejch satelitů. Je tam dost těsno."

"A dostáném se tam jak?"

"My nijak. Mitchell vyleze ven sám. Počkáme na něho, seberem ho a dostaneme jeho veličenstvo pěkně v kupě k Hosakům." Conroy si zastrčil prostředník za rozhalený límec své černé košile, vytáhl kus černé nylonové šňůry a pak malou černou nylonovou taštičku s Velcro zipem. Opatrně ji otevřel, vytáhl nějaký předmět a na otevřené dlani ho podal Turnerovi. "Podívej se na tohle. To nám poslal."

Turner dal pistoli na nejbližší stůl a vzal si tu věc. Vypadala jako nadmutý šedý microsoft. Na jednom konci měla běžné nervové zakončení, na druhém podivnou kouli, která nevypadala jako nic, co by už někdy viděl. "Co je to?"

"Biosoft. Jaylene to projela a říkala, že si myslí, že to udělala nějaká AI. Je to takovej Mitchellův vosobní spis, ke kterému je na konci přidaná zpráva pro Hosaku. Jestli se chceš rychle dostat do vobrazu, měl by sis to projet sám..."

Turner zvedl hlavu od té šedé věci. "Co to udělalo s Jaylene?"

"Říkala, že by sis na to radši měl lehnout. Vůbec nevypadala, že by se jí to zrovna dvakrát líbilo."

Ve strojových snech jsou podivné víry. Turner se v provizorní ubikaci uložil na nedotčenou matraci ze zelené izolační pěny a spustil Mitchellův spis. Přišlo to pomalu – ještě měl čas zavřít oči.

O deset vteřin později měl oči otevřené. Prsty svíral zelenou pěnu a zápasil s nevolností. Zase zavřel oči... Zase se to rozjelo, jenom zvolna, vibrující, nelineární proud faktů a senzorických údajů, svým způsobem vyprávění, sdělované s nereálnými skoky a juxtapozicemi. Vágně se to podobalo jízdě na horské dráze, která zcela náhodně a v nemožně krátkých intervalech mizela z reálného světa a zase se do něj vracela, s každým pulsem nicoty měnila výšku, směr a způsob útoku, až na to, že ty posuny neměly nic společného s fyzickou orientací, ale daleko spíš s bleskurychlými změnami paradigmat a systémů symbolů. Ta data nebyla vůbec určená pro lidský vstup.

S otevřenýma očima vytáhl tu věc ze slotu a chvíli ji držel v ruce, dlaň mokrou potem. Bylo to, jako by se probouzel ze zlého snu. Ne takového, ze kterého člověk křičí hrůzou, protože jeho děsy nabývají jednoduchých, příšerných podob, ale toho nekonečně tísnivějšího, snu, ve kterém je všechno dokonale a hrůzně normální, a ve kterém je zároveň všechno úplně špatné...

Intimnost té věci byla úděsná. Zápolil s vlnami čistých, surových sdělení a sbíral všechnu svou vůli k tomu, aby zničil pocit, který se podobal lásce, tu chorobnou něžnost, kterou cítí pozorovatel k osobě dlouho sledované. Věděl, že o několik hodin nebo dní později může na povrch jeho mysli najednou vyplavat ten nezanedbatelnější detail Mitchellovy univerzitní kariéry, jméno milenky, vůně jejich těžkých rusých vlasů v jasném slunečním světle, pronikajícím...

Rychle se posadil a plastické podrážky jeho bot zaplácaly na zrezivělé podlaze. Stále ještě měl na sobě tu bundu a jeho Smith & Wesson v dolní kapse ho bolestivě bouchl do boku.

Přejde to. Mitchellův psychický pach zmizí stejně jistě, jako po každém použití vyprchala španělská gramatika ze slovníku. To, co právě vyzkoušel, byl jen maasovský bezpečnostní spis, zkompileovaný inteligentním počítačem. Strčil biosoft do Conroyovy černé taštičky, palcem uhladil Velcro uzávěr a přetáhl si šňůru kolem krku.

Zase si uvědomil šplouchání vln, narážejících do boků plošiny.

"Hej, šéfe," řekl kdosi za hnědou vojenskou dekou, která zakrývala vchod do ubikace. "Conroy říká, že máš udělat inspekci maníků, a pak že vodjedete někam jinam." Nad dekou se objevila Oakeyova vousatá tvář. "Jinak bych tě nikdy nebudil, to teda ne."

"Nespal jsem," řekl Turner, vstal a rukou si reflexivně přejel po kůži kolem implantovaného slotu.

"To máš blbý," řekl Oakey. "Ale byly by tady dermy, který tě uspí na celou cestu, třeba na hodinu, když si to nastavíš, pak tě něčím pořádným probudí a můžeš jít rovnou na to. Nekecám..."

Turner zavrtěl hlavou. "Zaved' mě ke Conroyovi."

5

Úkol

Marly se ubytovala v malém hotelu se zelenými rostlinami v těžkých měděných květináčích a chodbami dlážděnými jako ošoupané mramorové šachovnice. Kabina výtahu byla spirálovitá pozlacená klec s výplněmi z růžového dřeva, vonícími citrónovým olejem a krátkými doutníky.

Její pokoj byl v pátém poschodí. Pod jediným vysokým oknem pokoje, oknem, které se dalo opravdu otevřít, byla široká ulice. Když usmívající se nosič konečně odešel, zhroutila se do křesla, jehož nadýchaný plyš měkce kontrastoval se světlým belgickým kobercem. Naposledy rozepnula zipy na svých starých pařížských botách, odkopla je do kouta a zadívala se na ten tučet lesklých plastických kabel s nákupy, které jí nosič vyskládal na postel. Zítra musím koupit kufry, pomyslela si. A taky kartáček na zuby.

"Jsem v šoku," řekla kabelám na posteli. "Musím být opatrná. Nic mi teď nepřipadá skutečné." Podívala se na nohy a zjistila, že se jí oba palce proklubaly skrz punčochy. Potřásla hlavou. Její nová kabelka ležela na bílém mramorovém stolku vedle postele. Byla černá, ušitá z dobře nabarvené hověziny tak měkké a poddajné jako vlámské máslo. Stála jí víc, než kolik dlužila Andree za svůj podíl na měsíčním nájemném, to stejné ale platilo i pro jednu noc v tomhle hotelu. V té kabelce byl její pas a kreditní čip, který jí dali v galerii Duperey. Vystavený byl na její účet u orbitální pobočky Nederlands Algemeen Bank.

Šla do koupelny a zahýbala hladkými mosaznými páčkami na velké bílé vaně. Z japonského filtračního systému se se syčením vyřinul proud horké, okysličené vody. Hotel měl pro své hosty připravený balíček koupelové soli a několik tub krémů a voňavých olejů. Marly vyprázdnila do naplňující se vany jednu tubu oleje a začala si svlékat šaty. Když házela na zem za sebou tu Sally Stanley, cítila, jak ji bodá u srdce. Ještě před hodinou bylo to rok staré sako jejím nejbližším kusem oblečení a možná i ta nejdražší věc, kterou kdy vlastnila. Teď to bylo něco, co uklízečky odnesou pryč a co si možná najde cestu na jeden z bruselských bleších trhů, na takové místo, kde jako studentka umělecké školy kdysi sama sháněla poklady...

Zrcadla se zamžila a začala po nich stékat srážející se voňavá pára, která naplnila koupelnu a zamžila odraz její nahoty. To to opravdu bylo tak snadné? To ji Virekův tenký zlatý čip opravdu vytáhl z její bídy a zavedl do tohoto hotelu, kde byly všechny ručníky bílé, tlusté a škrábavé? Uvědomovala si, že ji strhává jakýsi duševní vír, skoro jako by se třásla na okraji propasti. Dumala nad tím, jak mocné asi jsou peníze, když jich člověk má hodně, opravdu hodně. Napadlo ji, že jenom ti Virekové tohoto světa by jí to mohli říct, a že to přitom asi ani nejsou fyzicky schopni vědět. Ptát se na něco takového Vireka by bylo skoro jako chtít se něco dozvědět o vodě a ptát se ryby. Ano, má drahá, je to mokré, ano, mé dítě, je to opravdu teplé, navoněné a drsné jako nový ručník. Marly překročila okraj a lehla si do vany.

Zítra si nechá ostříhat vlasy. V Paříži.

mmm

Andrein telefon zazvonil snad šestnáctkrát a teprve pak si Marly vzpomněla na ten speciální program. Určitě tam ještě bude a ten malý, drahý bruselský hotel v seznamu rozhodně nebyl. Natáhla ruku a odložila telefon na mramorovou desku stolu. Jedenkrát tiše cinkl.

"Je tady poštovní kurýr. Balíček na vaše jméno z galerie Duperey."

Když portýr odešel – tentokrát to byl mladý muž se snědou tváří, nejspíš Španěl – Marly odnesla balíček k oknu a několikrát ho převrátila v rukou. Byl zabalený v jednom archu tmavě šedého ručního papíru, složeného tím záhadným japonským způsobem, u kterého už nebylo potřeba ani lepidlo, ani provázek. Marly však dobře věděla, že když ho jednou rozbalí, už nikdy nebude s to ho znovu složit. V jednom rohu byl vytištěný hlubotiskem název galerie Duperey a do opačného dopsala něčí ruka dokonalým, lehce skloněným písmem její jméno a jméno hotelu.

Marly balíček rozbalila a v rukou se jí objevil Braunův holoprojektor a tenká obálka z průhledného plastiku. V obálce bylo sedm listů holofíše. Za miniaturním železným balkónem zapadalo slunce a barvilo Staré město dozlatova. Slyšela trubení klaksonů a dětský křik. Zavřela okno a přistoupila k psacímu stolu. Braun byl hladký černý kvádr napájený slunečními články. Marly se podívala, jestli je nabitý, vytáhla z obálky první holofíš a zastrčila ji do projektoru.

Nad Braunem vykvetla skříňka, kterou viděla ve Virekově simulaci v Gúcllově parku, teď zářící

dokonalým jasem nejlepších hologramů galerijní kvality. Kost a elektrické obvody, spálená tkanička a špinavě bílá kulička z pálené hlíny. Marly potřásla hlavou. Jak jen někdo mohl ty kousky, tu hromádku smetí, uspořádat tak, že brala za srdce, že se zapichovala do srdce jako rybářský háček? Pak ale přikývla. Ano, bylo to možné. Věděla to. Dokázal to už před mnoha lety člověk, který se jmenoval Cornell, a který také sestavoval skříňky.

Pak se úkosem podívala nalevo, tam, kde na stole ležel ten elegantní šedý papír. Ten hotel si vybrala náhodou, když ji přestalo bavit nakupovat. Nikomu neříkala, že tam je, a rozhodně ne nikomu z galerie Duperey.

6

Barrytown

Byl v bezvědomí nějakých osm hodin, alespoň tedy podle hodin na matčině Hitachi. Díval se na jeho zaprášený kryt a pod stehnem ucítil nějakou tvrdou, hranatou věc. Jeho Ono – Sendai. Převrátil se. Zápach starých zvratků.

Pak byl ve sprše, úplně přesně nevěděl, jak se tam dostal, a ještě oblečený točil kohoutky. Škrábal se a dloubal do tváří a tahal se za ně. Bylo to, jako by měl na obličejí gumovou masku.

"Něco se stalo." Něco velkého, něco hrozného. Nebyl si jistý, co.

Jeho mokré šaty se pomalu vršily na dlázkovém dně sprchového koutu. Vylezl ven, došel k umyvadlu, odhrnul si z očí mokré vlasy a podíval se na tvář v zrcadle. Byl to Bobby Newark, žádná hrůza.

"Jenomže máme problém, Bobby. Máme problém..."

S ručníkem přehozeným přes ramena vyrazil úzkou chodbou ke své ložnici, malé lichoběžníkové místnosti až úplně na druhém konci bytu. Kapala z něho přitom voda. Když vešel do ložnice, rozsvítila se jeho p – holostěna a na ní šest nebo sedm usmívajících se dívek, potěšeně si ho prohlížejících. Vypadalo to, jako by stály za stěnami pokoje, v lehce rozmazaném, zamlženém modrém prostoru. Jejich bílé úsměvy a pružná mladá těla zářila jako neonové reklamy. Dvě z nich přišly o něco blíž a začaly se laskat.

"Nechtě toho," řekl jim.

Projektor se na jeho příkaz sám vypnul a dívky zmizely. Ta věc původně patřila staršímu bratrovi Ling Warrena. Účesy a oblečení těch dívek dávno vyšlo z módy a byly trochu směšné. Dalo se s nimi mluvit a přemlouvat je k tomu, aby dělaly různé věci jedna s druhou a samy se sebou. Bobby si ještě pamatoval na to, jak když mu bylo třináct, zamiloval se do Brandi, té v těch modrých plastických kalhotách. Teď ale pro něj ty projekce měly nějakou cenu daleko spíš proto, že té nepatrné ložnici dodávaly jakous takous iluzi prostornosti.

"Stalo se něco kurevsky hnusného," řekl, zatímco si natahoval černé džíny a skoro čistou košili. Zavrtěl hlavou. "Jenže co? Do háje, co?" Ze by se do té linky dostala nějaká energie navíc? Nebo se něco úplně náhodou dělo tam v Atomovém centru? Možná, že ta báze, kterou se pokoušel napadnout, se nějak divně zhroutila, nebo se do ní dostával ještě někdo jiný... Zůstal mu ale ten pocit, že někoho potkal, někoho, kdo... Bezděky natáhl pravou ruku, prsty prosebně roztažené. "Do hajzlu," ulevil si. Zaťal ruku v pěst. Pak ji zase roztáhl. Vrátilo se to: nejdřív pocit té velké věci, té opravdu velké věci, natahující k němu ruku skrz kyberprostor, a pak to zjevení, které vypadalo jako obyčejné děvče. Něco snědé, štíhlého, něco, co se krčilo v podivné černé tmě plné větru a hvězd. Jak se to ale jeho mysl pokusila zachytit, okamžitě to zmizelo.

Celý hladový vklouzl do sandálů a zamířil zpátky do kuchyně. Vysoušel si přitom vlhkým ručníkem. Cestou přes obývací si všiml zrádného ON na Ono – Sendai, šklebícího se na něj z koberce. "Kurva." Zůstal stát a srkal sliny přes zaťaté zuby. Bylo to pořád napojené. Bylo to možné, že by ještě pořád byl propojený s tou bází, ze které se pokusil utéct? Mohli vědět, že není mrtvý? Bobby neměl ponětí. Jedno ale věděl určitě – to, že mají jeho číslo. Vůbec se nezatěžoval s nějakými odbočkami a uskoky, aby ho nemohli najít.

Měli jeho adresu.

Zapomněl na hlad, zabočil do koupelny a hrabal se v promáčených šatech, dokud nenašel svůj kreditní čip.

V prázdném plastickém držadle multibitového šroubováku měl schovaných dvě stě deset nových jenů. Pečlivě schoval šroubovák i čip do kapsy, natáhl si své nejstarší, nejtěžší boty a zpod postele vytáhl hromadu špinavého oblečení. Našel v ní černou plátěnou bundu s přinejmenším tuctem kapes, včetně jedné velké kapsy na zádech, která se dala použít jako vestavěný ruksak. Pod polštářem měl japonský gravitační nůž s oranžovou rukojetí. Ten patřil do úzké kapsy na levém rukávu, hned nad manžetu.

Když odcházel, projektorova děvčata se zase objevila na stěně: "Bobby, Bobby, vrať se a pojď si hrát..."

Ve svém obýváku vytrhl z Hitachi zástrčku Ono – Sendaie, svinul šňůru s kabelem z optických vláken a zastrčil si ji do kapsy. To stejné udělal s elektrodami a Ono – Sendaie si zastrčil do kapsy na zádech.

Závěsy byly ještě pořád zatažené. Ucítil vlnu úplně nového vzrušení. Odcházel. Musel odejít. Už dávno zapomněl na tu nesmyslnou náklonnost k tomu místu, kterou vyvolalo jeho setkání se smrtí. Opatrně rozhrnul závěsy, jenom tak na šířku palce, a vykoukl ven.

Bylo pozdě odpoledne. Za pár hodin začnou na tmavých věžích Projektů probleskovat první světla. Velké hřiště se táhlo do dálky jako betonové moře; Projekty čnely za protějším břehem, obrovské kvádry s povrchem zlidštěným náhodně rozsetými výčnělky dostavovaných skleníkových balkónů, akvárií, systémů slunečního vytápění a všudypřítomných drátěných parabol.

Dvakrát denně teď bude spát někde tam nahoře, ve světě, který Bobby nikdy nespátřil, ve světě nesmírného bludiště mravenčích tunelů. Dvakrát denně scházel dolů kvůli kšeftům – většinou obchodoval s hotdoggery z Barrytownu – a pak se zase vracel zpátky nahoru. Bobbymu to nahoře připadalo krásné. Na balkónech se toho vždycky tolik dělo, tam mezi těmi rudými šmouhami hořícího dřevěného uhlí. Polonahé malé děti se tam hemžily jako opice na stromech, tak nepatrné, že je člověk sotva rozeznal. Někdy se vítr obrátil a po celém Velkém hřišti bylo cítit vůni jídla, a občas bylo vidět, jak z nějaké tajuplné země vysoko nahoře startuje ultralehké letadlo. A vždycky tam byla ta promíchaná hudba z tisíců reproduktorů, celé vlny hudby, silící a zase utichající s poryvy větru.

Dvakrát denně nikdy nemluvil o svém životě, o tom, kde žil. Dvakrát denně mluvil o kšeftu, a když chtěl být společenštější, tak o ženských. Co Dvakrát denně říkal o ženských, to Bobbyho nutilo vypadnout z Barrytownu ještě víc než cokoli jiného, a Bobby dobře věděl, že jeho jízdou ven může být jenom kšeft. Teď ale dealera potřeboval z úplně jiného důvodu, protože teď byl úplně na dně.

Možná by mu Dvakrát denně mohl říct, co se to vlastně děje. Kolem té báze nemělo být nic smrtícího. Dvakrát denně mu ji sám vybral a pak mu pronajal software, který Bobby potřeboval na to, aby se do ní dostal. A Dvakrát denně byl ochotný prodat všechno, s čím by přišel. Takže Dvakrát denně musel vědět. Něco musel vědět.

"A já, šéfe, nemám ani tvý číslo," řekl Projektům a zase závěsy pustil. Neměl by něco nechat své matce? Vzkaz? "Beru roha," řekl do pokoje za sebou, a vzápětí už byl venku z bytu, byl na chodbě a mířil ke dveřím. "Navždycky," dodal a kopl do vchodových dveří.

Velké hřiště vypadalo celkem bezpečně, až na jednoho osamělého, polonahého feťáka, zuřivě diskutujícího s Bohem. Bobby ho obešel velkým obloukem. Muž křičel, poskakoval a karatistickými údery bil do vzduchu. Na bosých nohou měl zaschlou krev a na hlavě zbytky toho, co asi bývalo lobovským sestřihem.

Velké hřiště bylo alespoň teoreticky neutrální území, a Lobové byli volně spojení s Gotiky. Bobby měl celkem pevné vztahy s Gotiky, indie postavení mu ale zůstalo. Barrytown bylo pro Indies dost mizerné místo. Když už nic, gangy dávají člověku aspoň nějaké místo, pomyslel si, jak se mu feťákově rozčilené blábolení pomalu ztrácelo za zády. Když je člověk Gotik a Kazuálové ho sejmou, aspoň to dává smysl. Bylo dost možné, že nejhlubší příčiny toho všeho byly úplně nesmyslné, každopádně to ale mělo svoje pravidla. Indies ale mohl celkem běžně sejmout nějaký feťák, co sjíždí brainstem, nebo nějaký lidožroutský cvok třeba až z New Yorku – jako třeba ten blázen minulý rok, ten, co řezal lidem ptáky a nosil svoje zboží v kapse v plastickém

sáčku...

Bobby se snažil najít cestu z toho kraje snad už od toho dne, kdy se narodil, nebo mu to alespoň tak připadalo. Kyberprostorový terminál ho při každém kroku bouchal do páteře. Jako by ho i ten vybízela, aby vypadl. "Tak pojd', Dvakrát denně," obořil se na obrovské Projekty, "slez dolů a buď u Leona, až se tam dostanu, jasný!"

Dvakrát denně u Leona nebyl.

Nebyl tam nikdo, pokud by tedy člověk nechtěl počítat Leona, který právě zkoumal složeným kouskem papíru taje vnitřku konvertoru telestěny. "Proč si nekoupíš kladivo a nemlátíš do toho křápu tak dlouho, dokud nezačne fungovat?" zeptal se Bobby. "Bylo by to asi tak stejně dobré."

Leon odtrhl oči od konvertoru. Nejspíš mu bylo něco přes čtyřicet, těžko ale říct. Vypadal, jako by nepatřil k žádné konkrétní rase, a v určitém světle se dokonce mohlo zdát, že patří k rase, ke které patří jenom on sám. Samé nesmyslně vystouplé lícní kosti a hustá hřiva matných vlnitých černých vlasů. Jeho suterénní pirátský klub byl poslední dva roky jedním z pevných bodů Bobbyho života.

Leon na Bobbyho přihloupě zíral svýma znervózňujícíma očima s perleťově šedými panenkami, potaženými slabým odstínem olivově zelené. Leonovy oči Bobbymu připomínaly ústřice a lak na nehty, dvě věci, na které v souvislosti s očima zrovna dvakrát rád nemyslel. Takovou barvu mívalo to, čím se vycpávají barové stoličky.

"Chtěl sem jenom říct, že takovej krám nespravíš tím, že do něho budeš šťourat," dodal Bobby, trochu vyvedený i rovnováhy. Leon pomalu zavrtěl hlavou a vrátil se ke svým experimentům. Lidé k němu chodili, protože pirátsky stahoval z kabelu kino a simstim a měl spoustu věcí, ke kterým by se Barrytownští jinak nedostali. Vzadu se dělaly kšefty a člověk mohl dávat 'příspěvky' za pití, většinou za čistou ohijskou kořalku, míchanou s nějakým syntetickým pomerančovým džusem, kterého Leon vyráběl skoro jako továrna.

"Ty, řekni, Leoně," začal zase Bobby, "neviděls tady teď někdy Dvakrát denně?"

Ty hrezně oči se zase otočily k němu a dívaly se na Bobbyho až úplně příliš dlouho. "Ne."

"A včera?"

"Ne."

"A den předtím?"

"Ne."

"No nic. Dobrý. Dík." Nemělo smysl Leona moc tlačit. A těch důvodů bylo spíš dost hodně. Bobby se rozhlédl po té velké tmavé místnosti, po simstimových jednotkách a ztemnělých obrazovkách kina. Klub byla řada skoro stejných místností v suterénu napůl obytného bloku, určeného pro svobodné a začínající malé firmy. Zvuková izolace tam byla víc než dobrá – hudbu nebylo skoro slyšet, a zvenčí už vůbec ne. Kolikrát už tak v noci od Leona vypadl s hlavou plnou dunivého hluku a tablet do toho, co mu připadalo jako magické vzduchoprázdno naplněné jen a jen tichem, a celou cestu domů napříč Velkým hřištěm mu zvonilo v uších.

Teď měl asi tak hodinu, než se začnou scházet první Gotici. Dealeři, většinou černí z Projektů, nebo bílí z města, nebo nějakého jiného předměstí, se neukážou, dokud tam nebudou mít pár Gotiků, se kterými by mohli dělat kšefty. Dealer nemohl vypadat hůř, než když by tam jen tak seděl a čekal, protože to znamenalo, že se mu byznys nehýbe, a nebyl žádný důvod, proč by se skutečné dealerské eso mělo poflakovat po Leonově baru jenom pro Leonovy krásné oči. U Leona to byl jenom samý hotdoggerský, amatérský s levnými mašinami, co se dívali na japonská kovbojská kina...

Dvakrát denně ale je úplně něco jiného, říkal si cestou nahoru po betonových schodech. Dvakrát denně míří pryč. Pryč z Projektů, pryč z Barrytownu, pryč z Leonova baru. Míří do města. Do Paříže, a nebo možná do Čiby. Ono –Sendai ho bouchl do páteře. Vzpomněl si, že v něm ještě pořád frčí ta kazeta od Dvakrát denně. Vůbec netoužil po tom, aby to někomu musel vysvětlovat. Prošel kolem novinového stánku. Za plastickým oknem v zrcadlové stěně projížděl světelný fax, newyorské vydání tokijského Asahi Shimbun. Někde v Africe padla nějaká vláda, Rus dovezl něco z Marsu...

Byla ta denní doba, kdy bylo všechno jasné vidět, každá maličkost daleko na ulici, svěží zelené listy právě vyrážející z černých větví stromů, rostoucích ve svých dírách v betonu, záblesk oceli na dívčí botě celý blok daleko – bylo to, jako by se díval skrz nějakou zvláštní vodu, díky které bylo všechno vidět mnohem jasněji, i když už byla skoro tma. Otočil se a podíval se na Projekty. Celá poschodí zůstávala stále temná; buď byla opuštěná, nebo měla zatemněná okna. Co se tam asi děje? Možná se na to někdy Dvakrát denně zeptá.

Překontroloval si čas na Coca – cola hodinách na kiosku. Jeho matka už bude zpátky z Bostonu, měla by být, protože jinak zmešká jeden ze svých oblíbených seriálů. S novou dírou v hlavě. Už tak byla úplně praštěná. S tím slotem, který měla v hlavě už předtím, co se narodila, nic špatného nebylo, už celé roky ale kňučela o nějaké statice a rozlišení a senzorickém přelévání, takže nakonec sebrala nějaké peníze a jela do Bostonu, aby si to nechala levně vyměnit. Mělo to být takové to místo, kde se člověk na operaci ani nemusí objednat. Vleze tam a oni mu to prostě vrazí do hlavy... Dokázal si bez problémů představit, jak vletí do dveří se zabalenou lahvou v podpaží, ani si nesundá kabát a jenom prostě půjde a napíchne se na to svoje Hitachi, aby si pořádných šest hodin vymývala mozek. Oči se jí začnou dívat do prázdna a když zrovna bude nějaká dobrá epizoda, začnou jí z pusy téct sliny. A takových každých dvacet minut si vzpomene na to, že by si měla lehce po dámsku přihnout.

Vždycky byla taková, vždycky, co si pamatoval, a pomalu se ponořovala do toho pultuctů syntetických životů, simstimových fantazií na pokračování, o které se Bobby muse! zajímat celý svůj život. Pořád ještě měl takový neurčitý pocit, že některé z těch postav byli ve skutečnosti jeho příbuzní, bohaté a krásné tety a strýcové, kteří by se jednoho dne možná mohli objevit, jenom kdyby nebyl takové nepatrné nic. Napadlo ho, že to možná byla svým způsobem pravda; sjížděla to svinstvo celou dobu, co byla těhotná, sama mu to koneckonců řekla, takže se on, embryo Newmark, musel nějakých tisíc hodin trást u Důležitých lidí a Atlanty. Jenomže jemu se ani nelíbilo myslet na to, že se krčil v břichu Marshy Newmarkové. Při takových představách se potil a dělalo se mu zle.

Marsha – máti. Teprve tak nějak za poslední rok se Bobbymu – alespoň mu to tak připadalo – podařilo pochopit svět dost dobře na to, aby se mohl začít divit, jak se jí v něm vůbec mohlo dařit přežít, ve světě, kde jí dělala společnost flaška a hejno simstimových duchů. Čas od času, když byla v té správné náladě a měla v sobě ten správný počet loků, se mu stále ještě pokoušela vyprávět něco o jeho otci. Už tak od čtyř let věděl, že to jsou jenom samé nesmysly, protože podrobnosti těch povídaček se průběhem času měnily, dlouho si ale přesto dovoloval mít z, nich radost.

Pár bloků na západ od Leonova baru našel u silnice odpočívadlo, oddělené od ulice čerstvě natřeným modrým kontejnerem. Na zprohýbané, poškrábané oceli jasně zářila nová barva. Nad odpočívadlem visela jediná halogenová zářivka. Našel širokou betonovou římsu a usadil se na ní. Dával přitom dobrý pozor, aby nebouchl do Ono – Sendaie v kapse na zádech. Občas musí člověk čekat. To byla laky jedna z věcí, které ho naučil Dvakrát denně.

Kontejner přetékal horou nejrůznějšího průmyslového odpadu. V Barrytownu bylo celkem dost pololegálních podniků, částí té ‚stínové ekonomiky‘, o které tak rádi mluvili lidé ze zpráv. Bobbyho ale ti různí hlasatelé nikdy zrovna nezajímali. Byl to prostě byznys. Všechno to byl prostě kšeft.

Kolem zářivky se jako ve světle stroboskopu míhali po zmatených drahách moli. Bobby se bez zájmu díval, jak se tři děcka, mohlo jim být nanejvýš tak deset, pokouší vyšplhat na modrý bok kontejneru s pomocí špinavě bílé nylonové šňůry s neuměle vyrobenou kotvou, která kdysi mohla být kusem ramínka na šaty. Když se nahoru, do hromady plastického svinstva, dostal i ten poslední, zase šňůru rychle vytáhli. Odpadky začaly šustět a skřípat.

Zrovna jako já, pomyslel si Bobby. Taky jsem to dělal a tahal jsem si do pokoje spoustu divných věcí, které jsem tam našel. Ling Warrenova sestra tam jednou našla velký kus něčí ruky, zabalený v zeleném plastiku a omotaný lepicí páskou.

Marsha – máti občas dostávala ty dvouhodinové záchvaty zbožnosti, při kterých chodila do Bobbyho pokoje, vyházela mu všechno jeho nejlepší smetí a nad postel mu přilepila nějaký

odporně nábožný samolepící hologram. Někdy to byl Ježíš, někdy Hubbard, jindy Panenka Marie. Když měla tu náladu, ani jí na tom moc nezáleželo. Bobbyho to vždycky pěkně štvalo, a když na to už byl jednoho dne dost velký, došel do předního pokoje s kladivem v ruce a zvedl ho nad matčino Hitachi. Ještě jednou se dotkneš mých věcí a já ti, máti, zabiju všechny ty tvoje přítelíčky, pěkně jednoho po druhém. Od té doby už to nikdy nezkusila. Ty nálepkové hologramy však na Bobbyho přece jen měly nějaký účinek, protože náboženství pro něj nyní bylo něčím, co zvažil a odvrhl. Tak, jak o tom přemýšlel, došel na to, že prostě jsou na světě takoví, co ty kecy potřebují, a docela by řekl, že byli vždycky, on k nim ale nepatřil, takže nic takového nepotřeboval.

Jedno z těch děcek v kontejneru vykouklo ven, přimhouřenýma očima provedlo rychlý průzkum bezprostředního okolí a zase se schovalo. Bylo slyšet řinčení a škrábání. Malé ruce přeštrčily přes okraj dotlučený slitinový kanystř a spustily ho po nylonovém laně dolů. Bingo, pomyslel si Bobby. Ta věc se dala odnést k někomu, co kšeftoval se železem, a dalo se za ni něco dostat. Spustily to na chodník, tak asi metr od podrážek Bobbyho bot. Jak narazila na dláždění, převrátila se a objevil se šestirohý symbol biohazardu. "A kurva," řekl a reflexivně skrčil nohy.

Jedno z děcek sklouzlo po laně dolů a chytilo kanystř, aby se přestal klepat na chodníku. Ostatní ho následovaly. Uvědomil si, že jsou ještě mladší, než si myslel.

"Hej," řekl Bobby, "víte vy vůbec, že by v tom mohlo bejt nějaký otravný svinstvo? Dostanete z toho rakovinu nebo něco takovýho."

"Naser si a di do pryč," uťal ho ten, co sklouzl po laně jako první. Uvolnili kotvu, smotali lano, odtáhli kanystř za roh kontejneru a ztratili se mu z očí.

Dal tomu hodinu a půl. Stačilo to – u Leona už to začínalo vřít.

V hlavní místnosti postávalo a posedávalo přes dvacet Gotiků. Se svými hřebeny z nalakovaných vlasů, poskakujícími nahoru a dolů a kývajícími se ze strany na stranu, se podobali stádu malých dinosaurů. Většina z nich se blížila ideálnímu prototypu Gotika: byli vysocí, štíhlí a svalnatí, na druhé straně však v nich byl jakýsi podivný neklid. Vypadali jako mladí, ještě nepotřebovaní atleti. Hřbitovní bledost byla povinná, a vlasy mohl mít Gotik jedině černé. Bobby dobře věděl, že těm pár Gotikům, kterým se nepodařilo přizpůsobit svá těla tomu, co subkultura vyžadovala, se ostatní v lepším případě vyhýbali. Malý Gotik byl problém, tlustý Gotik horší než vražda.

Teď se na ně díval, jak se pohybují a lesknou v Leonově baru jako jeden obrovský členovec, slizká hmota s povrchem poskládaným z tmavé kůže a ocelových hrotů. Tváře měli většinou téměř totožné, přetvořené tak, aby vypadaly jako prehistorické archetypy, povytahované z kinobází. Vybral si jednoho zvlášť dokonalého Deana, kterému se vlasy houpaly jako hřeben pářící se ještěřky. "Brácho," začal Bobby. Nebyl si jistý, jestli toho Gotika už někdy viděl, nebo ne.

"Zdravím," řekl apaticky Dean. Levou tvář mu nadouvala pryskyřicová žvýkačka. "To je Hrabě, číčo—" to patřilo jeho holce – "Hrabě Nulovej odpočet." Dlouhou rukou s čerstvým strupem na hřbetě sevřel děvčeti zadek v kožené sukni. "Hrabě, tohle je moje kočka." Gotikova holka se na Bobbyho podívala s mírným zájmem, jako by se ale ani nedívala na člověka, ale na reklamu na věc, o které sice slyšela, ale vůbec nemá v úmyslu ji koupit.

Bobby přelétl očima lidi v baru. Pár nevýrazných tváří, žádnou z nich ale neznal. Dvakrát denně tam nebyl. "Ty, řek' bys mně," odhodlal se svěřit, "víš, já tady tak nějak hledám jednoho dobrýho kámoše, co s ním kšeftuju –" Gotik vědoucne zahoupal hřebenem nalakovaných vlasů – "říká si Dvakrát denně..." Odmlčel se. Gotik vypadal lhostejně a jenom dál přežvykoval. Děvče vypadalo znuděně a vyloženě se toužilo zabývat něčím úplně jiným. "Je to dealer," dodal Bobby a trochu pozvedl obočí, "černej dealer."

"Dvakrát denně," řekl Gotik. "Jo, Dvakrát denně. Je to tak, číčo?" Děvče pohodilo hlavou a otočilo se k nim zády.

"Znáš ho?"

"Jo."

"Má tady dneska bejt?"

"Ne," řekl Gotik a bezvýrazně se usmál.

Bobby otevřel ústa, zase je zavřel a donutil se přikývnout.

"Dík, brácho."

"Pro kámoše všecko."

Další hodina byla pryč a všechno vypadalo stejně jako předtím. Až příliš mnoho bledých, jako křída bílých Gotiků. Samé prázdné světlé oči jejich děvčat. Jejich podpatky vypadaly jako ebenové jehlice. Snažil se zůstat mimo simstimovou místnost, kde Leon pouštěl nějakou nesmyslnou pásku z džungle, kde se člověk nafázovával na všechna možná zvířata a dělal nejrůznější ztřeštěné věci nahoře na stromech. Bobbymu to připadalo dost dezorientující. Už měl takový hlad, že měl pocit, jako by byl trochu zfetovaný, možná to ale byly jenom následky toho, co se mu stalo předtím. Už se ale nedokázal pořádně soustředit a myšlenky se mu rozbíhaly do těch nejpodivnějších směrů. Kdo třeba vylezl na ty stromy, kde je to samý had, a napojil na simstim ty dvě potvory, co vypadají jako krysy?

Gotikům se to ale každopádně líbilo. Různé sebou zmítali, dupali a vůbec se chovali jako ty stromové krysy. Bobbyho napadlo, že ta páska asi bude Leonův nejnovější hit.

Po jeho levé ruce, daleko za hranicí dosahu stimu, stály dvě holky z Projektů. Jejich barokní nádhera ostře kontrastovala s černobílými Gotiky. Na sobě měly dlouhé černé fraky a pod nimi přiléhavé červené brokátové vesty a nesmírně dlouhé bílé košile, které jim sahaly hluboko pod kolena. Snědé tváře měly skryté pod širokými střechami plstěných klobouků, ověšených kousky starého zlata: jehlicemi, přívěsky, zuby a mechanickými hodinkami. Bobby je úkosem pozoroval: jejich šaty prozrazovaly, že mají peníze, ale také že by to člověku pěkně vytmavily, kdyby se je pokusil obrát. Dvakrát denně jednou také sestoupil z Projektů v takovém modrém sametovém ohozu s diamantovými sponami pod kolena, jako by ani neměl čas se převléknout. Bobby se ale choval úplně stejně, jako když měl dealer na sobě svou obvyklou koženou bundu a kožené kalhoty, protože měl dojem, že když jde o byznys, musí být člověk kosmopolita.

Zkusil si představit, jak by tak k nim elegantně došel a jen tak mimochodem se jich zeptal: Zdravím, dámy, že vy určitě znáte mého starého přítele Dvakrát denně? Byly ale starší než on, vyšší a pohybovaly se tak sebevědomě, že mu to nahánělo hrůzu. Nejspíš by se mu jenom vysmály, to ale v tu chvíli jaksi vůbec nechtěl.

Co určitě chtěl, a víc než hodně, to bylo jídlo. Přes látku džínsů se dotkl svého kreditního čipu. Zaskočí si přes ulici na sendvič... Pak si uvědomil, proč tam je, a najednou mu ta představa, že by platil čipem, začala připadat dost naivní. Jestli ho potom, co se pokusil utéct, opravdu našli, tak už budou mít i číslo jeho čipu. Kdyby ho použil, tak by ho každý, kdo by ho hledal v kyberprostoru, našel v Barrytownu stejně snadno jako reflektor na zhasnutém fotbalovém stadionu. Pak měl ještě papírové peníze, těmi se ale za jídlo zaplatit nedalo. To, že je měl, sice samo o sobě nebylo protizákonné, problém byl ale v tom, že s nimi nikdo nikdy nedělal něco dovoleného. Bude muset najít Gotika s čipem, koupit si tak za nový jen kreditu – nejspíš s ohavnou přírážkou – a nechat toho Gotika, aby za jídlo sám zaplatil. Jenomže který cvok mu tady asi ty peníze vezme?

Možná jenom sám sebe strašíš, řekl si důrazně. Nebyl si úplně jistý, jestli ho sledovali, a ta báze, do které se pokusil probourat, byla legální, nebo tedy alespoň měla být. Proto mu Dvakrát denně taky říkal, že nemusí mít strach z nějakého černého ledu. Kdo by asi stavěl smrtící feedbackové programy kolem místa, kde se pronajímalo měkké kino porno? Plán byl takový, že stáhne pár hodin digitalizovaného kina, nových věcí, které se ještě nedostaly na černý trh. Nebyla to žádná velká věc, za kterou by člověka mohli zabít...

Někdo se o to ale pokusil. A stalo se ještě něco jiného. Něco úplně jiného. Bobby pomalu vylezl po schodech z Leonova baru. Věděl, že toho o matrix strašně moc neví, ještě nikdy ale neslyšel o něčem tak divném... Jasně, člověk občas slyší všelijaké horory, a poslouchá hotdogger, kteří jsou ochotní přísahat, že v kyberprostoru viděli všelijaké věci, Bobby je ale vždycky měl za amatéry, kteří se napíchnutí na matrix zfetovali. Člověk mohl mít v matrix halucinace stejně

dobře jako kdekoli jinde...

Napadlo ho, že se mu možná stalo právě něco takového. Ten hlas, to byla jenom součást umírání, příznak toho, že člověk natahuje bačkory, nějaké pitomé kecy, které mozek člověku vyzvrací, aby se mu udělalo líp. A taky se něco stalo se zdrojem té věci, možná na jejich straně vypadl proud a led jeho nervový systém zase pustil.

Možná to tak opravdu bylo. Bobby to ale nevěděl. Nevěděl, po čem chodí. Jeho nevědomost mu poslední dobou začínala vadit, protože mu bránila podniknout věci, které podniknout potřeboval. Předtím o tom nikdy moc nepřemýšlel, ve skutečnosti toho ale moc nevěděl o ničem. Vlastně až do té doby, co začal s tou hackeřinou, měl pocit, že ví asi tak tolik, kolik potřebuje. A to bylo to, jací jsou Gotikové, proč zůstávají tam, kde jsou, a jeden po druhém se odrovnávají koksem, proč je Kazuálové chtějí sejmout, a vůbec jak vypadá celý ten proces přirozeného výběru, z něhož nakonec vyjdou ti, ze kterých se stane nová generace rodičů z barrytownských činžáků, aby to celé mohlo zase začít.

Byl jako dítě, které vyrostlo na pobřeží oceánu, považovalo ho za stejně samozřejmý jako nebe, nic ale nevědělo o proudech, lodních trasách a rozmarech počasí. Kyberprostorové mašiny používali už ve škole, hračky, které člověka přenášely těmi nekonečnými prostory prostoru, který prostorem nebyl, nepředstavitelně složitou masovou halucinací, kterou si lidstvo samo vytvořilo, matrix, kyberprostorem, ve kterém území velkých společností hořela jako neonové novy, plné tak gigantických souborů dat, že člověk trpěl smyslovým přetížením už v okamžiku, kdy se pokusil poznat víc než jen ta nejdůležitější z nejdůležitějších.

Když ale začal dělat hackera, začalo mu docházet, jak hrozně málo ví o tom, jak všechno funguje, a ne jenom matrix. Nějak se to všechno navršilo a on se začal divit, divit a přemýšlet. Přemýšlel o tom, jak funguje Barrytown, co udržuje jeho matku při životě, proč Gotikové a Kazuálové tak plýtvají energií jenom na to, aby vyhubili ty druhé. A nebo proč je Dvakrát denně černý a žije v Projektech, a proč na tom záleží.

Cestou dealera dál hledal. Samé bílé tváře, další a další bílé tváře. Jeho žaludek začal vydávat nepřeslechnutelné zvuky a Bobby si vzpomněl na čerstvě koupený balík pšeničných karbanátků doma v ledničce. Osmažit je tak s trochou sójové omáčky a k tomu pytlík krekerů...

Zase prošel kolem novinového stánku. Podíval se na hodiny. Marsha už bude určitě doma, ztracená hluboko ve složitém bludišti Důležitých lidí. Život hlavní hrdinky toho seriálu žila přes port už skoro dvacet let. Fax Asahi Šimbunu se stále ještě posunoval ve svém malém okénku, a Bobby se k němu dostal právě včas, aby si přečetl první zprávu o výbuchu bomby v Covina Concourse Courts, blok A, úroveň 3, v Barrytownu v New Jersey...

Pak to zase zmizelo a objevila se zpráva o formálním pohřbu hlavy clevelandské Jakuzy. Všechno přesně podle tradice. Všichni měli černé deštníky.

Celý svůj život bydlel v bloku A, číslo 503.

Ta obrovská věc, co se tlačila na něj, aby pak zadupala do země Marshu Newmarkovou i s jejím Hitachi. A cílem byl samozřejmě on.

"Tak teda kolem toho dlouho nechodí," slyšel sama sebe říct.

"Hej! Kámo! Hrabě! Ty ses zfetoval, brácho? Hej! Kam to zdrháš?"

Hlavy dvou Deanů se otáčely, aby viděly, jak v bezhlavé panice utíká někam pryč.

7

Mall

Conroy sjel s modrým Fokkerem z rozbité stuhly předválečné dálnice a přiškrtl motor. Dlouhý ocas světlého prachu, který se za nimi táhl už od Jehel, se začal usazovat. Vznášedlo se zastavilo a spočinulo na svém nafouknutém vzduchovém polštáři.

"Tady to je Turnere."

"Co to dostalo?" ,To' byla čtyřúhelníková betonová plocha, od které se do okolí táhly nerovné zdi ze zvětralých škvárobetonových tvárnic.

"Ekonomika," řekl Conroy. "Už před válkou. Nikdy to nedostavěli. Deset minut autem na západ odsud je celej kus města, kde sou jenom samý chodníky a žádný domy. Není tam vůbec nic."

"Kolik tady máme lidí?"

"Bez tebe devět. A pak ty doktory."

"Jaký doktory?"

"Hosacký. Maasáci přece jedou v biomateriálech. Pánbu ví, co v tom našem hošíkovi může všecko bejt nacpaný. Takže Hosaka postavil celej malej neurochirurgickej špitál a dal do něho tři špičkový doktory. Dva sou lidi vod nás, ten třetí je Korejec, kterej zná černou medicínu tam a zase zpátky. Ta vošetřovna je tam v tom dlouhým baráku – " Conroy ukázal prstem – "v tom, co je na něm kus střechy."

"Jak jste to sem dostali?"

"Z Tucsonu v cisterně. Sehráli smě tady poruchu, vytáhli smě to ven a strčili smě to do toho baráku. Mákli si na tom úplně všichni, ale bylo to udělaný tak za tři minuty."

"Maas," zamumlal Turner.

"Ale jo." Conroy vypnul motory. "Riziko podnikání," řekl do nastalého ticha. "Možná si toho nevšimli. Ten náš frajer v cisterně tam celou dobu seděl a rval tomu svému dispečerovi v Tucsonu do hlavy klíny vo špatným spojení a vo dokurveným výměníku a vo tom, jak dlouho to bude trvat, než to spraví. Řek bych, že to sežrali. No řekni, napadlo by tě něco lepšího?"

"Ne. Samozřejmě když přepokládám, že to zákazník chce mít zrovna tady. Pořád tady ale sedíme přesně pod tím jejich satelitem..."

"Zlatíčko – " Conroy se pohrdavě ušklíbl – "třeba smě si sem jenom skočili zapíchat. Dali smě si prostě cestou do Tucsonu pauzu. Tohle je takový místo. Lidi sem chodí chčít." Podíval se na své černé hodinky od Porscheho. "Mám tam bejt za hodinu a pak zase letím vrtulníkem na pobřeží."

"Na plošinu?"

"Ne, pro ten tvůj zatracenej krám. Řek sem si, že to zvládnú sám."

"Fajn."

"Jestli do toho mám co kecat, tak bych si vzal jednoho Dorniera s kolmým startem. Nechal bych si ho kus odsud a počkal, dokud neuvidím Mitchella, jak si to sem žene. Mohlo by se to sem dostat tak akorát včas, když ho ti doktoři budou mít proklepnutýho. Pak bysme ho hodili dovnitř a vodstartovali k mexický hranici..."

"Podzvukovým letadlem," řekl Turner. "To těžko. Protože teď letíš do Kalifornie, abys mně koupil to letadlo, tak bys možná měl vědět, že ten náš frajer odsud poletí ve víceúčelové bitevní stíhačce, která ještě ani nestačila zastarat."

"A pilota máš?"

"Pilot jsem já," řekl Turner a dotkl se slotu za svým uchem. "Je to plně integrovaný interaktivní systém. Prodají ti soft pro interface a já se napíchnu rovnou na to."

"To sem nevěděl, že s tím umíš lítat."

"Neumím. Na to, abys vzal roha do Mexika, nepotřebuješ ruce."

"Pořád stejnej divočák, co, Turnere? Víš vo tom, že se tady povídá, že ti někdo v Dillí spravil ciferník?" Conroy se otočil k Turnerovi a jeho úsměv byl bezvýrazný a nezáludný.

Turner vytáhl zpoza sedadla teplou bundu a vzal z ní pistoli a krabičku s náboji. Zase chtěl dát bundu zpátky, Conroy ho ale zastavil. "Nech si to. V noci tady bejvá hnusná zima."

Turner sáhl po dvířkách a Conroy nahodil motory. Vznášedlo se zvedlo o pár centimetrů a lehce se zakolábalo, když Turner odklopil dvířka a vyskočil ven. Bílé pražící slunce a vzduch podobný horkému sametu. Z kapsy modré pracovní košile vytáhl mexické sluneční brýle a nasadil si je. Na nohou měl bílé tenisky a pouštní maskáče. Krabičku s výbušnými střelami zastrčil do kapsy na stehně. Pistoli držel v pravé ruce a zchumlanou bundu v levé. "Běž k tomu dlouhému domu," zahulákal do řevu motoru Conroy. "Čekají na tebe."

Seskočil do pekelného žáru pouštního poledne. Conroy šlápl na plyn a vyrazil s Fokkerem zpátky k dálnici. Turner se za ním díval, jak rychle mizí směrem na západ a jeho vzdalující se obraz deformují vlny tepla, stoupajícího z dálnice.

Když vznášedlo zmizelo, nezbyl na poušti ani jediný zvuk, ani jediný pohyb. Turner se otočil ke zříceninám. Mezi dvěma skalami se mihlo něco malého, šedivého jako kámen.

Rozbité zdi začínaly asi osmdesát metrů od dálnice. Ta betonová plocha mezi nimi kdysi bývala parkovištěm.

Udělal pět kroků a zastavil se. Slyšel moře, hučení přílivu a tlumené nárazy lámajících se vln. V ruce držel pistoli, příliš velkou a příliš skutečnou, a její kov zahřívalo pouštní slunce.

Ne, žádné moře tady přece není, vůbec žádné, nic takového nemůžeš slyšet. Šel dál a tenisky mu klouzaly v závějích rozbitého okenního skla a hnědých a zelených střeptů z rozbitých láhví. Mezi sklem se povalovaly rezavé kotoučky, které kdysi byly uzávěry láhví, a slisované obdélníky, které kdysi bývaly hliníkovými plechovkami. Z malých trsů suchých nízkých keříků vyletovala hejna much.

Tady to skončilo. Je po všem. Odepsané místo bez času.

Znovu se zastavil a trochu se předklonil, jako by hledal něco, co by mu pomohlo pojmenovat tu věc, co v něm rostla. Něco prázdného...

Mail byl dvojnásob mrtvý. Ten rozbitý hotel na mexické pláži kdysi žil, i když třeba jen jedinou sezónou...

Za parkovištěm stály zdi z rozpadajících se tvárnic, laciné a bezduché, a čekaly.

Našel je, jak se krčí v úzkém pruhu stínu pod kusem šedivé zdi. Byli tři. Ještě než je spatřil, ucítil vůni kávy. Na maličkém plynovém vařiči silou vůle balancoval očazený smaltovaný hrnec. Pochopitelně chtěli, aby to ucítil, čekali na něj. Jinak by zjistil, že trosky jsou zcela prázdné, a vzápětí by tiše a téměř bez násilí zemřel.

Dva muži a jedna žena, rozpraskané texaské boty a džíny tak promaštěné, že už snad ani nepropouštěly vodu.

Muži měli plnovousy a nestříhané, sluncem vybělené vlasy, svázané v týle řemínky ze surové kůže, žena dlouhé vlasy rozčesané na dvě strany, sčesané dozadu a pevně stažené sponou, aby jí nepadaly do vrásčité a větrem ošlehané tváře. O zed' byla opřena prastará BMW motorka, samý zašlý chróm a odřená barva, přestříkaná sprejovanými skvrnami hnědé a šedé pouštní kamufláže.

Turner pustil pažbu svého S&W a nechal ho viset na ukazováčku, který měl prostrčený chráničem spouště. Hlaveň pistole mířila dozadu a nahoru.

"To je Turner," řekl jeden mužů a vstal. Mezi zuby se mu zaleskl levný kov. "Sutcliffe." Říkal to s lehkým přízvukem, nejspíš australským.

"Zajišťovací tým?"

"Jo," řekl Sutcliffe, strčil si do úst opálený palec a ukazovák a vytáhl si z nich zažloutlé falešné zuby s ocelovými špičkami. Své vlastní zuby měl bílé a dokonale rovné. "Sebrals IBM pro Mitsu Chauveta," řekl, "a taky se říká, že vytáhl Semenova z Tomska."

"To má být otázka?"

"Když's vyhodil do vzduchu ten hotel, dělal sem bezpečáka u IBM Marrákeš."

Turner se Sutcliffovi podíval do očí. Měl je modré, klidné a velmi jasné. "Dělá ti to potíže?"

"Bez obav," řekl Sutcliffe. "To mělo jenom znamenat, že sem viděl, co dokážeš." Zastrčil si protězu zase zpátky. "Lynch –" Sutcliffe kývl na druhého muže – "a Webberová." To patřilo té ženě.

"Uveď mě trochu do věci," řekl Turner a posadil se do toho nepatrného kousku stínu. Dřepl si ke zdi, pistoli stále v ruce.

"Přijeli sme především na dvou motorkách," řekla Webberová. "Zařídili sme to tak, aby se na jedné z nich zlomila klikovka, to pro případ, kdyby se nás někdo ptal, proč se tady poflakujeme. Lidi sou tady jenom sem tam nějací, staří motorkáři a sektáři, co sem občas jezdí. Lynch natáhl šest kiláků na východ optický vlákno a napíchl se na telefon..."

"Soukromý?"

"Veřejnej," řekl Lynch.

"Poslali smě tam zkušební sondu," pokračovala žena. "Kdyby to nefungovalo, věděli bysme to."

Turner kývl. "Jezdí tudy něco?"

"Nic. Všechno je tady jenom pro to velký sou, ať už to má bejt, co chce."

"Je to zběhnutí."

"To je celkem jasný," řekl Sutcliffe, posadil se vedle Webberové a zády se opřel o zed'. "I když to

tady teď vypadá tak, že my, co je jenom tak najímaj, nejspíš ani nebudem vědět, koho od nich dostáváme. Je to pravda, pane Turnere? A nebo si o tom budem moct počíst ve faxu?"

Turner ho ignoroval. "Webberová, pokračujte."

"Když jsme měli udělanou linku, popřícházeli sem všichni ostatní, vždycky tak po jednom nebo po dvou. Ten poslední nám řek, že se máme připravit na plnou cisternu Japonců."

"To byla pitomost," řekl Sutcliffe. "Až moc vokatý."

"Ty si myslíš, že nás to mohlo prozradit?" zeptal se Turner.

Sutcliffe pokrčil rameny. "Možná jo, možná ne. Zvládli sme to dost rychle. Měli sme pěkný štěstí, že sme to mohli nacpat pod tu střechu."

"A co pasažéři?"

"Chodí ven jenom v noci," řekla Webberová. "A dobře ví, že jestli se zkusí od té věci dostat dál než pět metrů, tak je odstřelíme."

Turner se podíval na Sutcliffa.

"Rozkázal to Conroy," řekl ten muž.

"Conroyovy rozkazy teď už neplatí," řekl Turner. "Ale tenhle jo. Co je to za lidi?"

"Doktoři," řekl Lynch. "Křiví doktoři."

"Přesně," kývl Turner. "Co zbytek našich lidí?"

"Udělali smě nějaký přístřešky z namalovaný lepenky. Spí na střídačku. Vody moc nemáme a taky nemůžeme moc riskovat tím, že bysme si tady vyvarovali." Sutcliffe sáhl po hrnci s kávou.

"Rozestavili sme hlídky a pravidelně kontrolujeme, jestli je linka v pořádku." Našplíchal trochu černé kávy do plastického hrnku, který vypadal, jako by ho ohryzal pes. "Tak, pane Turnere, kdy teda začne tanec?"

"Podíval bych se na tu vaši cisternu s těmi skvělými lapiduchy. Ještě jsem nic neslyšel o řídicím stanovišti."

"Je tam, kde má bejt," řekl Lynch.

"Fajn. Ty se mrkneš na tohle." Turner podal Webberové revolver. "Podíváš se mně po něčem, do čeho by se to dalo strčit. A Lynch mi teď ukáže ty felčary."

"Myslel si, že to budeš ty," řekl Lynch, zatímco bez námahy šplhal na nízkou hromadu suti. Turner šel pár kroků za ním. "Máš dost slušnou pověst." Mladší muž otočil hlavu, zarostlou špinavými, sluncem vybělenými vlasy, a zadíval se na Turnera.

"Až moc velkou," řekl Turner. "Každá dobrá pověst je nanic. Ty už jsi s ním pracoval? Tam dole v Marrákeši?" Lynch se protáhl dírou v jedné ze zdí a Turner ho ihned následoval. Pouštní rostliny kolem páchly po téru a když se jich člověk dotkl, píchaly a zachytávaly se na kůži. Skrze prázdný čtvercový otvor, původně určený pro okno, Turner zahlédl narůžovělé vrcholky hor. Lynch začal sjíždět po krátkém šterkovém svahu.

"Samozřejmě, že sem už pro něho dělal," řekl Lynch a zastavil se pod svahem. Kolem boků měl staře vypadající kožený opasek s těžkou zašlou stříbrnou sponou ve tvaru lebky a dlouhou řadou tupých kovových pyramid. "Marrákéš byl ještě předtím, než sem s tím začal."

"A co Connie, Lynchi?"

"Cože?"

"Conroy. Dělalš už pro něho? Přesněji řečeno – děláš pro něho teď?" Zatímco to Turner říkal, pomalu a rozvážně scházel po šterku. Praskal mu a ujížděl pod nohama a příliš dobře se po něm nešlo. Turner dobře viděl ten nenápadný malý Fletcher, který měl Lynch zavěšený pod džínsovou vestou.

Lynch si lízl suché rty a neustoupil ani o krok. "Dostal mě k němu Sut. Já sem ho ani neviděl."

"Lynchi, Conroy má takový jeden problém. Neumí na nikoho přenést odpovědnost. Vždycky má rád na místě svého člověka, už úplně od začátku, někoho, kdo by hlídal hlídače. Vždycky to dělá. Jsi to ty, Lynchi?"

Lynch zavrtěl hlavou. Byl to ten naprosto nejmenší pohyb, který ještě stačil na to, aby bylo odmítnutí zcela jasné. Turner byl k němu tak blízko, že přes térový pach pouštních rostlin cítil jeho pot.

"Už jsem Conroye viděl takhle zpackat dvě akce," řekl Turner. "Tobě se líbí ještěrky a rozbité sklo? Chceš tady zdechnout?" Turner zvedl Lynchovi k obličejí pěst a pomalu natáhl ukazovák, tak, aby mířil přímo nahoru. "Všechno tady sledují. Jestli odsud ten Conroyův trojskej kůň pošle jenom jedno jediný zkurvený slovo, tak jdou po nás."

"Jestli už po nás nejdou teď."

"Správně."

"Je to Sut," řekl Lynch. "Já to bejt nemůžu, a nevím, jak by to mohla bejt Webberová." Špinavými a zlámanými nehty se bezmyšlenkovitě poškrábal ve vousech. "Mimochodem, zatáhlš mě sem jenom kvůli tomuhle problému, nebo vopravdu chceš vidět tu bednu s Japončikama?"

"Jdeme na to."

Lynch. Byl to Lynch.

mmm

Kdysi dávno v Mexiku, už to bylo hodně dávno, si Turner pronajal pohyblivý prázdninový modul, vyrobený ve Francii a napájený slunečními články. Jeho sedm metrů dlouhé tělo vypadalo jako moucha bez křídel, vyrobená z leštěné slitiny, se dvěma polokoulemi z tónovaného fotosenzitivního plastiku místo očí. Seděl za nimi, zatímco prastaré dvoumotorovč ruské nákladní letadlo pomalu přelétávalo nad plážemi s modulem ve svých spárech a sotva se drželo nad vrcholky nejvyšších palm. Přistáli na odlehle pláži s černým pískem a Turner v té těsné, týkem obkládané kabině strávil tři dny přepychového osamění. V mikrovlnné troubě si ohříval jídlo z mrazničky a pravidelně, i když ne dlouho, se sprchoval v čerstvé studené vodě. Obdélníkové panely s články, napájejícími modul, se otáčely za sluncem, a Turner se naučil určovat čas jen podle jejich polohy.

Hosacká pojízdna neurochirurgická jednotka připomínala bezokou verzi toho francouzského modulu, snad jen s tím rozdílem, že byla o dva metry delší a natřená nevýraznou hnědou barvou. Ke spodní části modulu byly v pravidelných rozestupech čerstvě přivařené kusy perforovaného železa, na kterých bylo na jednoduchých pérových tlumičích zavěšených deset velkých bicyklových kol s širokými pneumatikami z červené gumy.

"Všichni spí," řekl Lynch. "Když se pohnou, houpá se to nahoru a dolů, takže to člověk pozná. Až to bude potřeba, zase ty kola sundáme, teď sme ale dost rádi, že víme, co tam dělaj."

Turner pomalu prošel kolem hnědého modulu a pohled mu sklouzl na lesklou černou hadici na odpad, vedoucí do malé hranaté nádrže, stojící opodál.

"Včera sem to musel vylejt. Pěknej hnus." Lynch zavrtěl hlavou. "Maj tam jídlo a trochu vody."

Turner přitiskl ucho ke stěně modulu.

"Je to izolované," řekl Lynch.

Turner se podíval na ocelovou střechu nad nimi. Modul byl shora chráněný asi deseti metry rezavějící střechy. Samý ocelový plech, a tak rozpálený, že by se na něm dala smažit vajíčka. Turner kývl. Ten horký čtverec bude na monitoru maasovského infračerveného sledování pořad.

"Netopýři," řekla Webberová a podala mu jeho S&W, zastrčený v černém nylonovém ramenním pouzdře. Soumrak byl plný podivných zvuků, které jako by přicházely z nitra země, samého kovového skřípění a vrzání brouků a křiku neviditelných ptáků. Turner zastrčil pistoli i s pouzdem do vnitřní kapsy bundy. "Když by sis chtěl vodskočit, di tam k tomu křoví. Ale musíš si dávat pozor, sou tam trny."

"Odkud jsi?"

"Z Novýho Mexika," řekla žena. Její tvář v soumraku vypadala, jako by byla vyřezaná ze dřeva. Otočila se a zamířila do toho kouta pod dvěma polorozpadlými zdmi, kde spali. Turner tam viděl Sutcliffa a nějakého černého mladíka. Zrovna něco jedli z nevábných fóliových balíčků. To je ten Ramirez, ten kluk, co tady sedí na konzole. Parťák Jaylene Slide. Z Los Angeles.

Turner se zadíval na obrovskou klenbu nebe, prostor zcela bez hranic, nekonečnou mapu hvězd. Zvláštní, jak odtud vypadá velká, napadlo ho. Z oběžné dráhy je to prostě jenom velký, beztvary prostor, ve kterém všechna měřítka ztratila význam. Dobře věděl, že tu noc neusne a že Velká naběračka bude jen pro něj putovat oblohou, aby nakonec zamířila k obzoru a stáhla s

sebou do tmy i poslední hvězdy svého ocasu.

Zasáhla ho vlna nevolnosti a ztráty orientace, jak se mu náhle a bez vyzvání přehnalý myslí obrazy z toho biosoftového archívu.

8

Paříž

Andrea bydlela v Quartier des Ternes a její dům, stejně jako ostatní v té ulici, právě čekal na to, že jej vytrvalí městští renovátoři přijdou opískovat. Za ztemnělým vchodem jeden biofluorescenční panel Fuji Electric matně zářil na rozpadající se stěnu z malých dřevěných skříňek. Některá ze dveří, ve kterých byly prořezané malé štěrbin, byla stále ještě nedotčená. Marly věděla, že těmi štěrbinami kdysi poštovní doručovatelé strkali každý den ráno poštu. Na té představě bylo něco romantického, ty skříňky, a zvláště žlutnoucí cedulky se jmény a povoláními dávno tam nebydlících nájemníků, jí však pokaždé rozesmutily. Na stěny haly byly připevněné mohutné smyčky kabelů, jak obyčejných, tak s optickými vlákny, z nichž jeden každý byl potenciální noční můrou nějakého nešťastného opraváře. Na druhém konci haly bylo skrz otevřené dveře se zaprášenými výplněmi ze zrnitého skla vidět nepoužívaný dvůr. Jeho kamenná dlažba se leskla vlhkostí.

Když Marly vešla do domu, domovník seděl na dvoře, usazený na bílé bedně, ve které kdysi byly láhve s minerálkou Evian, a trpělivě olejoval každý článek dlouhého černého řetězu starého bicyklu. Jak Marly začala stoupat po schodech do prvního patra, zvedl hlavu, dál se však o ni nezajímal.

Schody byly z mramoru, chlazeného a prošlapaného celými generacemi nájemníků. Andrein byt byl ve čtvrtém patře, dva pokoje, kuchyně a koupelna. Marly sem přišla tehdy, když naposledy zavřela dveře své galérie a když už nemohla spát v té provizorní ložnici za skladem, kterou sdílela společně s Alainem. Znovu ucítila smutek a depresi, kterou jí ten dům pokaždé způsobil, její nové šaty a lehké klapání podpatků nových bot je však udržely daleko od ní. Na sobě měla trochu příliš velký kožený kabát o několik odstínů světlejší než její kabelka, vlněnou sukni a hedvábnou blůzu od Paris Isetan. Vlasy si nechala to ráno ostříhat na Faubourg St. Honoře. Dělal to nějaká barmská dívka západoněmeckou laserovou tužkou a byl to hodně drahý účes, promyšlený, ale ani ne příliš konzervativní.

Dotkla se kruhové destičky ve středu Andreiných dveří a zaslechla jedno tiché pípnutí, jak přístroj četl rýhy na špičkách jejích prstů. "To jsem já, Andreo," řekla do nepatrného mikrofonu. Vzápětí se ozvalo několik cvaknutí a klapnutí, jak její přítelkyně otevírala dveře.

Stála tam ve svém starém plyšovém županu a z celého těla jí kapala voda. Udiveně si prohlédla Marly od hlavy k patě a pak se usmála. "Dostalas tu práci, a nebos vykradla banku?" Marly vešla do bytu a políbila Andreu na mokrou tvář. "Mám pocit, jako by v tom bylo kus od obojího."

"Uvař nám kávu," řekla Andrea, "hodně kávy. Grandes crèmes. Musím si umýt hlavu. Máš krásné vlasy..." Odešla do koupelny a Marly uslyšela šplouchání vody v umývadle.

"Koupila sem ti dárek," řekla Marly, Andrea jí ale neslyšela. Šla do kuchyně, nalila vodu do konvice, staromódním zapalovačem zapálila oheň na sporáku a začala na přeplněných policích pátrat po kávě.

mmm

"Ano," říkala právě Andrea, "já to vidím." Dívala se do hologramu skříňky, kterou Marly poprvé viděla ve Virekově konstrukt Gaudího parku. "To je něco pro tebe." Dotkla se tlačítka a Braunova iluze zmizela. Nebe za jediným oknem pokoje bylo ozdobené několika věchýtky cirrů.

"Na mě je to moc pochmurné, moc vážné. Vypadá to přesně jako ty věci, cos je vystavovala v galerii. To ale může znamenat jenom to, že si Herr Virek vybral dobře: ty mu tu jeho záhadu určitě vyřešíš. Za takové peníze bych se na to být tebou opravdu podívala." Andrea měla na sobě Mariin dárek, drahou, krásně vyšívanou pánskou sváteční košili z šedého vlámského flanelu. Bylo to přesně to, co měla nejraději, a Andreu to očividně potěšilo. Barva košile ladila s jejími světlými vlasy a byla skoro stejná jako barva jejích očí.

"Řekla bych ale, že ten Virek je dost hrozný..." zarazila se uprostřed věty Marly.

"To je dost možné," řekla Andrea a usrkla trochu kávy. "Tos čekala, že někdo, kdo má tolik

peněz, bude milý a úplně normální?"

"Jednu chvíli jsem měla pocit, jako by to nebyl člověk. A byl to hodně silný pocit."

"On taky není člověk. Marly, mluvila s projekcí, se speciálním..."

"Ale..." Marly bezmocně mávla rukou, aby se vzápětí kvůli tomu gestu na sebe rozzlobila.

"Ale je bohatý, hrozně bohatý, a platí ti spoustu peněz za to, co by se k tobě mohlo přesně hodit." Andrea se usmála a upravila si nádherně vyšívanou černou manžetu. "A ty nemáš moc na vybranou."

"Já vím. Řekla bych, že to je právě to, co mě děsí."

"No, myslela jsem si, že bych to ještě možná mohla odložit, ale musím ti říct ještě o něčem, co tě možná vyděsí, jestli tedy je ‚děsit‘ to správné slovo."

"Co se stalo?"

"Myslela jsem si, že ti to ani nebudu říkat, ale jsem si docela jistá, že si tě nakonec zase najde. Řekla bych, že cítí peníze."

Marly opatrně odložila prázdný šálek na malý proutěný stůl.

"A vypadá to, že to bude hodně rychle," řekla Andrea.

"Kdy se ozval?"

"Včera. Pokud si vzpomínám, začalo to asi hodinu po tom, cos byla u toho Vireka. Zavola mi do práce a tady nechával vzkaz u domovníka. Kdybych vymazala ten program –" ukázala na telefon – "tak by tak do půl hodiny volal."

Vzpomínka na oči toho domovníka a cinkání olejovaného řetězu.

"Říkal, že si s tebou chce promluvit," řekla Andrea. "Jenom promluvit. Marly, ty bys s ním chtěla mluvit?"

"Ne," řekla a její hlas zněl jako hlas malého děvčátka, tak byl vysoký a směšně se třásl. "Nechal tady číslo?" Andrea si povzdechla, pomalu zavrtěla hlavou a pak řekla: "Nechal, jistěže nechal."

9

Projekty

Tma byla plná podivných obrazců rudých jako krev. Všechno tam bylo teplé. A měkké, velmi měkké.

"Pěkný svinstvo," řekl ženský hlas, patřící jednomu z andělů.

Přicházel jakoby z daleka, byl však hluboký, znělý a velmi zřetelný.

"Měli sme ho vytáhnout od Leona," řekl druhý z andělů. "Nahoře se jim to vůbec nebude líbit."

"Musel mít něco tady v té velké kapse. Vidíš to? Vyřezali to, když to dostávali ven."

"Všechno nevyřezali, sestro. Ježíši, podívej se."

Obrazce se zakývaly a zavlnily, jak mu něco pohnulo hlavou. Na tváři ucítil něčí chladnou dlaň.

"Dávej pozor, aby ti to nezůstalo na košili," řekl první anděl.

"Dvakrát denně z toho bude pěkně mimo. Proč si myslíš, že se tak zbláznil a zdrhl?"

Naštvalo ho to, protože se chtěl vyspat. Spal, to ano, jenomže do hlavy se mu nějakým podivným způsobem dostávaly Marshiny computerové sny, takže se celou dobu jenom prodíral popletenými útržky z Důležitých lidí. Ten seriál začal běžet už dávno předtím, než se narodil, a od té doby ho ani jednou nepřerušili.

Byl to příběh podobný mnohohlavé tasemnici, která se každých pár měsíců svíjela do klubka a sama sebe požírala, aby na jejím těle vzápětí vyrašily nové hlavy, hladovějící po napětí a dalším zběsilém ději. Viděl ho tak, jak ho Marsha nikdy vidět nemohla, jako veliké, svíjející se tělo, dlouhou spirálu sensenetové DNA, laciné ektoplazma rozplétané před očima nespočetných vyhladovělých snů. Marsha ho měla ze soukromého auta Michelle Morgan Magnum, dědičné vládkyně Magnum AG. Tato epizoda se ale jenom podivně vzdalovala od Michelliných bláznivě složitých romantických pletek, o které se Bobby vlastně ani nikdy neobtěžoval zajímat, a znovu a znovu přeskakovala do detailních socioarchitektonických popisů podzemních staveb v Soleriho stylu. Některé z těch podrobností se i Bobbymu zdály podezřelé. Dost pochyboval například o tom, jestli někde opravdu existují celé úrovně, které nejsou určené k ničemu jinému, než k prodeji světlemodrých sametových obleků s diamantovými sponami pod kolena, nebo jestli

existují jiné úrovně, utopené ve věčné tmě a obývané jen a pouze hladovějícími nemluvnaty. V tu chvíli si vzdáleně vzpomněl, že právě toto bylo pro Marshu nevyvratitelné krédo. Jeho matka se na Projekty dívala s pověřčivou hrůzou, bezmála tak, jako by byly nějakým monstrózním vertikálním peklem, do kterého bude jednou možná muset vystoupit. Jiné útržky toho kybersnu mu připadaly jako Knowledge Channel, propletený bez ladu a skladu se všemi možnými stimovými programy. Byly plné složitých animovaných diagramů vnitřní struktury Projektů a uspávajících přednášek o životním stylu jednotlivých jejich obyvatel, předčítaných nevzrušeným hlasem skrytého komentátora. Když se na ně Bobby jednou za čas dokázal soustředit, připadaly mu ještě méně přesvědčivé, než ty oslňující záblesky světlemodrého sametu a pekelné děti, tiše se plížící temnotou. Díval se na smějící se mladou matku, krájející v kuchyňském koutu dokonale uklizené garsonky pizzu obrovským továrním vodním nožem. Celá jedna stěna chyběla a místo ní tam byl úzký balkón a obdélníkový kus komiksovč modrého nebe. Ta žena byla černoška, a přitom černoška nebyla – alespoň to tak Bobbymu připadalo. Vypadala jako tmavá, velmi tmavá a mladistvě mateřská kopie jedné z těchto pornografických panen z té jednotky v jeho pokoji. A navíc měla přesně tatáž malá, ale dokonalá řadra, která jako by patřila do laciného kresleného filmu. (Aby snad nebyl málo zmatený, ozval se neuvěřitelně silný a velmi nenetový hlas a řekl: "Tak tomu bych teda řek vopravdová známka života, Jackie. Jestli ty prognózy na to pořád nevypadaj, tak todle na sto procent.") A pak už zase zavířil zpátky do blyštivého světa Michelle Morgan Magnum, která se zoufale pokoušela zabránit převzetí Magnum AG pochmurným šikokským průmyslovým klanem Nakamurů, v této věci (další zápletky) navíc zastupovaným Michelliným hvězdným přítelem pro tuto sezónu, bohatým (ovšem jaksi nepatříčně toužícím po dalších milionech) novosovětským politikem Vasilijem Suslovem, který vypadal a oblékal se skoro stejně jako Gotikové v Leonově baru. Epizoda teď jako by vrcholila – na ulici před Covina Concourse Courts se samonaváděné západoněmecké miniaturní helikoptéry střefovaly do antikvárního benzínového BMW, zatímco Michelle Morgan Magnum tloukla pažbou poniklovaného Namba do hlavy zrádcovského osobního tajemníka a Suslov, se kterým se Bobby čím dál víc identifikoval, v klidu a nevzrušeně mizel z města ve společnosti nádherné osobní strážkyně, Japonky, Bobbymu silně připomínající zase jinou krásku z p–holostěny – když vtom náhle někdo vykřikl. Bobby takto ještě nikdy nikoho vykřiknout neslyšel, a v tom hlase bylo něco hrozivě známého. Než se nad tím ale stačil zamyslet, znovu zavířily ty rudé obrazce a Důležití lidé pro něj skončili dávno před koncem. Kterousi část jeho já však napadlo, ještě než se rudá změnila na černou, že se vždycky může zeptat Marshe, jak to vlastně dopadlo.

"Tak votevři ty voči, člověče. Tak je to správný. To světlo je na tebe moc vostrý?"

Bylo, na věci to ale nic nezměnilo. Byla tam jenom samá bílá, bílé světlo, a on si matně vzpomínal, jak mu hlava kdysi před celými roky vybuchla, čistě bílý granát v té studené, větrné pouštní tmě. Oči měl otevřené, nic ale neviděl, jenom bílé světlo. "Normálně bych tě v takovém stavu nechal pěkně vyspat, ale tam ti, co mě platí, mně řekli, abych tě trochu nabudil, takže sem tě probudil, i když to ještě není hotový. Určitě si říkáš, že proč asi nic nevidíš, že jo? Vidíš jenom samý světlo, že jo? Jenomže za to může jeden nervovej spoj, kterej je teďka vodpojenej. Jenom tak mezi náma dvěma, tahlencta věc se sem dostala z jednoho sex shopu, jenomže není důvod, proč bysme si s ní nemohli hrát v medicíně, když bysme to zrovna potřebovali. A my to potřebujem, protože tě všechno pěkně bolí, a navíc zůstaneš pěkně v klidu, než to dodělám." Hlas byl klidný a metodický. "Největší problém byly ty tvý záda, pak sme to ale zvládli se sešivačkou a pár stopama spojek. Žádný plastiky tady neděláme, to je ti asi jasný, ti naši bossové si ale nejspíš budou myslet, že ty tvý jizvy sou docela interesantní. Ted'ka ti spravím ten předeček, dám do toho pár spojek a budem all done. Jenom budeš na sebe muset pár dní bejt trochu víc vopatrněj, nebo si vytrhneš nějaký stehy. Dal sem ti pár dermů, a dostaneš jich ještě vo pár víc. Mezitím ti to přepnu na audio a plný vizuální, abys taky viděl, kde seš. Tý krve si nevšímej, i když je všechna tvoje. Už z tebe nic neteče."

Bílá se změnila na šedý mrak a předměty kolem se s váhavostí zdrogovaných očí vynořily z

mlhy. Byl přitisknutý zády k čalouněnému stropu a díval se na zkrvavené bílé torzo bez hlavy, kterou nahrazovala zelenavě modrá chirurgická lampa, jakoby rašící přímo z jeho nahých ramen. Jakýsi černochoch ve špinavém zeleném plášti sprejoval torzu mělkou ránu, táhnoucí se křížem od pánve až skoro k levé bradavce. To, že ten muž je černochoch, Bobby poznal podle holé oholené hlavy, lesknoucí se kapkami potu. Ruce měl ten muž zakryté zelenými rukavicemi, takže to jediné, co z něj Bobby viděl, byla ta lesknoucí se koruna jeho hlavy. Torzo mělo k obou stranám krku přitisknuté růžové a modré dermadisky. Okraje rány jako by byly natřené něčím, co vypadalo jako čokoládový sirup, a jak ten žlutý sprej vystříkoval z té malé stříbřité nádoby, slabě syčel.

Pak to Bobby všechno začal chápat, a jeho svět se obrátil tak, až se mu z toho zvedl žaludek. To ta lampa byla zavěšená ze stropu, strop byl zrcadlový a on byl tou loutkou na stole. Najednou jako by ho na dlouhém pružném laně spustili zpátky mezi ty rudé obrazce, přímo do toho snového pokoje, kde ta mladá černoška krájela svým dětem pizzu. Její vodní nůž nevydával žádný zvuk, a nikdo nemohl nic vědět o mikroskopických částech křemene v jako jehla tenkém paprsku vysokou rychlostí proudící vody. Bobby dobře věděl, že ta věc má řezat sklo a tvrdé slitiny, ne pizzu, a chtěl na ni zakřičet, protože najednou dostal hrozný strach, že si uřízne palec a ani o tom nebude vědět.

Křičet ale nemohl. Nemohl se ani pohnout a nemohl ze sebe vydat ani jediný zvuk. Žena láskyplně ukrojila poslední kus pizzy, ťukla nohou do plošného vypínače toho odporého nože, přeskládala nakrájenou pizzu na prostý bílý keramický talíř a otočila se k obdélníku balkónu, kde byly děti... Ne, zašeptal někde hluboko uvnitř sebe sama Bobby, ne, to ne. Ty nestvůrné věci, které se k ní snášely a vrhaly se po ní, to nebyly děti zavěšené pod křídly rogal, ale ta monstrózní nemluvnata z Marshina snu, a ta potrháná křídla byla jen spletenecm růžových kostí, kovu a zprohýbaných membrán z plastických odpadků... Zahlédl jejich zuby...

"Fuj," řekl ten černochoch, "na chvíli sem tě ztratil. Nebylo to na dlouho, to ti je snad jasné, možná tak na newyorskou minutku..." Jeho ruka v těch zrcadlech na stropě vytáhla ze zkrvavené látky vedle Bobbyho hrudi plochou cívku z průhledného modrého plastiku. Palcem a ukazováčkem z ní opatrně odvinul dlouhý kus jakési hnědé plastické stuhy, na které jakoby byly navlečené drobné korálky. Na okrajích stuhy zazářilo světlo. Zdálo se, že se nepatrně chvěje a přesouvá z místa na místo. "Spojka," řekl černochoch a levačkou pohnul nějakým řezacím mechanismem, vestavěným do té zapečetěné modré cívky. Odmotaný kus hnědého plastiku se zhoupl ve vzduchu a začal se celý kroutit a svíjet.

"Dobrý," řekl a strčil tu věc Bobbymu před oči. "Je to něco úplně nového – s takovejma věcmi dneska dělají v Čibč." Bylo to hnědé, nemělo to žádnou hlavu a každý jednotlivý 'korálek' byl jeden článek těla s několika světlými, světélkujícíma nohama. Pak černochoch jediným obratným, skoro eskamotérským pohybem ruky v zelené rukavici položil tu podivnou stonožku do otevřené rány a lehce zatáhl za poslední článek, ten, co byl nejbliž Bobbyho hlavě. Jak se článek uvolnil, vytáhl s sebou z těla stonožky lesklou černou nit, sloužící té věci jako nervový systém, a v tom okamžiku se všechna nepatrná klepeta té věci jedno po druhém sevřela a stáhla ránu stejně dobře jako zip novou koženou bundu.

"Tak to bysme měli," řekl černochoch a otřel navlhčenou bílou houbou poslední zbytky toho hnědého sirupu. "Ale nebylo to zas tak zlé, že ne?"

mmm

Jeho příchod do apartmá Dvakrát denně vůbec nevypadal tak, jak si to předtím tak často představoval. V první řadě se mu ani nezdálo o tom, že ho do těch míst dostrkají na kolečkovém křesle, které někdo vyvlastnil z porodnice u svaté Marie (na levé opěrce křesla bylo do matného chrómu laserem úhledně vypálené jméno i identifikační číslo.) Ta žena, která ho tlačila dovnitř, by docela dobře zapadala do kterékoli z jeho fantazií. Jmenovala se Jackie a byla to jedna z těch holek z Projektů, které viděl u Leona. A jak brzy pochopil, byla také jedna z těch andělů. Kolečkové křeslo tiše klouzalo po zvlněném šedém koberci v úzké chodbě před dveřmi do bytu, zlaté přívěsky na Jackiině klobouku však celou dobu vesele cinkaly.

A stejně tak si Bobby nikdy nepředstavoval, že dealerovo apartmá bude až tak obrovské a že

bude plné stromů.

Pye – tak se jmenoval ten doktor, který mu velmi usilovně vysvětloval, že není žádný doktor, ale jen někdo, kdo ‚tak vobčas vypomůže‘ – se ve svém provizorním operačním sále usadil na otrhanou barovou stoličku, zapálil si mentolovou cigaretu a velmi vážným hlasem Bobbymu radil, aby to tak asi týden zrovna dvakrát nepřeháněl. O pár minut později ho Jackie a Rhea, ten druhý anděl, nacpaly do nežehleného černého pyžama, které vypadalo, jako by ho vytáhly z nějakého levného ninjovského kina, posadily ho na křeslo a zamířily k hlavním výtahům ve středu bludiště. Bobby byl díky dalším třem Pyeovým dermatům – v jednom z nich bylo dobrých dva tisíce miligramů endorfinového derivátu – docela čilý a nic ho nebolelo.

"Kde sou moje věci?" rozčilil se, jak ho vyvážely do chodby, nebezpečně zúžené kabely a trubkami, po celá desetiletí bez ladu a skladu opravovanými a přidávanými na stěny. "Kde je moje voblečení a ta mašina a všecko vostatní?"

"Tvoje oblečení, zlato, je všechno nacpaný v pytli, kterej půjde Pye za chvilku vyhodit. Pye ti ho musel na stole odřezat z těla. Vlastně z něho stejně zbyly jenom nějaký krvavý hadry, víc nic. A jestlis měl tu mašinu v té kapse na zádech, tak ji teď nejspíš mají ti frajírci, co tě dostali. A moc nechybělo, aby přitom dostali taky tebe. Mimochodem, mám po košili, a to byla od Sally Stanley, ty pitoměj skrčku." Anděl Rhea nevypadal příliš přívětivě.

"No jo," řekl Bobby, když zahýbali za roh, "to je fakt. Mimochodem, nenašli ste v tom náhodou jeden šroubovák? Nebo něco jako krediták?"

"Ani ň, lásko. Ale jestli tím šroubovákem myslíš ten, kterej má v rukojeti dvě stě deset novejš, tak tos dal za mou novou košili..."

Dvakrát denně ani nevypadal, že by byl moc rád, že Bobbyho vidí. Vlastně to skoro vypadalo tak, jako by ho vůbec neviděl. Díval se přímo skrz něj na Jackie a Rhea, a vycenil zuby v úsměvu, který byl jenom samá nervozita a nevyspání. Andělé dotlačili Bobbyho tak blízko, až viděl, jak žlutá vypadají bělma Dvakrát denně. V růzovofialovém světle gro zářivek, visících zdánlivě zcela bez plánu a pořádku ze stropu, byla skoro oranžová. "Kde ste se s ním tak dlouho tahaly?" zeptal se dealer, v jeho hlase však nebyla ani stopa po hněvu, jenom únava a ještě něco, co Bobby na první pokus nedokázal určit, co by to asi tak mohlo být.

"Za to může ten Pye," řekla Jackie a sehnula se za křeslem, aby z obrovského dřevěného špalku, který Dvakrát denně sloužil jako kávový stolec, sebrala krabičku čínských cigaret. "Náš starej Pye je pěkněj perfekcionista."

"To se naučil na zvířátkách," dodala Rhea, to aby Bobby věděl, o čem se mluví, "jenomže normálně je příliš sjetej na to, aby ho někdo na ty psy pustil..."

"Takže ty to uděláš," řekl Dvakrát denně a konečně upřel oči na Bobbyho. Ty oči byly tak studené, tak unavené a věčné, tak nesouměřitelné s tím uhoněným maniakálním užvaněncem, za kterého ho Bobby považoval, že Bobby jenom sklopil oči a celý zrudlý se upřeně zahleděl na dealerův stůl.

Byl skoro tři metry dlouhý a o něco málo víc než metr široký, a byl vyrobený z trámů tlustších než Bobbyho stehno. Napadlo ho, že to dřevo asi někdy muselo být ve vodě, protože místy stále ještě mělo tu vybledlou stříbřitou patinu, jakou mívá naplavené dříví a jakou měla ta kláda, se kterou si hrál před tolika lety na pláži v Atlantic City. Tohle dřevo už ale vodu nevidělo hodně dlouho, a jeho povrch byl jedna hustá mozaika ztuhlých kapek vosku, skvrn zaschlého vína, podivně tvarovaných skvrn, nastříkaných matným černým sprejem, a tmavých stop po stovkách cigaret. Stůl byl naprosto přeplněný jídlem, odpadky a nejrůznějšími předměty, které vypadaly skoro jako krám pouličního prodavače, který začal vykládat zboží a pak se rozhodl, že se raději naobědvá. Ležely tam nedojedené kusy pizzy – s masem a kečupem, a Bobbymu se začal svírat žaludek – a hned vedle nich hroučící se hromady softwaru, ušpiněné sklenice s nedopalky cigaret zamáčkнутými do zaschlých zbytků vína, růžový polystyrénový táč s hodně oschlými jednohubkami, otevřené a neotevřené plechovky s pivem, starožitná vojenská dýka Gerber na plochem kusu leštěného mramoru, přinejmenším tři pistole a na dva tucty záhadně vypadajících konzolových zařízení, které kdyby Bobby viděl za normálních okolností, rozplýval

by se blahem.

Teď se mu ale jen sbíhaly sliny při pomýšlení na kus studené masové pizzy, jeho hlad však nebyl ničím ve srovnání s tím drastickým ponížením, kterého se mu dostalo, když zjistil, že pro Dvakrát denně neznámá vůbec nic. Ne že by si tedy Bobby myslel, že Dvakrát denně je jeho přítel, to určité ne, zcela bezpochyby už ale vložil hodně energie do vytváření představy, že ho Dvakrát denně vnímá jako někoho, kdo má dost talentu a odvahy a má naději na to se dostat z Barrytownu. Dealerovy oči mu ale říkaly, že není nic zvláštního, a k tomu ještě navíc pitomec...

"Dívej se sem, kamaráde," řekl někdo – ne Dvakrát denně – a Bobby zvedl hlavu. Na masivní pohovce z kůže a chrómu teď vedle Dvakrát denně seděli další dva muži, oba černoši. Ten, který promluvil, měl na sobě nějaké šedé šaty a prastaré plastické brýle. Obroučky byly hranaté, příliš velké a jako by v nich ani nebyla žádná skla. Druhý měl ramena dvakrát tak široká jako Dvakrát denně, na sobě však měl jednoduchý dvoudílný oblek, jaký nosí japonská obchodníci v kradených kinech. Dokonale bělostné francouzské manžety měl sepnuté lesklými čtverci zlatých čipů. "Škoda, že tě nemůžeme nechat trochu vydechnout," řekl první, "ale máme tady jeden dost ošklivý problém." Odmlčel se, sundal si brýle a promasíroval si kořen nosu. "Potřebujeme, abys nám pomohl."

"Do hajzlu," zavrčel Dvakrát denně. Naklonil se, vytáhl z balíčku na stole jednu čínskou cigaretu, zapálil si ji dutou cínovou lebkou, velkou jako větší citron a sáhl po sklenici s vínem. Muž s brýlemi natáhl štíhlý hnědý ukazovák a dotkl se dealerova zápěstí. Dvakrát denně pustil sklenici a zase se narovnal, tvář nuceně chladnou a bez výrazu. Muž se usmál na Bobbyho. "Hrabě, řekli nám, že bys měl být náš člověk."

"To je pravda," vyrazil ze sebe Bobby, sotva to jen ale zachraptěl.

"Potřebujeme se dozvědět něco o Panně, Hrabě." Muž se odmlčel a čekal.

Bobby na něj jen nechápavě zamžikal.

"O Vyej Mirak – " zase si nasadil brýle – "naší Paní, Panně Zázraků. Známe ji také pod jménem Ezili Freda," dodal ten člověk a udělal levou rukou nějaké gesto.

Bobby si uvědomil, že ně něj zírá s otevřenou pusou, a zase ji rychle zavřel. Tři tmavé obličejové čekaly. Jackie a Rhea byly pryč, i když je Bobby vůbec neviděl odcházet. Zmocnila se ho panika a jen se nechápavě rozhlížel po tom divném lese zakrslých stromů, obklopujícím je ze všech stran. Gro zářivky se skláněly ve všech úhlech a mířily všemi představitelnými směry, růžovofialové tyčinky vznášející se v zelené spleti listů a větví. Nikde nebyly vidět žádné zdi, ani jediná pevná stěna. Pohovka a ušpiněný stůl stály na jakési mýtině s hrubým betonem místo trávy.

"My víme, že za tebou přišla," řekl ten ramnatý a pomalu si položil nohu přes nohu. Popotáhl si dokonale nažehlenou nohavici a na Bobbyho zablyškala zlatá manžetová spona. "My to víme, rozumíš?"

"Dvakrát denně říká, že to byla tvoje první jízda," řekl druhý. "Je to pravda?"

Bobby přikyvl.

"Pak si tě tedy Legba vybral, aby ses setkal s Vyej Mirak," řekl ten člověk, zase si nasadil na nos prázdné obroučky a lehce se usmál.

Bobby už na něj zase zíral s otevřenou pusou.

"Legba," mluvil dál brýlatý, "pán silnic a cest, loa komunikace..."

Dvakrát denně zamáčkl cigaretu na zjizvené desce stolu a Bobby viděl, že se mu třesou ruce.

10

Alain

Dohodli se, že se setkají v brasserii v pátém podzemním podlaží Napoleonského dvora, hluboko pod skleněnou pyramidou uprostřed Louvrů. Oba to místo dobře znali, i když pro ně nemělo žádný zvláštní význam. Navrhl to Alain, a ona měla pocit, že to dlouho a pečlivě vybíral. Bylo to citově neutrální místo, oba ho znali, ale na druhé straně s ním nebyly spojené žádné zvláštní vzpomínky. Dýchal z něj styl přelomu století – žulové stěny, černé sloupy, velká zrcadla a italské stoly a židle z tmavě ohýbané oceli, které mohly pocházet z kterékoli dekády posledního století. Na stolech byly šedé lněné ubrusy s tenkými černými proužky. Tentýž vzor se opakoval na

deskách jídelních lístků, na krabičkách se zápalkami a zástěrách servírek.

Měla na sobě ten kožený plášť, který si koupila v Bruselu, červenou lněnou blůzu a nové černé džíny. Andrea velmi usilovně předstírala, že ani nevnímá nesmírnou pečlivost, s jakou se na to setkání oblékala, aby jí nakonec půjčila jednoduchý perlový náhrdelník, který dokonale kontrastoval s Marlyinou červenou blůzou.

Už když vešla, zjistila, že přišel dřív. Seděl za stolem, na kterém měl porůznu poházených pár svých věcí. Na krku měl svůj oblíbený šátek, ten, co našli minulý rok na bleším trhu, a vypadal jako obvykle neupraveně, ovšem naprosto klidně a sebevědomě. Jeho odřený kožený kufřík vyvrhl svůj obsah na ten malý čtverec z leštěné žuly: byly tam poznámkové bloky se spirálovou vazbou, ještě neotevřená kniha (kontroverzní román, který vyšel právě ten měsíc), Gauloises bez filtru, krabička dřevěných zápalek a v kůži vázaný diář, který mu koupila u Brownse.

"Myslel jsem si, že třeba ani nepřiješ," řekl s úsměvem.

"Proč by sis to měl myslet?" zeptala se. Byla to náhodná, nezamýšlená reakce – dobře věděla, jak směšná – a měla vlastně jen zamaskovat hrůzu, kterou v tu chvíli cítila, hrůzu, kterou si konečně dovolila cítit, hrůzu, která byla děsem ze ztráty vlastního já, vůle a směru, děsem z lásky, kterou stále ještě poznávala. Posadila se naproti němu. Právě v tu chvíli přišel číšník, mladý Španěl v pruhované zástěře, a zeptal se, co si bude přát. Objednala si minerálku Vichy.

"Jinak už nic?" zeptal se Alain. Číšník stál a čekal.

"Ne, děkuji."

"Snažím se tě zastihnout už celé týdny," řekl Alain. Marly věděla, že to je lež, stejně jako tolikrát předtím ji však napadlo, jestli si Alain plně uvědomuje, že nemluví pravdu. Andrea říkala, že lidé jako Alain lžou tak ustavičně a tak vášnivě, že mizejí jisté hranice, ty základní hranice mezi pravdou a lží. Podle ní to byli svým způsobem umělci, vášnivě se zabývající přebudováváním skutečnosti, a Nový Jeruzalém bylo opravdu krásné místo, kde se nevyskytovaly záporné zůstatky na bankovních účtech, rozčilení domácí a neodbytná potřeba najít někoho, kdo by byl ochoten zaplatit účet za večeři.

"Nevšimla jsem si, že by ses mě snažil zastihnout, když Gnass přišel s policií," řekla ironicky. Doufala, že alespoň pohne obočím, ta chlapecká tvář však byla stejně klidná jako vždy, lemovaná čistými hnědými vlasy, jako obvykle nedbale prsty sčesanými z čela dozadu.

"Promiň," řekl a zamáčkl nedokouřenou cigaretu. Vůni toho tmavého francouzského tabáku si zvykla spojovat jenom s ním, a Paříž jí tak připadala plná jeho vůně, jeho ducha, jeho stop. "Byl jsem si naprosto jistý, že na to... na původ té věci nikdy neprijdou. Musíš to pochopit: když jsem sám sobě přiznal, jak moc potřebujeme peníze, pochopil jsem, že musím jednat. Ty jsi byla až příliš idealistická. Ta galerie by se určitě položila tak jako tak. Kdyby s Gnassem všechno dopadlo tak, jak jsme to plánovali, bylo by teď všechno v pořádku, a ty bys byla šťastná. Šťastná," opakoval a vytáhl z balíčku další cigaretu.

Nebyla schopná ničeho jiného než se na něj dívat a cítit zároveň údiv a hluboký odpor proti touze mu věřit.

"Víš," řekl a vytáhl z červenobílé krabičky zápalku, "už jsem měl s policií svoje problémy. Byl jsem tehdy student, a pochopitelně v tom byla politika." Škrtl zápalkou, hodil krabičku na stůl a zapálil si cigaretu.

"Politika," opakovala po něm a náhle měla chuť se smát. "Netušila jsem, že pro lidi jako ty taky existuje nějaká strana. Vůbec si neumím představit, jak by si mohla říkat."

"Marly," řekl a významně přitom snížil hlas, jak to dělal pokaždé, když chtěl zdůraznit hloubku svých citů, "ty dobře víš, že jsem to všechno dělal kvůli tobě. Ty to přece musíš vědět. Nebo to bylo kvůli nám, jestli se ti to líbí víc. Ty to ale určitě víš, ty přece cítíš, Marly, že bych ti nikdy úmyslně neublížil a nikdy bych tě úmyslně nevystavil nějakému nebezpečí." Na tom přeplněném malém stolku nebylo místo na její kabelku a Marly ji měla na klíně, teprve teď si ale uvědomila, že zarývá nehty hluboko do té měkké kůže.

"Nikdy bys mi neublížil..." Ten hlas byl její vlastní hlas, zmatený a ohromený, hlas malého dítěte, a v tom okamžiku věděla, že je volná a svobodná, necítí žádnou touhu ani strach a vůči té hezké tváři na opačné straně stolu cítí jen zášť a odpor. Jediné, čeho v tu chvíli byla schopna, bylo

upřeně na něj hledět, na toho podivného cizince, vedle kterého celý rok spávala, tam v tom nepatrném pokojíku za maličkou galerií v Rue Mauconseil. Číšník před ní položil její Vichy. Alain nejspíš její mlčení považoval za projev souhlasu a naprostou bezvýraznost její tváře za otevřenost. "Ty prostě nechápeš – " toto byl jeho oblíbený způsob, jak začít proslov – "že lidé jako Gnass jsou tady v jistém smyslu slova proto, aby podporovali umění. Aby podporovali nás, Marly." Usmál se, jako by se v duchu smál sám sobě. Byl to ironický, spiklenecký úsměv, jí ale teď připadal chladný a nepříjemný. "Na druhé straně si myslím, že tomu člověku slouží k dobru přinejmenším to, že si najal experta na Cornelia, ačkoli tě ujišťuji, že můj expert na Cornelia byl z těch dvou tím daleko lepším..."

Jak má odejít? Vstaň, řekla si v duchu, vstaň, otoč se a jdi klidně k východu. Projdi dveřmi a vyjdi do matného lesku Napoleonského dvora, kde vrstvy leštěného mramoru překrývají Rue du Champ Fleuri, ulici ze čtrnáctého století, která měla být kdysi vyhrazena prostitutkám. Na ničem nezáleží, na ničem, jen na tom, abys už byla pryč, abys odešla, teď, hned teď, abys už byla pryč a s očima zavřenýma se ztratila v Paříži, té, co jsi ji poznala z průvodce, když jsi tady byla poprvé.

"Ale teď," slyšela jeho hlas, "teď snad chápeš, že všechno dopadlo, jak nejlíp mohlo. Že to tak bývá docela často?" Zase tam byl ten úsměv, tentokrát to ale byl chlapecký úsměv, trochu zasmušilý, a nějakým příšerným způsobem o něco intimnější. "Přišli jsme o galerii, ale tys našla práci. Máš práci, Marly, zajímavou práci, a já mám přesně ty konexe, které budeš potřebovat. Znáš lidi, se kterými se budeš muset setkat, jestli toho svého umělce chceš najít."

"Mého umělce?" Douškem Vichy zakryla náhlé rozčilení.

Otevřel ten odřený kuffík a vytáhl jakousi plochou věc, obyčejný reflexní hologram. Vzala ho, vděčná za to, že má něco v rukou, a zjistila, že vidí ne příliš dobrý obraz té skříňky, kterou viděla ve Virekovč konstruktu Barcelony. Něco jí to drželo před očima. Ruce, byly to mužské ruce, ne Alainovy, a na jedné z nich byl pečetní prsten z nějakého tmavého kovu. Pozadí bylo černé – byla tam jenom ta skříňka a ty ruce.

"Alaine," zašeptala, "kde jsi to vzal?" Podívala se na něj a spatřila hnědé oči plné dětinského triumfálního nadšení.

"Někoho to bude stát hodně peněz, aby na to přišel..." Zamáčknil cigaretu a vstal. "Omluv mě." Zamířil směrem k toaletám. Jakmile zmizel za zrcadly a černými ocelovými sloupy, odložila hologram, natáhla se přes stůl a odklopila víko jeho kuffíku. Nebylo tam nic, jen modrá plastická páska a pár špetek tabáku.

"Budete si přát ještě něco? Ještě jednu Vichy?" Číšník stál těsně vedle ní.

Podívala se na něj a náhle jí začal připadat velmi známý. Ta hubená tmavá tvář...

"Má s sebou vysílací jednotku," řekl číšník. "A také je ozbrojený. Byl jsem v tom hotelu v Bruselu. Dejte mu, co chce. Pamatujte na to, že peníze pro vás nic neznamenají." Vzal prázdnou sklenici a klidně ji položil na svůj tác. "Zatímco jeho velmi pravděpodobně zničí."

Když se Alain vrátil, usmíval se. "Tak, má drahá," řekl a sáhl po cigaretách, "teď by možná bylo nejlepší přejít k věci."

Marly úsměv opětovala a kývla.

11

Na místě

Nakonec si povolil tři hodiny spánku. Spal v bunkru bez oken, kde operační tým zřídil velitelské stanoviště. Tam se také setkal se zbytkem oddílu. Ramirez byl drobný, nervózní, jakoby stále napojený na svou práci konzolového jezdce. Všichni na něm byli ostatně závislí, na něm a na Jaylene Slide, sedící na plošině kus od pobřeží. To oni monitorovali kyberprostor kolem toho sektoru v matrix, ve kterém spočívaly ostražitě hlídané a zabarikádované databáze Maas Biolabs. Kdyby u Maase zjistili, že tam jsou, snad by je Ramirez a Jaylene ještě mohli nějak varovat. Ramirez byl také odpovědný za přenos informací z lékařské jednotky na plošinu, z důvodu utajení před Maasem maximálně složité procedury. Linka, kterou měl operační tým k dispozici, vedla nejdříve k telefonní budce uprostřed pustiny. Jakmile se dostali za tu budku, byli on a Jaylene v kyberprostoru svými vlastními pány. Kdyby udělali chybu, lidé od Maase by je

mohli sledovat a najít místo, kde se schovával operační tým. Pak tam byl Nathan, opravář, který měl v podstatě za úkol kontrolovat systémy v bunkru. Kdyby se tam cokoli porouchalo, měli alespoň nějakou naději, že by to snad mohl opravit. Nathan patřil k tomu druhu lidí, který zplodil Oakeye a tisíce jemu podobných, se kterými Turner za ty roky měl tu čest pracovat, technické psance, kterým se líbilo vydělávat peníze pod palbou a kteří ukázali, že umějí držet jazyk za zuby. Všichni ostatní – Crompton, Teddy, Costa i Davis – byli jenom drahé hromady svalů, přesně ti lidé, co se na takovou práci najímali. To kvůli nim Sutcliffea velmi pečlivě vyzpovídal ohledně všeho, co se týkalo plánů evakuace. Nechal si přesně vysvětlit, jak se helikoptéry dostanou na místo, v jakém pořadí je budou odvážet a jak a kdy dostanou zaplacené. Pak jim řekl, aby ho nechali v bunkru samotného, a nařídil Webberové, aby ho probudila za tři hodiny.

To místo bylo buď postavené pro čerpadla, nebo pro nějakou rozvodnu. Kusy plastických trubek, které porůznu trčely ze zdí, kdysi bývaly buď trubkami na kabely, nebo na odpadní vodu. Místnost sama ale byla jasným důkazem toho, že nikdy nebyly k ničemu připojené. Strop, tlustá deska litého betonu, byl tak nízko, že se v bunkru ani nemohl postavit. Než tam operační tým přinesl stoly a zařízení, někdo celou místnost zametl, ještě stále se však na podlaze povalovaly zažloutlé kousky starých tištěných novin, které se při sebemenším doteku rozpadaly na prach. Ještě stále se mu ale dařilo přečíst sem tam nějaké písmeno, někdy i celé slovo.

Všechny ty kovové skládací stoly postavili ke stěnám tak, že dohromady tvořily velké ‚L‘. Na obou částech toho písmene stály celé baterie naprosto mimořádně složitých spojovacích zařízení. Turnera napadlo, že to asi bude to nejlepší, co Hosaka vůbec sehnal.

Zvolna prošel kolem všech stolů, letmo se dotýkaje každé konzoly, každé černé skříňky. Byl tam silně upravená vojenská vysílačka, vybavená tak, aby mohlo vysílat v krátkých impulsích. Kdyby Ramirez a Jaylene zorali ten přenos dat, bylo by to jejich jediné spojení se světem. Impulsy byly předdefinované, a vlastně to nebylo nic jiného než komplikované technické fikce, zakódované hosackými šifrovacími specialisty. Obsah každého jednotlivého impulsu byl zcela bezvýznamný, posloupnost, ve které byly vysílány, však mohla zasvěcenému sdělit jednoduchou informaci.

Sekvence B/C/A Hosaku informovala o Mitchellově příletu, F/D znamenalo, že odlétá z operační základny, F/G znamenalo, že je mrtvý a operace je současně ukončena. Turner se ještě jednou dotkl vysílačky a zamračil se. To, co Sutcliffe zařídil, ho příliš neuspokojovalo. Jestli tu extrakci zkončí, nedostanou se odtamtud živí, natož aby se odtamtud dostali živí a zdraví. Webberová mu klidně a bez váhání řekla, že pro případ, kdyby se vyskytly potíže, má nařizeno použít proti doktorům v té miniaturní nemocnici ruční protitankovou raketu. "A oni to ví," dodala. "Klidně se vsaď, že za to taky dostanou pořádný peníze." Osud všech ostatních závisel na helikoptérech, stojících kousek od Tucsonu. Turner si ale byl celkem jistý, že kdyby u Maase udělali poplach, sestřelí je ještě dřív, než se dostanou na místo. Když Sutcliffovi řekl něco v tom smyslu, Australan jenom pokrčil rameny. "Není to všechno tak, jak bych to moh udělat nejlíp, kámo, ale přece sme tady všichni hezky narychlo, ne?"

Vedle vysílačky stál složitý Sony biomonitor, přímo spojený s lékařskou jednotkou a nacpaný po okraj lékařskými záznamy z Mitchellova biosoftu. Až bude potřeba, budou se tak doktoři moci napojit na zásobu údajů o zběhově zdravotním stavu. Zároveň budou snímány všechny operace, které provedou uvnitř operační jednotky, zachyceny v biomonitoru a utříděny tak, aby je mohl Ramirez obalit ochrannými programy a poslat do kyberprostoru, kde je bude zachycovat ze svého křesla na plošině Jaylene Slide. Pokud půjde všechno hladce, budou všechny ty informace v hosackém centru v Mexico City už ve chvíli, kdy tam doletí Turnerovo letadlo s Mitchellem na palubě. Turner sám ještě nikdy neviděl nic takového, jako byl ten monitor, měl ale pocit, že na Holanďanově singapurské klinice muselo být něco hodně podobného. Při té myšlence si mimoděk položil ruku na hrud' a přešel prsty po dávno zmizelé jizvě po kožním transplantátu.

Na druhém stole stál kyberprostorový terminál. Byl to přesně stejný model, jaký viděl na plošině, prototyp Maas – Neotek. Konfigurace té věci byla standardní, Conroy ale říkal, že uvnitř jsou samé nové biočipy. Na konzole byla přilepená jako pěst velká hrouda světle růžové plastické

trhaviny. Někdo, nejspíš Ramirez, v ní vymáčkl dvě prohlubně, které nejpíš měly znázorňovat oči, a pod nimi nakreslil neumělou rýhou přihlouplý úsměv. Z růžového čela té věci vedly dva dráty, jeden modrý, druhý žlutý, mířící do jedné z těch černým trubek, vyčnívajících ze zdi za konzolou. Byla to další webberovská pojistka pro případ, že by se zdálo, že by základna mohla být dobyta. Turner se zadíval na dráty a zamračil se. Tolik výbušniny by v tak malém uzavřeném prostoru znamenalo jistou smrt pro každého, kdo by se v něm v tu chvíli ocitl.

S rozbolavělými rameny a temenem hlavy odřeným od hrubého betonu stropu pokračoval v prohlídce. Zbytek místa na stole zabíraly periferie terminálu, řada černých skříněk rozestavených s až maniakální precizností. Turnerovi se zdálo, jako by každá z periférií byla v přesně určené vzdálenosti od té vedle, a všechny byly srovnané do dokonalé přímky. Zcela jistě to byl Ramirez, kdo je takhle srovnal, a Turner si byl jistý, že kdyby kteroukoli z nich pohnul byť jen o zlomek milimetru, operátor by to poznal. Tu nervózní pedantskost už Turner viděl i u jiných lidí od konzol, a tak mu o Ramirezovi nemohla říct nic bližšího. Kromě toho měl možnost poznat i řadu dalších, kteří se chovali přesně opačně, dělali ze svých terminálů příšerné chuchvalce spletených kabelů a drátů, děsili se jakéhokoli pořádku a polepovali své konzoly hromadami nálepek s kostkami a ohybně vypadajícími lebkami. Předem to člověk nepozná, pomyslel si. Buď je Ramirez dobrý, a nebo budou možná všichni za pár hodin mrtví.

Na opačném konci stolu leželo pět náušnicových vysílaček Telefunken s krčními mikrofony, ještě stále zalepených v průhledných plastických obalech. Během rozhodující fáze akce, která podle Turnerových zkušeností mohla trvat tak asi od dvaceti minut před Mitchellovým příletem do dvaceti minut po něm, bude mít díky těm vysílačkám spojení s Ramirezem, Sutcliffem, Lynchem a Webberovou, i když je měli použít jenom tehdy, když by to bylo naprosto nezbytné.

Za Telefunkeny ležela neoznačená plastická krabice se dvaceti švédskými katalyckými ohříváči rukou, hladkými oblými kusy nerezové oceli, zabalenými v pytlících z červeného flanelu. "Seš docela chytřej," řekl směrem ke krabici. "Taky mě to mohlo napadnout..."

Spal na pěnové matraci na podlaze velitelského bunkru a místo pokrývky se přikryl bundou. Ohledně těch pouštních nocí měl Conroy pravdu, na druhé straně se ale zdálo, že beton docela dobře akumuloval denní teplo. Kalhoty ani boty si nesundával – Webberová se mu nezapomněla zmínit o tom, aby si při každém oblékání vyklepal boty a šaty. "Škorpióni mají rádi pot, vlastně každý vlhko, který najdou." Než si lehl, vytáhl pistoli z nylonového pouzdra a pečlivě ji uložil na to správné místo vedle matrace. Obě akumulátorové lampy nechal svítit a zavřel oči.

A vklouzl do mělkého moře snů, mezi podivné obrazy, prohánějící se před jeho očima, útržky z Mitchellova biosoftu proplétající se s kusy jeho vlastního života. On a Mitchell řídili autobus a právě projížděli kaskádou skleněných střepů do vestibulu jednoho marrákešského hotelu. Když Turner stiskl tlačítko, kterým se odpalovalo dvacet kanystrů CN, připevněných k bokům autobusu, vědec nadšeně vykřikl. Oakey tam byl také, nabízel mu whisky přímo z láhve a žlutý peruánský kokain na kruhovém plastickém zrcátku, které Turner naposledy viděl v Allisonině kabelce. Měl dojem, že ji viděl někde za oknem autobusu, jak se dusí v oblacích jedovatého plynu, a snažil se to říct Oakeyovi, snažil se mu ji ukázat, to okno však bylo polepené mexickými hologramy svatých a pohlednicemi Panny, a Oakey držel v ruce něco hladkého a kulatého, kouli z růžového křišťálu. Turner uprostřed ní spatřil krčícího se pavouka, pavouka z několika kapek rtuti, Mitchell se ale smál, zuby celé od krve, a natahoval k němu otevřenou dlaň s šedým biosoftem. Turner viděl, že ten biosoft je vlastně jediný malý mozek, šedivě růžová živá věc pod vlhkou průhlednou membránou, lehce pulsující v Mitchellově natažené dlani, a pak najednou sklouzl z nějaké podmořské římsy snu a klidně se uložil uprostřed noci beze hvězd.

Pak ho Webberová přišla probudit. Tvrdé rysy jejího obličejce byly zarámované ve čtvercovém vchodu a ramena měla zahalená splývající vojenskou dekou, zakrývající vstup do bunkru. "Tak to bys měl ty tři hodiny. Jestli chceš mluvit s těma doktorama, tak už sou vzhůru." Zase vyšla ven a její boty zaskřípaly ve štětku.

Hosakovští lékaři čekali za svojí soběstačnou neurochirurgickou jednotkou. V pouštním úsvitu

vypadali ve svých módně pomačkaných ginzských oblecích téměř tak, jako by právě vystoupili z nějakého teleportačního zařízení. Jeden z mužů byl zabalený do příliš velkého mexického ponča, něčeho na způsob těch dlouhých přepásaných svetrů, které Turner vídal na turistech v Mexico City. Druzí dva měli na sobě draze vypadající lyžařské bundy, nejspíš proti pouštnímu chladu. Oba muži byli o hlavu menší než ta Korejka, štíhlá žena s výraznými, starodávně vypadajícími rysy a téměř ptačím hřebenem narudlých vlasů, který Turnerovi připomínal dravci pera. Conroy říkal, že ti dva patří ke společnosti, a Turner to také na první pohled poznal. Jen ta žena stála a tvářila se tak, jako lidé z Turnerova světa, a navíc byla černý chirurg, člověk mimo zákon. Napadlo ho, že by si asi dobře rozuměla s tím Holanďanem.

"Já jsem Turner," řekl. "Mám to tady na povel."

"Naše jména potřebovat nebudete," řekla žena. Oba muži se automaticky uklonili. Vyměnili si významné pohledy, podívali se na Turnera a pak zase na Korejku.

"Ne," řekl Turner, "to není nutné."

"Proč ještě stále nemáme přístup k datům toho člověka?" zeptala se Korejka.

"Kvůli utajení," řekl Turner. Ta odpověď byla téměř automatická. Popravdě řečeno, neviděl důvod, proč by jim měl bránit v tom, aby zkoumali Mitchellovy záznamy.

Žena pokrčila rameny a odvrátila se. Tvář měla schovanou za zvednutým límcem lyžařské bundy.

"Chtěl byste se podívat do jednotky?" zeptal se ten v tom huňatém svetru. Tvářil se zdvořile a pozorně, právě tak, jak se zaměstnanec mamutí korporace tvářit měl.

"Ne," řekl Turner. "Vyvezeme vás na místo dvacet minut předtím, než přijede. Pak odmontujeme kola a vyrovnáme vás hevery. Tu trubku na odpad taky odpojíme. A budu chtít, abyste byli připravení do pěti minut po tom, co vás tam postavíme."

"To nebude problém," řekl s úsměvem ten druhý.

"Teď bych chtěl, abyste mi řekli, co tam budete dělat, co budete dělat s ním a co se s ním díky tomu může stát."

"Takže vy to nevíte?" zeptala se ostře Korejka a otočila se tvář k němu.

"Říkal jsem, že chci, abyste to vy řekli mně," řekl Turner.

"Provedeme celkovou prohlídku a budeme hledat smrtící implantáty," řekl ten ve svetru.

"Nálož v mozkové kůře, nebo něco takového?"

"Ani bych neřekl, že tam bude něco tak primitivního," řekl druhý doktor, "ale zcela jistě budeme hledat všechny známé smrtící prostředky. Zároveň provedeme komplexní krevní testy. Pokud víme, jeho současní zaměstnavatelé se zabývají vývojem extrémně složitých biochemických systémů. Zdá se pravděpodobné, že největší nebezpečí hrozí právě z tohoto směru..."

"V dnešní době je velmi módní implantovat špičkovým pracovníkům modifikované podkožní inzulinové pumpy," přerušil ho jeho společník. "Lidský organismus pak může být uveden do stavu umělé závislosti na určitých syntetických enzymových derivátech. Pokud se podkožní pumpa nevyprazdňuje v pravidelných intervalech, může mít odtržení od zdroje – tedy zaměstnavatele – za následek celkové trauma."

"My ovšem jsme připraveni i na to," řekl druhý.

"Na to, s čím se podle mě budeme muset vypořádat, nejste připraveni ani z jedné desetiny," řekla Korejka a hlas měla tak studený jako vítr, který teď foukal od východu. Turner slyšel, jak na zrezivělou ocelovou střechu nad jejich hlavami naráží zrnka písku.

"Vy pojdte se mnou," řekl Turner směrem k ní, otočil se, aniž by se ohlédl, a vykročil. Bylo sice možné, že jeho rozkaz neuposlechne, čímž by u těch dvou ztratil tvář, ale zdálo se mu, že je to přesně to, co má udělat. Zastavil se asi deset metrů od operační jednotky. Bylo slyšet její boty, chrastící ve štěrku.

"Co o tom víte?" zeptal se, ještě stále otočený zády k ní.

"Možná o nic víc než vy," řekla, "a možná víc."

"Celkem jistě ale víc než vaši kolegové."

"Jsou to mimořádně nadaní a schopní lidé. Ale pořád jsou to jenom sluhové."

"Kdežto vy ne."

"A ani vy ne, pane žoldněři. Na tohle mě najali z té nejlepší černé kliniky v Čibě. Dali mi víc než dost materiálů, ze kterých jsem se na setkání s naším proslulým pacientem mohla připravit. Černé kliniky v Čibě jsou místo, kde je medicína nejdál, a ani Hosaka neví, že mi mé postavení v černé chirurgii dává možnost tušit, co má ten váš zběh v hlavě. Pane Turnere, ulice si hledá své vlastní způsoby, jak využít různé věci. Už několikrát si mě najali, abych se pokusila tyhle nové implantáty odstranit. Na trh už si totiž našlo cestu určité množství nejmodernějších maasovských bioobvodů, a to, že se je někteří snaží implantovat, to je jenom logické pokračování všeho předchozího. A mám pocit, že Maas ty věci mohl pustit záměrně."

"Kdybyste mi to mohla vysvětlit?"

"To bych asi nemohla," řekla a v jejím hlase se objevila podivná rezignace. "Říkám vám, že jsem to už viděla. Ale neříkám, že jsem to chápala." Náhle se konečky prstů dotkla kůže za jeho lebečním slotem. "Ve srovnání s biočipovými implantáty vypadá tady tohle asi jako dřevěná hůl, postavená vedle myoelektrické protézy."

"Bylo by to ale v jeho případě životu nebezpečné?"

"Ale ne," řekla a zase ruku stáhla, "v jeho případě určitě ne..." A pak už jenom slyšel, jak odchází po štěrkou směrem k operační jednotce.

K softwarovému balíku, který Turner dostal od Conroye, aby mohl řídit letadlo, které mělo odvézt Michella na Hosakovu základnu v Mexico City, patřil také jeden člověk, testovač. Byl to do černá opálený muž, kterému Lynch říkal Harry, a který přijel po silnici od Tucsonu na pískem ošlehaném kole s pneumatikami ojetými na plátno a řídítky omotanými tlustou žlutou kůží. Lynch ho vedl přes parkoviště a Harry si přitom pískal. V usilovně udržovaném tichu operační základny to znělo hodně zvláštně. Ještě k tomu ta melodie, kterou si pískal – pokud se to vůbec melodií dalo nazvat – vypadala, jako by někdo náhodou otáčel pořád dokola ladicím knoflíkem rádia a z přístroje zněly útržky miliónů výtvorů mezinárodního popu, prokládané gospelovými výkřiky. Kolo měl Harry přehozené přes vychrtlé opálené rameno.

"Harry má pro tebe něco z Tucsonu," řekl Lynch.

"Vy dva se znáte?" zeptal se Turner a podíval se na Lynche. "A nebo máte společného kamaráda?"

"To má znamenat co?" zeptal se Lynch.

Turner vzdoroval jeho pohledu bez mrknutí oka. "Víš, jak se jmenuje."

"Tak mně to svý zkurvený jméno asi řek, ne?"

"Jmenuju se Harry," řekl snědý muž, shodil kolo z ramene a opřel ho o křoví. Bezvýrazně se usmál a odhalil dvě řady nerovných, ulámaných zubů. Nahou hrud' měl pokrytou prachem smíšeným s potem a ověšenou několika tenkými ocelovými řetízky, kusy kůže, zvířecích rohů a kožešin, mosaznými nábojnicemi a stářím chlazenými měděnými mincemi. Mezi tím vším měl ještě malý váček z jemné hnědé kůže.

Turner se podíval na tu výstavu harampádí na Harryho hubené hrudi, natáhl ruku a vzal do prstů křivý a ohnutý kus chrupavky, zavěšený na několikapramenné šňůrce. "Co má být třeba tohle?"

"To je kus ptáka jednoho negra," řekl Harry. "Každej negr má v ptákoví přesně takovou kost a taky celej kloub. Moc lidí vo tom ale nemá páru."

"Harry, tys už někdy viděl tady našeho kamaráda Lynche?"

Harry jenom zamrkal.

"Znal všecky hesla," řekl Lynch. "Sou seřazený podle toho, jak sou důležitý, a von je znal všecky. Pořád tady ještě musím bejt, nebo se můžu vrátit ke svý práci?"

"Můžeš," řekl Turner.

Když byl Lynch tak daleko, že už je nemohl slyšet, Harry začal tahat za šňůrky, kterými byl stažený ten kožený váček. "Neměl bys na něho bejt tak tvrdej," řekl. "Je vopravdu celkem dobrej. Vlastně sem si ho všim, až když sem měl u hlavy tu bouchačku." Otevřel váček a opatrně zalovil prsty uvnitř.

"Řekni Conroyovi, že jsem ho našel."

"Nerozumím," řekl Harry a vytáhl z váčku složený list žlutého papíru, vytržený z poznámkového

bloku. "Koho žes to našel?" Podal papír Turnerovi. Uvnitř bylo něco schované.

"Lynche. Je to Conroyův špeh. Řekni mu to." Rozložil papír a vzal si ten tlustý vojenský mikrosoft. Velkými modrými písmeny na něm byl načmáraný krátký vzkaz: Zlom vaz, lumpe. Nashle v DF.

"Vopravdu chceš, abych mu to řekl?"

"Řekni mu to."

"Ty ses šéf."

"A ty to kurevsky dobře víš." Turner zmačkal papír a strčil ho Harrymu do levého podpaží. Harry se šťastně a přihloupě usmál a inteligence, která se v něm na okamžik vynořila, se zase usadila, podobná mořskému tvorovi, který líně a bez námahy klesá sluncem prozářenou vodou. Turner se zadíval do jeho očí, dvou rozpraskaných žlutých opálů, a spatřil v nich jen slunce a starou, rozbitou dálnici. Harry se rukou, na které chyběly některé klouby, nepřítomně poškrábal na snad týden ncholené bradě. "Běž," řekl Turner. Harry se otočil, vytáhl kolo z křoví, s heknutím si ho hodil na rameno a vydal se nazpátek rozbitým parkovištěm. Na jeho hubenou postavu příliš velké, roztrhané khaki šortky mu vlály kolem stehů a na hrudi mu chřestila jeho sbírka řetězů a haraburdí.

Z nízké vyvýšeniny asi dvacet metrů daleko se ozvalo zapískání. Sutcliffe. V ruce držel roli oranžové zeměměřičské pásky. Byl nejvyšší čas, aby začali vyznačovat místo, na kterém měl Mitchell přistát. Budou si muset pospíšet, než bude slunce příliš vysoko, a i tak jim bude hodně horko.

"Takže přiletí letadlem," řekla Webberová a plivla trochu hnědé tabákové šťávy na napůl uschlý kaktus pod sebou. Tvář se jí nadouvala kusem kodaňského žvýkacího tabáku.

"Přesně tak," řekl Turner. Seděl vedle ní na nízké břidlicové skále a díval se, jak Lynch a Nathan čistí přistávací plochu a Sutcliffe ji vyznačuje tou oranžovou páskou. Vymezený obdélník byl asi čtyři metry široký a dvacet dlouhý. Lynch přinesl kus zrezivělého profilu a zvedl jím nataženou pásku do vzduchu. Profil zazvonil o beton a v křoví zašustilo nějaké vyplašené zvíře.

"Kdyby chtěli, bez problémů tu pásku uvidí," řekla Webberová a otřela si hřbetem ruky rty. "A kdyby chtěli, přečtou si třeba i tvůj ranní fax."

"Jako bych to nevěděl," usklíbl se Turner. "Jestli ale už dávno neví, že jsme tady, tak bych ani neřekl, že se to někdy dozví. A z dálnice to vidět není." Posunul si na hlavě černou čapku, kterou mu dal Ramirez, a stáhl si dlouhý štítek tak hluboko do čela, až se mu skoro dotýkal brýlí. "Stejně tady ale pořád děláme jenom tu hrubou práci, a ta může být všem ukradená. Z oběžné dráhy to nebude vypadat nijak zvláštně."

"To ne," souhlasila Webberová. Její ošlehaná a opálená tvář, stíněná slunečními brýlemi, byla stále stejně bezvýrazná jako předtím. Z toho místa, na kterém seděl, cítil pach jejího potu, ostrý a zvířecí.

"Co ty vlastně děláš, když neděláš tohle?" zeptal se a ohlédl se po ní.

"Nejspíš toho dělám o dost víc než ty," řekla. "Většinou šlechtím psy." Vytáhla z boty nůž a začala si ho pomalu a trpělivě obtahovat o podrážku. V tu chvíli vypadala jako nějaký mexický holič, brousící si břitvu. "A taky chodím na ryby. Na pstruhy."

"Máš tam někoho? Myslím v Novém Mexiku?"

"Asi mnohem víc lidí než ty," řekla klidně a přesvědčeně. "Mám pocit, že takoví jako ty a Sutcliffe nejsou vůbec odnikud. Ty žiješ tady, Turnere, jenom tady, nemám pravdu? Ty žiješ tady, na tomhle místě, kam dneska přiletí ten tvůj kamarádíček. Nebo snad ne?" Palcem zkusila ostří a zase nůž zastrčila do pouzdra.

"Takže tam někoho máš? Máš tam muže, ke kterému se zase vrátíš?"

"Ženu, když už to musíš vědět," řekla. "Víš něco o tom, jak se šlechtí psi?"

"Nic," zavrtěl hlavou Turner.

"Jako bych si to nemyslela," usklíbla se na něj. "A taky máme dítě. Naše dítě. Porodila ho ona."

"DNA štěp?"

Přikývla.

"To je dost drahé."

"Taky že je. Kdybych to nemusela splácet, tak bych tady nebyla. Ale je krásná."

"Tvá žena?"

"Naše dcera."

12

Café Blanc

Když odcházela od Louvrů, zdálo se jí, že cítí, jak se kolem ní přesouvá jakýsi složitý, lidmi vytvořený systém, který měl směřovat její kroky městem. Ten číšník byl jen jeho malou součástí, jedním údem, jedním jemným tykadlem nebo hmatadlem. Ta věc jako celek bude větší, mnohem větší. Jak si jen mohla představit, že se v nepřírozeném poli Virekova bohatství bude moci pohybovat a žít tak, jako žila předtím? Virek si ji našel, tak nešťastnou, jak v té době byla, nechal na ni působit nesmírný, i když neviditelný tlak svých peněz, a ona se změnila. Ale ovšem, ovšem, ovšem: pořád se to pohybuje kolem mě a hlídá mě to jako neviditelný strážce – ohromný a promyšleně fungující mechanismus, jehož prostřednictvím na mě Herr Virek dohlíží.

Nakonec se ocitla na chodníku pod terasou Blanku. To místo jí teď připadalo stejně dobré jako kterékoli jiné. Ještě před měsícem by se mu vyhýbala. Strávila tam s Alainem příliš mnoho večerů. Teď, když se jí zdálo, že byla vysvobozena, rozhodla se začít objevovat svou vlastní Paříž tím, že si vybere stůl v Blanku. Vybrala si jeden malý u jednoho z oken. Požádala číšníka o koňak a celá se zachvěla při pohledu na pařížskou dopravu proudící po ulici, na tu věčnou řeku ze skla a ocele plynoucí za oknem, zatímco po celé restauraci, u všech stolů kolem, seděli cizí lidé, jedli a usmívali se, pili a hádali se, rozhněvaně se rozcházeli a nebo si naopak přísahali věrnost z hlubokých citů najedno odpoledne.

Ale – a Marly se usmála – ona byla součástí toho všeho. Hluboko v ní se něco probouzelo z dlouhého, bezvědomí podobného spánku, něco, co se znovu dostalo na světlo v okamžiku, kdy si plně uvědomila zlo, které se skrývalo v Alainovi, a svoji zoufalou potřebu dál ho milovat. Ta potřeba však zvolna slábla, a slábla i právě teď. Odpudivost jeho lži nějakým způsobem zpřetrhala to, co ji poutalo k melancholii a depresím. Přitom jí to nepřipadalo nijak logické, protože ve skrytu duše už dávno před tím obchodem s Gnassem věděla, jaká je to role, kterou Alain na tomto světě hraje, a na její lásce to nic nemohlo změnit. Tváří v tvář tomuto novému pocitu však byla ochotna veškerou logiku pomínout. Úplně stačilo, že sedí živá a zdravá u stolu v Blanku a představuje si kolem sebe ten nesmírně složitý mechanismus, který, jak už nyní dobře věděla, Virek uvedl v chod.

Není nad ironii, pomyslela si, když spatřila, jak na terasu vstoupil ten mladý číšník z Napoleonského dvora. Pořád měl ještě na sobě ty tmavé pracovní kalhoty, zástěru ale vyměnil za modrou větrovku. Tmavé vlasy mu padaly do čela v uhlazené vlně. Vykročil směrem k ní, sebevědomě a s úsměvem, protože věděl, že nebude chtít utéct. Cítila sice něco, co po útěku nesmírně toužilo, zároveň však věděla, že to nikdy neudělá. Další ironie, napadlo ji. Zatímco se opájím pocitem, že nejsem žádná věčně posmutnělá květinka, ale jenom další chybující nemá tvář v tomhle kamenném bludišti, zároveň zjišťuji, že se stávám předmětem zájmu jakéhosi obrovského mechanismu, poláněného něčí záhadnou touhou.

"Jmenuji se Paco," řekl a odtáhl od stolu bíle natřenou železnou židli naproti ní.

"Vy jste byl to dítě, ten chlapec v tom parku..."

"Ano, ale to už je dávno." Posadil se. "Señor pro sebe zaznamenal obraz mého dětství."

"Už jsem o tom vašem Señorovi hodně přemýšlela." Nedívala se na něj, ale na jedoucí auta, chladila si oči na míhajících se barvách natřené oceli a polykarbonátů. "Člověk jako Virek se není schopen zbavit vlastního bohatství. Jeho peníze žijí svým vlastním životem. A možná mají i svou vlastní vůli. Když jsme se setkali, něco takového vlastně i říkal."

"Jste filosof."

"Jsem nástroj, Paco. Jsem to nejnovější vylepšení jednoho velmi starého stroje v rukou jednoho velmi starého muže, který chce něčím proniknout, ale zatím se mu to nedaří. Váš zaměstnavatel se jen probírá tisíci nejrůznějších nástrojů, a teď si nějakým způsobem vybral mě..."

"Takže vy jste i básník!"

Zasmála se a odtrhla oči od míhajících se aut. Usmíval se, ústa ohraničená hlubokými svíslými vráskami. "Jak jsem sem přicházela, představovala jsem si nějaký veliký systém, stroj tak obrovský, že ho nemohu vidět. Stroj, který mě obklopuje a předvídá každý můj pohyb."

"Že byste byla i egotistka?"

"A jsem?"

"Možná ani ne. Jisté je to, že jste pozorována. Sledujeme vás, a je to dobře, že to děláme. A sledujeme i toho vašeho přítele z brasserie. Bohužel jsme nebyli schopni zjistit, kde přišel k tomu hologramu, který vám ukázal. S největší pravděpodobností ho měl už tehdy, když začal telefonovat vaší přítelkyni. Někdo si ho našel, chápete? Někdo vám ho postavil do cesty. Nemyslíte si, že to je naprosto ohromující? Nevzrušuje to toho filosofa, který se skrývá ve vaší duši?"

"Ale ano, řekla bych, že ano. Přijala jsem tu radu, kterou jste mi dal v té brasserii, a souhlasila jsem s cenou, kterou mi navrhl."

"V tom případě ji zdvojnásobí," usmál se Paco.

"Což mi může být naprosto lhostejné, jak jste koneckonců sám řekl. Slíbil mi, že se se mnou zítra spojí. Předpokládám, že mi můžete zajistit ty peníze. Chce hotovost."

"Hotovost?" Paco obrátil oči v sloup. "Jak risqué! Na druhé straně, zařídit to mohu, to ano. A vím i všechny ostatní podrobnosti. Odposlouchávali jsme vás. Ne že by to bylo příliš obtížné, docela nám sám pomohl, protože všechno vysílal mikrovysílačkou. Nesmírně by nás zajímalo, komu to vysílal, ale pochybujeme o tom, že to sám věděl."

"Na druhé straně ale nemíval ve zvyku se omluvit a odejít ještě předtím, než si o něco řekl," zamračila se. "Myslí si, že má nadání pro dramatickosti."

"Neměl na vybranou," řekl Paco. "Zařídili jsme to tak, že si myslel, že mu u té vysílačky selhal zdroj. Proto musel odejít tam do těch míst pro hommes. Říkal tam o vás hodně odporné věci, když tam byl sám."

Kolem prošel číšník a Marly ukázala na svou prázdnou sklenici. "Pořád je pro mě ještě hodně těžké pochopit, jakou roli tady v tom všem hrají, jaká je moje cena. Myslím pro Vireka."

"Mě se neptejte. Vy jste přece místní filosof. Já jenom vykonávám Seňorovy rozkazy, jak jenom umím nejlépe."

"Nedáte si brandy, Paco? Nebo třeba kávu?"

"Francouzi ani neví, co to káva je," řekl rezolutně Paco.

13

Oběma rukama

"Možná byste mně to mohli vysvětlit ještě jednou," řekl Bobby s pusou plnou rýže a vajíček.

"Myslel jsem si, že ste už řekli, že to není žádný náboženství."

Beauvoir si sundal prázdné brýle a podíval se na něj přes jednu nožičku. "To jsem neřekl. Řekl jsem jenom to, že ti to může být jedno, jestli to je náboženství, nebo není. Je to prostě jenom struktura. Budeme si muset spolu probrat pár věcí, který se tady dějí, jinak by se nám mohlo stát, že pro to nebudeme mít slova a pojmy..."

"Ale vy pořád mluvíte jako by ti, no tamti, ti loové..."

"Loa," opravil ho Beauvoir a odložil brýle na stůl. Povzdechl si, vytáhl z balíčku, který patřil Dvakrát denně, jednu čínskou cigaretu a zapálil si ji tou cínovou lebkou. "Množné číslo je stejné jako jednotné." Zhluboka potáhl z cigarety a vyfoukl klenutým chřípím dva prameny kouře. "Když si představuješ něco jako náboženství, co to podle tebe vlastně je?"

"No, třeba sestra my matky je u těch scientologů, a je vopravdu ortodoxní, jo? A na druhé straně chodby je jedna ženská, a ta je u těch katolíků. Moje matka – " odmlčel se a jídlo mu najednou přestalo chutnat – "mně někdy dávala do pokoje různý ty hologramy, jako třeba Ježíše, nebo Hubbarda nebo takový nějaký lidi. Řek bych, že si představuju něco takového."

"Vodou je úplně něco jiného," řekl Beauvoir. "Nezabývá se ničím takovým, jako je spása a transcendence. Ve vodou jde o to, jak něco udělat. Chápeš, co ti říkám? V našem systému je víc bohů, duchů. Patří k jedné velké rodině, která má všechny ctnosti a všechny nedostatky. Ve vodou existuje tradice společného zjevení, chápeš? Vodou říká, bůh – Gran Met – existuje, o

tom není sporu, ale je veliký a příliš daleko na to, aby se staral o to, jestli se plácáš někde dole, nebo jestli si nemůžeš zašoustat. No tak, kamaráde, přece víš, jak to chodí, tohle je náboženství ulice, náboženství, který začalo někde na tom nejmizernějším místě na zeměkouli už před miliónem let. Vodou je jako sama ulice. Co uděláš, když nějaký feták sejme tvou ségru? Sebereš se a půjdeš se utábořit někam k bossům Jakuzu? Pitomost. Půjdeš za někým, kdo za to umí vzít. Jasný?"

Bobby přikývl a zamyšleně zažvýkal. Další dermat a dvě sklenice červeného vína mu hodně pomohly, a ten velký muž vzal Dvakrát denně na procházku mezi stromy a fosforeskujícími tyčinkami a nechal Bobbyho samotného s Beauvoirem. Pak se objevila Jackie, celá rozveselená, přinesla mísu té rýže smíchané s vajíčky, která vůbec nechutnala špatně, a jak ji dávala na stůl před Bobbyho, opřela se mu jedním prsem o rameno.

"Takže co nás zajímá, je jak to zařídit, aby se věci hýbaly. Nebo jinak, zajímáme se o systémy. A zrovna tak se o ně zajímáš i ty, nebo se o ně aspoň chceš zajímat, protože jinak bys nebyl kovboj a nezkoušel bys tu svou mašinu, nemám pravdu?" Utopil to, co zbylo z cigarety, v ušpiněné sklenici do půli plné červeného vína. "Vypadá to tak, že když to ruplo, Dvakrát denně chtěl začít s nějakým pořádným flámem."

"A co ruplo?" zeptal se Bobby a ořel si pusou hřbetem ruky.

"Ty," řekl Beauvoir a zamračil se. "Ne že by to byla až tak zase tvoje chyba. Přinejmenším do té míry, jak se nám to Dvakrát denně snaží líčit."

"To že se snaží? Vypadá dost napnutě. A taky pěkně nasranej."

"Přesně. Trefils to. Ještě lepší by bylo strachy bez sebe."

"A to proč?"

"No, abys věděl, ono to s Dvakrát denně zase není všechno tak, jak to vypadá. Jistě, dělá to, co sis myslel, že dělá, opravdu posílá horký programy těm břídilům, sorry – " ušklíbl se – "tam dole v Barrytownu, ale jeho hlavní byznys, myslím jeho hlavní zájem, však tomu určitě rozumíš, je někde jinde." Beauvoir zvedl ze stolu jednu oschlou jednohubku, dost znechuceně si ji prohlédl a hodil ji přes stůl mezi stromy. "To, co opravdu dělá, je docela zajímavá práce pro pár prvotřídních frajerů ze Sprawlu."

Bobby bezvýrazně pokýval hlavou.

"Maníkům, kteří slouží oběma rukama."

"Tak teď sem úplně ztracenej."

"Jestli chceš, můžeš jim říkat knězi z povolání. A nebo si prostě představ pár prvotřídních maníků – mimo jiné konzolovejch kovbojů – kteří to berou jako svůj byznys, že můžou pro lidi něco udělat. 'Sloužit oběma rukama' je takovej náš výraz, který svým způsobem znamená, že pracují pro obě strany. Je to černý a bílý zároveň, rozumíš mi?"

Bobby polkl, a pak zavrtěl hlavou.

"Jsou to čarodějové," řekl Beauvoir. "Ale to ti může být jedno. Jsou to velký zvířata a mají spoustu peněz, to pro tebe úplně stačí. Dvakrát denně pro tyhle lidi dělá něco jako spojku. Občas najde něco, co by ty lidi mohlo zajímat, přehodí to na ně a pozděj posbírá nějakou pozornost. A když někdy posbírá těch pozorností o něco víc, než je potřeba, tamti přehodí něco na něho. Není to úplně rovný na obě strany, chápeš? Představ si, že tamti třeba dostanou něco, co stojí za hromadu peněz, ale oni z toho zároveň mají strach. Tihle lidi mají sklon být dost konzervativní, chápeš? Ne? Ale ty se to naučíš."

Bobby přikývl.

"Takovej software, jakej si může od Dvakrát denně pronajmout někdo jako ty, to je nic. To neznámá, že to nebude fungovat, ale nebude to nic takovýho, co by stálo za práci nějakému opravdovému esu. Tys určitě viděl spoustu kovbojských kin, že mám pravdu? Tak abys věděl, ty věci, co do nich dávají, ve srovnání s těma, co může sehnat opravdu dobrou operátora, ještě za moc nestojí. Zvlášť pokud jde o ledoborce. Těžký ledoborce můžou nadělat při kšeftech dost pěknou paseku, a každému, včetně těch největších frajerů. Víš proč? Protože led, veškerej led, ktercž za něco stojí, ochranný zdi, co stojí kolem každý větší databáze v matrix, dělají AI, umělý inteligence. Nic jinýho není dost dobrý na to, aby udělalo opravdu dobrou led a zároveň ho bylo

schopný v jednom kuse měnit a vylepšovat. Takže když se na černém trhu objeví nějaká opravdu špičkovéj ledoborec, je to od začátku po všech stránkách dost na levačku. Pro začátek se třeba můžeš zeptat už jenom na to, kde se tady ta věc vzala? Tak na devadesát procent to udělala AI, a umělý inteligence jsou pořád hlídaný, hlavně lidma od Turinga, protože nikdo nechce, aby byly najednou nějak moc chytrý. Takže je dost možný, že se na tebe hnedka nalepí nějaká Turingova mašina, protože to může být tak, že nějaká AI někde za horama si chce trochu vylepšit svý soukromý cash flow. Některý AI taky mají občanství, že jo. A nebo to taky může být vojenskej ledoborec, a to vůbec není o co stát, a nebo se to sem zatoulalo z průmyslový špionáže nějakýho zaibacu. a to taky není zrovna nic moc. Dává ti to aspoň nějakej smysl, Bobby?"

Bobby přikývl. Měl pocit, že celý život jenom čekal na to, až mu Beauvoir vysvětlí, jak funguje svět, o jehož existenci předtím stěžl něco tušil.

"Tak jako tak ale ledoborec, kterej opravdu něco umí, stojí za spoustu peněz. A tím myslím opravdu hodně peněz, beaucoup. Takže si představ, že jsi v byznysu pan Někdo, někdo ti íu věc nabídne a ty mu nechceš jenom tak říct, aby si to strčil za klobouk. A tak to koupíš. Koupíš to, pěkně potichoučku, ale v žádným případě to nespustíš, ani nápad. Takže co s tím uděláš? Vezmeš to domů a řekneš svému technikovi, aby to předělal tak, že to bude vypadat normálně obyčejně. Předělá to třeba tak, že to vypadá jako něco takovýho – " Beauvoir poklepal na kupku disket před sebou – "a ty to vezmeš ke svý spojce, která ti jako obvykle něco dluží..."

"Tak moment," řekl Bobby, "řekl bych, že bych..."

"Fajn. To znamená, že ti to začíná zapalovat, nebo aspoň trochu. Protože to je přesně to, co tamti udělali. Přinesli to sem, zrovna sem, ke svému milovanému dealerovi, panu Dvakrát denně, a vysvětlili mu, co je trápí. 'Eso', řekli mu, 'potřebujem, aby to někdo otestoval, pořádně to projel, ale v žádným případě 10 nechcem dělat my sami. Je to na tobě, chlapče.' Takže, tak jak to je, co s tím udělá Dvakrát denně? Vyzkouší to on? Ani ve snu. Jenom udělá přesně to samý, co ti velcí šéfové udělali jemu. S tím rozdílem, že se ani nebude obtěžovat, aby tomu někomu říkal, že to bude tak a tak. Udělá to tak, že vybere nějakou bázi na Středozápadě, která je plná programů na daňový úniky a na praní špinavejch jenů a patří nějakýmu bordelu v Kansas City. Přitom každej, co zrovna nepad z višně, až moc dobře ví, že to svinstvo je celý zahrabaný do ledu, do čemýho ledu, do na sto procent smrtících feedbackovejch programů. V celým Sprawlu není ani jedinej kovboj, kterej by si s tou bází něco začal. Za prvé je plná ochrannějch prostředků, a za druhý ten šunt uvnitř má cenu tak nanejvýš pro bernák, kterej si tamti už stejně moc dobře posichrovali."

"Počkat," řekl Bobby, "tak to byste měl říct jasně..."

"Já ti to říkám jasně, bělouši. Vybral tu bázi a pak si prošel seznam svejch maníků, velmi ambiciózních pankerů z Barrytownu, cvoků, kteří by byli dost pitomí na to, aby najeli s programem, kterej v životě neviděli, na nějakou bázi, kterou pro ně vybral vtipálek jako on a řekl jim, že to je úplně jednoduchý. A koho si teda vybral? Vybral si někoho, kdo je v byznysu úplně nověj, někoho, kdo ani neví, kde žije, kdo ani nemá svý číslo, a komu stačí říct hej, brácho, tohle si vezmi domů a vydělej si nějaký prachy. Když seženeš něco dobrýho, vezmu si to!" Beauvoir měl rozšířené oči a neusmíval se. "Vypadá to na někoho, koho znáš, a nebo tos byl ty, kdo nechtěl zůstat mezi posledními?"

"Tím chcete říct, že věděl, že mě oddělají, když se do té báze zkusím dostat?"

"To ne, Bobby, ale věděl, že je možné, že ten balík nebude fungovat. V první řadě chtěl vidět, jak to budeš zkoušet. Neobtěžoval se s tím, aby to udělal sám, jenom na to pustil pár kovbojů. Mohl to udělat na spoustu jinejch způsobů. Dejme tomu, že by ten ledoborec na tom černým ledu opravdu odvedl svou práci, že by ses tam dostal, našel spoustu čísel, který pro tebe pendrek znamenají, a že by ses zase dostal ven a možná po sobě nenechal ani moc stop. Pak bys šel k Leonovi a řekl Dvakrát denně, že vybral špatný data. A Dvakrát denně by se strašně omlouval, o tom žádná, a ty bys dostal nověj cíl a nověj ledoborec, zatímco Dvakrát denně by ten první odnesl do Sprawlu a řekl tam těm, že to vypadá O.K. Mezitím by se tak koutkem oka díval po tobě, jak si na tom stojíš, a dával by pozor na to, jestli kolem tebe náhodou nechodí někdo, kdo

hledá ten ledoborec, o kterým se třeba někdo něco doslech. A nebo to mohlo dopadnout úplně jinak, tak, jak to skoro dopadlo. Někdo si s tím ledoborcem mohl trochu pohrát, led by tě zaživa usmažil a některý z těch kovbojů by se musel dostat do vašeho bytu a vytáhnout odtamtud ten software dřív, než tě někdo stačí najít."

"Beauvoire, já nevím, tohle to je svinsky těžký pochopit..."

"Běž někam. Život je těžkej. Přece mluvíme o byznysu, nebo snad ne?" Beauvoir ho pozoroval s významnou vážností, plastické obroučky skoro až na špičce štíhlého nosu. Kůži měl o něco světlejší než Dvakrát denně nebo ten velký muž, v odstínu přibližně takovém, jaký má káva jen s kapkou smetany, čelo vysoké a hladké, černé kudrnaté vlasy velmi nakrátko ostříhané. V tom šedém obleku ze žraloci kůže vypadal hodně hubeně, a Bobbymu se ani nezdálo, že by vypadal nějak hrozivě. "Náš problém, důvod, proč jsme tady, důvod, proč jsi tady ty, je v tom, že se nám zatím nepodařilo zjistit, co se stalo. A to je něco jiného."

"Pořád sté ale chtěl říct, že mě do toho Dvakrát denně nastrčil – že mě do toho nastrčil, aby mě to zabilo?" Bobby stále ještě seděl v tom křesle od svaté Marie, i když už neměl pocit, že by ho potřeboval.

"A že je s těma bossama ze Sprawlu ve velkém průseru?"

"Přesně tak."

"A proto taky vypadal tak, jako by mu to bylo všecko úplně ukradený, a nebo že mě pěkně nenáviděl? A je posranej strachy?"

Beauvoir kývl.

"A taky," řekl Bobby a najednou pochopil, proč byl Dvakrát denně tak mimo a proč byl tolik vyděšený, "je to proto, že mně sejmuli tam na Velkém hřišti a ti lobští kretění mně sebrali mašinu. A ten software byl furt v ní!" Bobby se nahnul nad stůl, celý nadšený tím, že si to všechno konečně dal dohromady. "A když jim to nedostane zpátky, ti chlapi ho buď voddělaj, nebo mu udělaj třeba ještě něco horšího."

"Řekl bych, že se hodně díváš na kino," řekl Beauvoir, "ale tak nějak to určitě bude."

"Fajn," řekl Bobby, pohodlně se opřel ve svém kolečkovém křesle a položil si bosé nohy na stůl. "Takže, Beauvoire, co je to za lidi? Jak žes jim to říkal, bossové? Kouzelníci? Co to do prdele má znamenat?"

"Víš, Bobby," řekl Beauvoir, "jeden jsem já, a ten velkej chlap – můžeš mu říkat Lucas – to je ten druhý."

"Něco takovýho ti už možná někde ukázali," řekl Beauvoir, zatímco ten, který si říkal Lucas, stavěl na stůl projekční nádobu. Předtím pro ni ovšem musel to místo metodicky vyčistit.

"Ve škole," řekl Bobby.

"Ty chodíš do školy, pitomče?" vyštěkl Dvakrát denně. "Pročs tam do prdele nezůstal?" Kouřil jednu za druhou už od té doby, co se s Lucasem vrátili, a vypadal, jako by na tom byl mnohem hůř než předtím.

"Zavři klapačku, Dvakrát denně," řekl Beauvoir. "Trochu vzdělání by ti mohlo hodně prospět."

"Měli tam jednu takovou mašinu na to, aby nám mohli předvádět, jak to dělat v matrix, jak se dostávat k věcem z knihovny a tak různě..."

"Zkoušels ale někdy hledat tištěný knížky?" zeptal se Lucas, napřímil se a smetl si z velkých růžových dlaní neexistující prach. Odložil své neposkrvněné černé sako. Přes dokonale bílou košili se mu táhl pár tenkých fialových šlů. U krku měl trochu povolenou jednoduchou černou vázanku.

"Moc dobře nečtu," řekl Bobby. "Takhle – číst umím, ale je to těžký. I když už sem fakt něco přečet. Díval sem se v matrix na pár vopravdu starejch knížek a na takový věci."

"To jsem si myslel," řekl Lucas a zastrčil do konzoly, která byla podstavcem projektoru, nějaký malý přístroj. "Číslo nula. Nulový odpočet."

Podal tu věc Beauvoirovi, který do ní okamžitě začal vkládat příkazy.

V projektoru se začaly objevovat složité geometrické obrazce, zapadající jeden do druhého a srovnané s téměř neviditelnými rovinami trojrozměrné mřížky. Bobby viděl, že tam Beauvoir

vkládá kyberprostorové koordináty Barrytownu. "Tenhle modrý jehlan, to budeš ty, Bobby. Přesně tam sedíš." Přímou uprostřed projektoru začal pulsovát modrý jehlan. "Teď ti ukážeme, co viděli kovbojové Dvakrát denně, ti, co tě sledovali. To, co teď uvidíš, bude přesný záznam toho, co se doopravdy stalo." Z jehlanu vyrazila přerušovaná čára modrého světla, sledující prostorovou mřížku v projektoru. Bobby se díval a viděl sebe sama, jak sedí v matčině obýváku s Ono – Sendaiem na klíně, má stažené záclony a prsty mu poletují po klávesnici.

"Ledoborec na cestě," řekl Beauvoir. Čára z modrých teček se dostala ke stěně projektoru. Beauvoir se několikrát dotkl prsty ovladače a koordináty se změnilly. První schéma teď nahradila úplně nová geometrie. Bobby okamžitě poznal shluk oranžových obdélníků uprostřed mřížky. "To je ta báze," řekl.

Modrá čára zamířila od stěny projektoru k oranžové bázi. Kolem obdélníků se míhaly téměř neviditelné, matně oranžové roviny, a jak se čára blížila, přesouvaly se a pulsovaly.

"Určitě sám vidíš, že tam něco není v pořádku," řekl Lucas. "To je jejich led, a už je na tebe celej žhavěj. Dostal tě ještě předtím, než ses po tom porozhlíd."

Jakmile se čára z modrých teček dotkla jedné z oněch oranžových rovin, okamžitě ji obklopila o něco silnější průhledná oranžová trubice. Začala se prodlužovat, kopírovala modrou čáru a nakonec se ztratila ve stěně projektoru.

"A mezitím v Barrytownu..." zabručel Beauvoir. Znovu se několikrát dotkl ovladače a uprostřed projektoru se opět objevila Bobbyho modrá pyramida. Bobby se jenom díval, jak se ze stěny projektoru vynořuje ta oranžová trubice, stále kopírující modrou čáru, a bez obtíží se dostává k jehlanu. "A teď, vážencj kovboji, teďš měl začít s dost opravdickým umíráním." Jak se trubice dostala k jehlanu, vyletěly z ní tři trojúhelníkové oranžové plochy a celé ho obklopily. Beauvoir zastavil projekci.

"Tak," řekl Lucas, "a Dvakrát denně si teď najal pomocníky, vlastně dva ostřílený a zkušený konzolový jezdce. Tak ti když viděli, co teď uvidíš ty, kamaráde, tak si v tom momentě mysleli, že jejich mašina je v pánu. Jenomže to byli profíci, a tak měli náhradní. Když tu náhradní mašinu dali oni, uviděli to stejný. No a tak se rozhodli, že zavolají svému šéfovi, jistýmu Dvakrát denně, kterej, jak je poznat tady z toho bordelu, si právě chtěl začít dávat do nosu..."

"Ale člověče," řekl Dvakrát denně a hlas mu skoro hystericky přeskočil, "přece sem ti říkal, že sem tady měl nějaký klienty, kteří se chtěli trochu pobavit. Těm maníkům sem platil, aby ho hlídali, tak ho prostě hlídali a zavolali mně. A já sem zavolal vám. Tak co ještě chcete?"

"Náš majetek," řekl tiše a mírně Beauvoir. "A teď se podívej tady na tohle, a hezky zblízka. Tahle kurevština je přesně to, čemu se říká anomálie, s tím žádný kecy nic neudělají..." Znovu zaťukal na ovladač a záznam se zase rozběhl.

Ze dna projektoru vykvetly mléčně bílé tekuté květy. Bobby se naklonil k projektoru a viděl, že ty květy jako by se skládaly z tisíců nepatrných kuliček a bublin. Pak se náhle vyrovnaly rovnoběžně s čarami krychlové mřížky, splynuly v jednu pevnou hmotu a vytvořily nevyváženou, asymetrickou strukturu, něco podobného velké hranaté houbě. Povrch té věci, všechny jednotlivé plochy, ze kterých se skládal, byly čistě bílé, bez jediné nerovnosti. Nebylo to větší než Bobbyho dlaň, každému, kdo by byl napojený na kyberprostorový terminál, by to však připadalo nepředstavitelně ohromné. Najednou na té věci vyrostly dva dlouhé rohy, které se prodloužily, vyrostly a zakřivilly a sevřely jehlan před sebou. Bobby viděl, jak jejich hroty snadno pronikají světélkujícími oranžovými plochami vražedného ledu.

"Zeptala se ,Co to děláš?'" zaslechl Bobby svůj vlastní hlas. "Pak se mě zeptala, proč to dělají, a proč chtěj zabít zrovna mě."

"A tak," řekl tiše Beauvoir, "tak teď se konečně někam dostáváme."

Nevěděl, kam jdou, byl ale rád, že se už konečně dostal z toho křesla. Beauvoir se sklonil, aby se vyhnul jedné šikmo visící zářivce, kývající se na dvou kusech šňůry z umělého vlákna. Bobby šel za ním, málem ale uklouzl, když najednou šlápl do mělké kaluže vody, potažené zeleným šlemem. Jak opustili mýtinu s pohovkou, vzduch jako by náhle ztěžkl. Všude byl cítit skleníkový pach vlhka a rostoucích zelených rostlin. "Takže tak to teda bylo," řekl Beauvoir. "Dvakrát denně

za tebou poslal na covina Concourse Courts nějaký kamarády, ale tys už byl pryč. A tvoje mašina byla taky pryč."

"No," řekl Bobby, "já bych neřek, že by to byla tak úplně jeho chyba. Víte, kdybych nešel k Leonovi – já sem tam šel Dvakrát denně hledat, a taky sem se chtěl nějak dostat sem – tak by mě nikdy nedostali."

Beauvoir se na chvíli zastavil, aby se pokochal pohledem na velké listy kvetoucího konopí. Natáhl štíhlý hnědý ukazovák a lehce se dotkl těch světlých, bezbarvých květů.

"To je pravda," řekl, "ale tady jde o byznys. Měl si najít někoho, kdo by ten tvůj byt hlídal celou dobu, co bys to sjížděl, a dát si dobrou pozornost na to, aby ses ani ty, ani ten soft necourali někam, kam nemáte."

"No, v každém případě poslal k Leonovi Rhea a Jackie, protože sem je tam sám viděl." Bobby si zastrčil ruku za své černé pyžamo a poškrábal se po té zašité ráně, která se mu táhla přes hrud' a žaludek. Pak si vzpomněl na tu stonožkovitou věc, kterou Pye použil místo šití, a zase ruku rychle stáhl. Svědilo to, byla to jedna dlouhá svědící čára, ale už se toho nechtěl ani dotknout.

"Ne, Jackie a Rhea jsou naše. Jackie je mamba, kněžka, kůň Danbalův." Beauvoir šel pořád dál a Bobby tušil, že jde po nějaké známé cestě, klikatící se tím hustým pralesem hydroponik, i když to nevypadalo, že by ta pěšina vedla nějakým určitelným směrem. Některé z větších keřů rostly v cibulovitých zelených plastických pytlech na odpadky, naplněných tmavým humusem. Mnoho z nich bylo popraskaných a bledé kořeny keřů tak mohly hledat čerstvou potravu ve stínech mezi zářivkami, kde čas a zvolna se hromadí listy vytvořily tenkou vrstvu kompostu. Bobby měl na nohou černé nylonové sandály, které pro něj někde vystrachala Jackie, stejně už měl ale mezi prsty vlhkou hlínu. "Kůň?" zeptal se Beauvoira a uhnul před nějakou válcovitou věcí, která vypadala jako naruby obrácená palma.

"Jezdí na ní Danbala, Danbala Wedo, velký had. A jindy na ní zase jezdí Aida Wedo, jeho žena." Bobby se rozhodl, že už se tím raději nebude zabývat, a místo toho se pokusil změnit téma. "Jak je to možný, že má Dvakrát denně takovej velikánskej bejvák? A na co sou všechny ty stromy a ty vosatní věci?" Ještě si pamatoval, že ho Jackie a Rhea přivezly v tom křesle od svaté Marie nějakými dveřmi, od té doby ale neviděl ani jedinou zeď. Stejně tak dobře věděl, že celé to bludiště chodeb zabíralo plochu několika hektarů, takže to bylo možné, že dealerův byt byl hodně velký, vypadalo to ale dost nepravděpodobně, že by si nějaký dealer, ať už by byl jak chtěl skvělý, mohl něco takového dovolit. Tak velký byt si nemohl dovolit prostě nikdo, a proč by navíc měl někdo bydlet v prosakujícím hydroponickém pralesu?

Poslední derm přestával účinkovat a Bobbyho začala pálit a bolet hrud' i záda. "Fíkovníky, stromy mapou... Celá tato úroveň Projektů je lieu saint, svaté místo." Beauvoir poklepal Bobbyho po rameni a ukázal na pokroucené dvoubarevné liány, kývající se na větvích jednoho stromu opodál. "Ty stromy jsou zasvěcené různým loa. Tam ten je pro Ougoua, Ougoua Feray, boha války. Roste tady ještě spousta dalších věcí, byliny, který potřebujou léčitelé, a některý stromy, co tady máme jenom tak. To všechno ale nepatří Dvakrát denně, je to společný."

"Tím chcete říct, že takhle vypadají celý Projekty? Že tady je všechno takový voodoo a takový věci?" Bylo to ještě mnohem horší než Marshiny nejčernější fantazie.

"Ale ne, kámo," rozesmál se Beauvoir. "Tam nahoře je jedna mešita, různě kolem tady bydlí takovejch nějakých deset tisíc svatouškovskejch baptistů, sem tam různí scientisti... Prostě tak jak normálně. Tak jako tak jsme to my, kdo tady obyčejně hejbá věcma..." Beauvoir se ušklíbl.

"Když bys ale chtěl vědět, jak tady to všechno vzniklo, kde se tady vzala zrovna tahle úroveň, tak to bys musel jít hodně zpátky. Ti lidi, co tohle všecko před nějakýma osmdesáti nebo sto letma naplánovali, je chtěli udělat tak, aby byly tak soběstačný, jak to jenom šlo. Chtěli to udělat tak, aby si vyráběly svoje vlastní jídlo, samy se vytápěly, měly svou vlastní elektrárnu a vůbec všecko. Abys věděl, když tady budeš vrtat hodně hluboko, narazíš na celý jezero teplý vody. Je pěkně horká, ale na druhý straně ne dost horká na to, aby se jí dal pohánět generátor, takže z toho nemohli dostat ani půl wattu. Nakonec teda postavili na střeše tu špici s dobrou stovkou Darrieusovejch rotorů, co jim taky říkali šlehače. Prostě si postavili větrnou elektrárnu, chápeš? Dneska ale stejně jako všichni ostatní berou většinu svehch wattů od Jadernýho úřadu, zrovna

tak jako každéj druhéj. Ta teplá voda se čerpá do výměníku, jenomže je příliš slaná na to, aby se dala pít, takže se s ní jenom ohřívá ta naše normální jerseyjská voda, o který si stejně spousta lidí myslí, že se nedá pít už vůbec..."

Konečně došli alespoň k nějaké zdi. Bobby se ohlédl. Betonová podlaha byla pokrytá kalužemi, ve kterých se odrážely větve těch trpasličích stromů, jejichž holé bílé kořeny se plazily do provizorních nádrží s hydroponickým roztokem.

"Pak se ta voda zase pouští do nádrží s krevetama, a v těch se pěstují spousty krevet. Krevety rostou v teplý vodě fantasticky rychle. A potom tu vodu pumpují trubkami v betonu sem nahoru, aby tady bylo pořádně teplo. Tahle celá úroveň totiž původně byla na to, aby se tady pěstovaly hydroponický amaranty, saláty a všelijaký takový věci. No a nakonec to pumpují do nádrží s rybama, ve kterých různý řasy sežerou to, co krevety vyserou, ryby sežerou řasy a všecko to jde zas dokola. A nebo to tak aspoň bylo všecko naplánovaný. Jenomže je dost možný, že nikoho z tamtěch nikdy nenapadlo, že někdo poleze nahoru a pozuráží ty rotory jenom proto, aby tam postavil nějakou pitomou měřítu. A nejspíš je taky nanapadla ještě spousta dalších věcí, co se tady změnilo. Takže to by asi tak o tomhle místě bylo všecko. Ale stejně se ještě v Projektech dají sehnat pekelně dobrý krevety... A taky docela pořádní sumci."

Došli ke zdi. Byla skleněná, celá pokrytá kapkami sražené páry. Několik centimetrů za ní byla další stěna, která pro změnu vypadala, jako by byla postavená ze zrezivělého ocelového plechu. Beauvoir vytáhl z kapsy ve své žraloci róbě jakýsi klíč a zastrčil ho do otvoru v holém ocelovém sloupu, který od sebe odděloval dvě veliká okna. Někde nedaleko se se zabučením probudil k životu elektrický motor, široká ocelová okenice se otočila směrem vzhůru a ven a trhavými pohyby odhalila Bobbymu výhled, který si tak často představoval.

Museli být blízko střechy, vysoko nahoře v Projektech, protože Velké hřiště vypadalo jako něco, co by snadno přikryl dlaněmi. Barrytownské činžáky vypadaly jako šedobílé houby, jejichž tlustý koberec se táhl až někam k obzoru. Byla už skoro tma, a Bobby si za posledními řadami činžáků všiml nevýrazné růžové záře.

"Tam to, to je Sprawl, že jo? Myslím to růžový."

"Přesně tak, ale čím seš k tomu blíž, tím míň hezký to je. Jak rád bys tam šel, Bobby? Cítí se Hrabě nula na Sprawl?"

"Aby ne," řekl Bobby, dlaně přitisknuté k orosenému sklu. "Ani si to neumíte představit..." Derm už přestal působit úplně a záda a hrud' ho bolely hůř než kdykoli předtím.

14

Noční let

Když přišla noc, Turner si znovu došel na hranu.

Předtím to vypadalo, jako že tam nebyl už velmi dlouho, když se to ale zapojilo, měl pocit, jako by ani nikdy neodešel. Byla to zase ta stejná nadpřirozená synchronizace, jakou simulanty mohly jen nedokonale napodobit. Něco takového mohl udělat jen na operační základně, připravující se na důležitou extrakci, na základně, které velel, a i tehdy jen v posledních hodinách před vlastní operací.

Přece jenom už to ale bylo hodně dlouho. V Novém Dillí jenom zkoumal únikové cesty nějakého manažera, který si nebyl úplně jistý tím, jestli stěhování někam jinam je přesně to pravé. Kdyby tu noc v Čádní Čáúku jel na hraně, možná by před tou věcí mohl uniknout. Nejspíš by se mu to sice nepodařilo, hrana by mu ale řekla, aby se o to alespoň pokusil.

Teď mohl díky hraně zvážit všechny faktory, které vstupovaly do hry na jeho základně, a postavit celé soubory malých potíží proti jednotlivým zásadním problémům. Zatím měl těch malých víc než dost, kritické problémy se mu ale vyhýbaly. Lynch a Webberová se začínali hádat, a bylo je potřeba držet od sebe. Turnerovo instinktivní přesvědčení, že Lynch je Conroyův špeh, bylo teď ještě silnější než předtím. Lidské instinkty na hraně sílily a věci začínaly mít podivný nádech. Nathan měl pořád problémy s těmi primitivními švédskými ohříváči. Cokoli, co v sobě nemělo elektrické obvody, ho uvádělo do naprostého zmatku. Turner na ně poslal Lynche, aby do nich dal náplň a zapnul je, a pak přikázal Nathanovi, aby je po dvou vynášel ven a v metrových rozestupech je zakopával těsně pod povrch podél těch dvou dlouhých stran oranžového

obdélníku.

Conroyův microsoft mu naplnil hlavu svým vlastním vesmírem neustále se měnících faktorů: rychlostí letu, výškou, kurzem, polohou cíle, úhlem útoku, přetížením. Informace o zbraňových systémech letadla byly neměnnou podprahovou litaníí plnou specifikací cílů, křivek letu shazovaných pum, pátracích okruhů, instrukcí pro zaměřování a odpalování a zásobách munice. Conroy k microsoftu přidal jednoduchou zprávu, týkající se přesného času příletu letadla a vyhrazení místa pro jediného pasažéra.

Turnera napadlo, co asi Mitchell tou dobou dělá a cítí. Maasovy biolaboratoře Severní Amerika byla továrna zakopaná do hlubin vysoké tabulové hory, obrovského kusu skály trčícího z ploché pouště. Turner si mohl horu prohlédnout ze všech stran, a viděl i velká okna, vyřezaná do jejích stěn. Ta skála se mezi dlouhými větvemi celého moře saguarů tyčila jako kapitánský můstek obrovské lodi. Pro Mitchella to byla zároveň pevnost a vězení, ve kterém žil už celých devět let. Někde hluboko v jejím nitru dovedl ke konci vývoj hybridomových technik, které snažení všech ostatních unikaly už téměř celé století. Pomocí lidských rakovinných buněk a napůl zapomenutého a opomíjeného modelu syntézy DNA vyprodukoval nesmrtelné hybridní buňky, které se staly základními výrobními nástroji celé nové technologie, nepatrné biochemické továrny donekonečna reprodukuje uměle vyrobené molekuly, pospojované do řetězců a zabudované do biočipů. Někde uvnitř v těch maasovských katakombách teď Mitchell trávil své poslední hodiny v roli jejich špičkového výzkumníka.

Turner si zkusil představit Mitchella, jak po zběhnutí k Hosakům vede úplně jiný život, nebylo to však snadné. Proč by vlastně mělo podzemní výzkumné centrum v Arizoně být jiné než podzemní výzkumné centrum na Honšú?

Během toho dlouhého dne přicházely chvíle, kdy se na povrchu jeho mysli objevily Mitchellovy zakódované sny a naplnily ho podivným děsem, který neměl nic společného s akcí, která je čekala.

Byla to intimita té věci, co ho stále ještě zneklidňovalo, a možná z ní pramenil i ten strach, který cítil. Určité části Mitchellova biosoftu jako by byly naplněny emociální silou, která byla v naprostém nepoměru s jejich skutečným obsahem. Proč by ho vlastně měla vzpomínka na nějakou šedivou chodbu na nějaké ošuntělé Cambridgeské koleji pro postgraduanty naplňovat takovým pocitem viny a odporu vůči sobě samotnému? Naopak jiné obrazy, které by podle veškeré logiky měly být plné citů, byly podivně prázdné a nevýrazné: když Turner viděl Mitchella, jak si hraje se svou malou dcerkou na bílém vlněném koberci v pronajatém domě v Ženevě a dítě se směje a tahá ho za ruku, necítil vůbec nic. Z Turnerova pohledu se život toho člověka vyznačoval jistou nevyhnutelností: byl vynikající, téměř geniální, jeho talent objevili už velmi brzy, byl mimořádně motivovaný a dokonale se vyznal v tom krutě bezohledném vnitrofiremním intrikánství, které musel zvládat každý, kdo se chtěl stát špičkovým expertem. Turner dospěl k přesvědčení, že pokud byl někdo předurčený k tomu, aby vystoupil až na vrchol laboratorně firemní hierarchie, byl to Mitchell.

Turner sám se nebyl schopen včlenit do toho světa profesionálů ze zaibacu, pevně rozděleného podle příslušnosti k jednotlivým klanům. Byl věčný outsider, nezkrocená síla čeřící tajná moře firemní politiky. Ani jeden ze zaměstnanců velkých společností by nikdy nebyl schopen podniknout něco takového, co musel Turner dělat během každé větší extrakce. Žádný takový člověk by nikdy nedokázal zcela bez výčitek svědomí změnit ve zlomku vteřiny vlastní loajalitu, aby se přizpůsobil změně zaměstnavatele. A možná by nebyl schopen ani tak naprosté oddanosti jeho zájmům, jakou Turner projevoval od okamžiku, kdy byl kontrakt uzavřen. Začal pracovat pro bezpečnostní služby někdy v osmnácti, v době, kdy pochmurná deprese poválečné ekonomiky začínala ustupovat náporu nových technologií. A i navzdory celkovému nedostatku ctižádosti byl velmi dobrým agentem. Měl štíhlou, svalnatou postavu, která imponovala klientům jeho zaměstnavatele, a byl inteligentní, velmi inteligentní. Uměl v tom chodit a vyznal se v technice.

Conroy ho našel v Mexiku, kde Turnerův zaměstnavatel uzavřel smlouvu na ochranu

sensenetovského simstimového týmu, který tam natáčel třicetiminutové epizody právě vysílaného dobrodružného seriálu z džungle. Když Conroy přijel, Turner zrovna dokončoval všechna potřebná opatření. Navázal spojení mezi Sense/Netem a místní vládou, podplatil městského policejního ředitele, prozkoumal bezpečnostní systém hotelu, setkal se s místními průvodci a řidiči a nechal si zkontrolovat jejich minulost, zajistil hlasovou ochranu vysílaček celého týmu, zorganizoval tým pro řešení mimořádných událostí a kolem celého křídla, ve kterém byli ubytovaní lidé od Sense/Netu, rozestavěl seismické senzory.

Vešel do hotelového baru, skleníku podobnému křídlu vestibulu, a sám si našel místo u jednoho ze stolků se sklem místo desky. Vzápětí přešel napříč barem nějaký bledý muž s rozčuchanou kšticí světlých vlasů, v každé ruce jeden drink. Bledou kůží na tváři mu napínaly vystupující silné kosti a vysoké čelo. Na sobě měl ten člověk dobře vyžehlenou vojenskou košili, nebbale přehozenou přes džíny, a kožené sandály.

"Takže ty seš ten agent, co dělá pro ty lidi vod simstimu," řekl ten bledý muž a položil jeden z drinků na Turnerův stůl. "Řekl mi to Alfredo." Alfredo byl jeden z hotelových barmanů.

Turner zvedl hlavu a podíval se na toho člověka, který byl evidentně střízlivý a vypadal, jako by měl veškerou sebedůvěru, která se na světě dala najít. "Neřekl bych, že nás někdo představoval," řekl Turner a ani nepohnul rukou směrem k nabízené sklenici.

"To je jedno," řekl Conroy a posadil se. "Stejně jedem v tom stejným." Pohodlně se usadil na židli.

Turner jenom překvapeně civěl. Měl chování osobního strážce, v jeho pohybech a tváři byla znát neustálá pozornost a napětí, a jen výjimečně se někdo neznámý pokusil narušit jeho soukromí.

"Víš, ty seismický čidla sou na nic," řekl ten muž a řekl to takovým tónem, jako kdyby komentoval výkony fotbalového mužstva, kterému to zrovna moc nejde. "Znám lidi, kteří by se tam klidně jenom tak prošli, dali si ty tvý ptáčky k snídani, nacpali kosti do vany, v klidu vodešli a ještě si přitom jódlovali. A ty tvý čidla by tvrdily, že se nic takového nikdy nestalo." Usrkl trochu drinku. "Za snahu ale máš u mě velký A. Víš, jak to máš dělat."

Ta fráze 'nacpat kosti do vany' Turnerovi úplně stačila. Ten člověk si to odnese.

"A helemese, Turnere, tady máš svou primadonu." Muž se usmál na Jane Hamiltonovou a ta jeho úsměv opětovala. Velké modré oči měla jasné a dokonalé a obě duhovky lemované nepatrnými zlatými písmeny loga společnosti Zeiss Ikon. Turner ztuhl a na zlomek sekundy se nemohl rozhodnout. Hvězda stála blízko, tak blízko, a ten bledý muž vstával...

"Jsem rád, že jsem tě viděl, Turnere," řekl. "Dřív nebo později stejně budem dělat spolu. A pamatuj si, co sem ti říkal o těch seismickejch čidlech – měl bys za ně dát ještě zvukový snímače." Pak se otočil a odešel. Pod tenkou látkou jeho světle hnědé košile se mu lehce vlnily svaly.

"To je teda hezký, Turnere," řekla Hamiltonová a posadila se na místo, kde předtím seděl ten muž.

"Cože?" Turner se díval, jak neznámý mizí ve zmatku přeplněného vestibulu, někde uprostřed davu sluncem spálených turistů.

"Vypadáš, jako bys s lidmi vlastně ani nemluvil. Vždycky to vypadá, jako by sis je kontroloval a vyplňoval o nich nějakou zprávu. Docela ráda vidím, že se s někým pro změnu přátelíš."

Turner se na ni upřeně podíval. Bylo jí dvacet, o čtyři roky méně než jemu, a vydělávala za jediný týden zhruba devětkrát tolik, co on za celý rok. Měla světlé vlasy, vlasy kvůli roli ostříhané nakrátko, byla dohněda opálená a vypadala, jako by jí kůži zevnitř prozařovaly reflektory. Ty modré oči byly nelidsky dokonalé optické přístroje, pěstované v živných roztocích v Japonsku. Byla zároveň herečkou a kamerou, její oči mohly stát několik miliónů nových jenů a v hierarchii Sense/Netových hvězd se sotva dostávala na nejspodnější příčky.

Seděl s ní na baru, než vypila dva drinky, a pak ji doprovodil zpátky k apartmá.

"Nechtěl bys třeba zaskočit ještě na jeden ke mně?"

"Ne," řekl. Toto byl druhý večer, kdy mu to nabídla, a cítil, že je to také ten poslední. "Musím jít zkontrolovat ty čidla."

Ještě tutéž noc telefonoval do New Yorku a zjišťoval si číslo firmy v Mexico City, která by mu

mohla dodat zvukové snímače pro celý obvod jejich křídla.

O týden později však byla Jane mrtvá, a s ní ještě tři další, polovina všech herců, kteří v seriálu hráli.

"Mužem tam najet s těma doktorama," řekla Webberová. Turner si všiml, že má na ruku hnědé kožené rukavice bez prstů. Místo tmavých brýlí měla střelecké brýle s čirými skly, a u boku měla zavěšenou pistoli. "Sutcliffe hlídá obvod základny dálkovým snímačem. Budeme potřebovat úplně každého, abysme ten nesmysl dostali tím křovím."

"Mě taky?"

"Ramirez říká, že tak krátkou dobu předtím, než se bude muset napojit, nesmí dělat nic namáhavého. Jestli chceš vědět, co si o něm myslím já, tak je to jenom línej povaleč z L.A."

"Ne," řekl Turner a vstal ze svého místa na římse, "Ramirez je v pořádku. Kdyby si namohl zápěstí, jsme všichni v háji. Stačilo by i něco tak nepatrného, že by to vůbec necítil..."

Webberová pokrčila rameny. "Fajn. Tak jako tak sedí dole v bunkru, koupe si ruce v posledním zbytku naší vody a něco si bručí, takže to s náma není tak hrozný."

Když došli k operační jednotce, Turner automaticky spočítal osazenstvo. Sedm. Ramirez byl v bunkru, Sutcliffe někde uprostřed tvárnice trosek a hlídal základnu dálkovým snímačem. Lynch měl přes pravé rameno přehozený laser Steiner – Optic, kompaktní model se skládací slitinovou pažbou. Pod šedým titanovým válcem, který té věci sloužil jako hlaveň, byla tlustá rukojeť, plná vestavěných baterií. Nathan měl na sobě černou kombinézu, černé výsadkářské boty pokryté světlým prachem a pod bradou se mu na koženém řemínku houpaly vypouklé mravenčí oči zvětšovací brýlí. Turner si sundal mexické sluneční brýle, zastrčil si je do náprsní kapsy modré pracovní košile a zapnul si ji na knoflík.

"Jak to vypadá, Teddy?" zeptal se skoro dvoumetrového hromotluka s nakrátko sestřiženými hnědými vlasy.

"Celkem fajn," řekl Teddy a vycenil na něj zuby v širokém úsměvu.

Turner se podíval na zbývající tři členy operačního týmu a na každého krátce kývl: Crompton, Costa, Davis.

"De se na věc?" zeptal se Costa. Měl kulatou, vlhkou tvář a řídké, pečlivě zastřižené vousy. Stejně jako Nathan a všichni ostatní byl i on oblečený v černém.

"Jo, a rychle," řekl Turner. "Zatím to jde."

Costa přikývl.

"Do přiletu zbývá odhadem třicet minut," řekl Turner.

"Nathane, Davis," řekla Webberová, "odpojte tu trubku." Podala Turnerovi jeden z těch Telefunkenů, který už sama vytáhla z vakuového balení. Jeden si vzala sama, sundala ze samolepicího krčního mikrofonu plastický kryt a přilepila si mikrofon ke svému opálenému hrdlu.

Nathan a Davis se s něčím lopotili v šeru za modulem. Turner zaslechl, jak Davis tiše kleje.

"Do hajzlu," nadával Nathan, "na tý trubce není žádný kryt." Ostatní se rozesmáli.

"Nechtě to bejt," řekla Webberová. "Radši se pusťte do těch kol. Lynch a Crompton spustí hevery."

Lynch vytáhl elektrický šroubovák ve tvaru pistole, který měl zastrčený za pasem, a skrčil se za operačním modulem. Lehce se kymácel a pérování tiše vrzalo. Doktoři uvnitř se pohybovali. Turner zaslechl krátké vysoké zakvílení nějakého přístroje v modulu, vzápětí následované zaklapáním Lynchova šroubováku, jak Lynch stahoval hevery.

Zastrčil si do ucha sluchátko a přilepil si k hrtanu mikrofon. "Sutcliffe? Zkouška."

"O.K.," řekl Australan, v tu chvíli jen slabý hlas, ozývající se Turnerovi odněkud z týla.

"Ramirezi?"

"Zvuk dobrej a čistej..."

Osm minut. Vytlačeli modul na jeho deseti širokých kolech zpod střechy. Turner a Nathan byli u předních kol a řídili. Nathan měl nasazené brýle. Mitchell utíkal za novu. Modul byl těžký, až

nesmyslně těžký, a skoro se nedal řídit. "Je to jako kdybysme táhli vagón na dětských kočárkách," bručel Nathan. Turnera začalo bolet v kříži. Ta záda nebyla v pořádku už od Nového Dillí.

"Zastavte," ozvala se od třetího kola na levé straně Webberová. "Zarazila sem se o nějakou pitomou skálu..."

Turner pustil kolo a napřímil se. Ten večer poletovaly ve vzduchu spousty netopýrů, míhající se stíny na pozadí jasné pouštní oblohy. V té mexické džungli byli také netopýři, stromoví netopýři, kteří spávali ve větvích, sklánějících se nad střechami, pod kterými spali lidé od Sense/Netu. Turner vyšplhal na ty stromy a mezi sklánějícími se větvemi napjal monomolekulární vlákna, mnoho metrů dlouhé neviditelné břitvy, číhající na neopatrného vetřelce. Jane a ti ostatní ale i tak zemřeli, vyletěli do vzduchu na horském úbočí nedaleko Acapulca. Někdo říkal, že za tím byly potíže s odbory, na nic se ale stejně nepřišlo, jenom na to, že smrtící nálož byla primitivní protipěchotní mina, na to, kde byla položená, a na místo, ze kterého ji odpálili. Turner na ten kopec sám vylezl, šaty celé od krve, a viděl zdupané místo v křoví, kde čekali vrahové, pákový spínač a rezavělou autobaterii. Kromě toho tam bylo spousta nedopalků ručně smetaných cigaret a lesklý a nový uzávěr od láhve českého piva.

Ten seriál museli zastavit a krizový tým musel zastat tu nejhorší nádeničinu, zařídit odvezení těl a evakuaci zbývajících herců a členů štábu. Turner letěl posledním letadlem. V baru acapulského letiště si dal osm skotských, vydal se nazdařbůh k přepážkám leteckých společností a narazil na nějakého Buschela, technika ze sense/netovského komplexu v Los Angeles. Buschel byl pod opálením celý bledý a lehký oblek měl prosáklý potem. V rukou držel obyčejnou hliníkovou bedničku, velkou asi jako obal na fotoaparát. Stěny té věci byly celé pokryté kapkami sražené páry. Turner se chvíli díval na toho člověka a na tu orosenou skříňku, polepenou červenými a bílými varovnými nálepkami a dlouhými návody, vysvětlujícími do nejmenších podrobností, na co si je třeba dávat pozor při přepravě kryogenicky uchovávaných předmětů.

"Ježíši Kriste," řekl Buschel, když si ho všiml. "Turnere, sorry. Přijel sem sem dneska ráno a je to pěkně zkurvenej byznys." Z kapsy saka vytáhl provlhlý kapesník a otřel si tvář. "Pěkně zkurvenej byznys. Něco takovýho sem ještě nikdy nemusel..."

"Co je v té věci, Buscheli?" Byl mnohem blíž, i když si vůbec nepamatoval, že by k tomu člověku udělal třeba jenom jediný krok. Už viděl i póry na Buschelově opálené tváři.

"Seš v pořádku?" Buschel o krok ustoupil. "Vypadáš hrozně."

"Co je v té věci, Buscheli?" Drtil v pěsti tenkou látku Buschelova obleku, klouby na prstech měl celé bílé a ruce se mu třásly.

"Běž někam, Turnere." Buschel se mu vytrhl a sevřel držadlo bedničky oběma rukama. "Nepoškodilo je to, jenom jedna má trochu odřenou rohovku. Patří Netu. Turnere, měla to ve smlouvě."

Turner se odvrátil, žaludek sevřený kolem osmi sklenic čisté skotské, a zoufale se snažil potlačit nutkání zvracet. A bojoval s ním celých devět let, dokud se mu ta vzpomínka nevrátila při letu od Holanďana, přímo uprostřed letiště Heathrow, a on se předklonil a aniž by se zastavil, vyzvracel se na rohu další chodby do modrého plastického koše na odpadky.

"Seber se, Turnere," ozvala se Webberová. "Trochu sebou hni. Ukaž nám, jak se to má dělat." Modul se znovu dal do pohybu a rozjel se přes pouštní rostliny, páchnoucí po dehtu.

"Tady všechno O.K.," řekl Ramirez. Jeho klidný hlas jako by k Turnerovi doléhal z veliké dálky.

Turner se dotkl mikrofonu na krku: "Posílám ti společnost." Odtáhl prst od mikrofonu. "Nathane, je čas se vrátit. Běžte s Davisem zpátky do bunkru."

Davis odpovídal za vysílačku, jejich jediné nematrixové spojení s Hosakou. Nathan byl jejich člověk přes Práce všeho druhu. Lynch odkutálel poslední kola do keřů za parkovištěm. Webberová a Crompton klečeli vedle modulu a připevňovali k němu kabel, který spojoval Hosakovy chirurgy s biomonitorem na velitelském stanovišti. Modul, který teď byl bez kol a stál přesně vodorovně na čtyřech heverech těsně nad zemí, Turnerovi znovu připomněl ten

francouzský kempinkový přívěs. To bylo na jedné mnohem pozdější akci, čtyři roky potom, co ho Conroy naverboval v Los Angeles.

"Jak to vypadá?" zeptal se přes vysílačku Sutcliffe.

"Fajn," řekl Turner a dotkl se mikrofonu.

"Cítím se osaměle," řekl Sutcliffe.

"Cromptone," řekl Turner, "Sutcliffe chce, abys mu šel pomoci hlídat základnu. A tebe taky, Lynchi."

"To je zlý," ozval se ze tmy Lynch. "Myslel sem si, že to celý uvidím."

Turnerova ruka spočívala na pažbě jeho S&W pod jedním cípem rozepnuté bundy. "No tak, Lynchi." Jestli je Lynch Conroyův člověk, bude chtít být tady. A nebo tam dole v bunkru.

"Do háje," řekl Lynch. "Tam venku nikdo není a ty to víš. Prostě mě tady nechceš. Slezu si tam dolů a podívám se na Ramireze..."

"Fajn," řekl Turner, vytáhl pistoli a stiskl tlačítko, kterým se aktivoval xenonový projektor. První směřovaný záblesk jako slunce jasného xenonového světla našel kmen zkrouceného saguára, jehož ostny vypadaly v té nemilosrdné záři jako chomáče šedých chlupů. Druhý záblesk rozžhvil hroty posázenou lebku na Lynchově opasku a zarámoval ji do ostrého jasného kruhu. Zvuk výstřelu a zvuk střely, vybuchující při nárazu, se od sebe nedaly rozeznat. Jediné, co zůstalo, byly vlny příšerného hluku, šířící se jako rachot hromu temnou rovinou v neviditelných, stále se zvětšujících kruzích.

Prvních několik vteřin poté nebylo slyšet vůbec nic, dokonce i hmyz a netopýři ztichli a čekali, co bude dál. Webberová se vrhla na zem uprostřed křoví. Turner cítil, že tam někde je, a věděl, že její pistole teď bude pevně sevřená v těch opálených schopných rukou. Neměl nejmenší tušení, kde může být Crompton. Pak ho odkudsi ze dna mozku zaškrábal Sutcliffův hlas, přicházející přes vysílačku v jeho uchu. "Turnere? Co to bylo?"

Viděl teď dost dobře na to, aby mohl rozeznat Webberovou. Seděla na zemi a pistoli měla v ruce, připravenou k výstřelu. Lokty se opírala o kolena.

"Byl to Conroyův špeh," prohlásil Turner a sklonil pistoli.

"Ježíši Kriste," řekla, "to sem přece já."

"Posílal mu zprávy ven. Už sem to viděl."

Musela mu to říct dvakrát.

V jeho hlavě se ozval Sutcliffův hlas, a vzápětí nato zase Ramirezův. "Máme tady to tvé letadlo. Osmdesát čísel a blíží se... Jinak všechno vypadá O.K. Něco mě tady bliká dvacet čísel na jihojihozápad. Jaylene říká, že to je bezpilotní nákladní tryskáč a že letí přesně na čas. Jinak nic. Co to ten Sut tak řve? Nathan říká, že slyšel něco jako výstřel." Ramirez byl napojený a většinu své senzorické kapacity vypotřebovával na příjem informací z maas – neotekovského terminálu. "Nathan má všechno připravený na první zprávu..."

Turner slyšel, jak se letadlo naklání a zpomaluje, aby mohlo přistát na dálnici. Webberová byla na nohou a kráčela směrem k němu s pistolí v ruce. Sutcliffe se pořád dokola ptal na tutéž otázku.

Turner zvedl ruku a dotkl se mikrofonu. "To patřilo Lynchovi. Je mrtvý. Letadlo je tady. Jdeme na to."

A v tu chvíli se pře ně přehnal to letadlo, neuvěřitelně nízko letící černý stín bez světla. Na okamžik zažhnuly brzdící trysky, jak stroj prováděl přistání, které by zabilo každého lidského pilota, a pak se ozvalo podivné skřípění, jak letadlo přetvářelo svou členěnou kostru z uhlíkových vláken. Turner viděl, jak se na plastickém krytu kokpitu odráží zelené světlo přístrojů.

"Zvorals to," řekla Webberová.

Ve stěně modulu za jejími zády se najednou otevřel průlez a v něm se objevila postava v masce a antikontaminační kombinéze ze zeleného papíru. Světlo uvnitř modulu bylo modrobílé a palčivě jasné. Chirurgova postava v něm vrhala dlouhý stín do oblaku prachu, zvířeného nad parkovištěm přistávajícím letadlem. "Zavři to!" zařvala Webberová. "Ještě ne!"

Dveře se zavřely, světlo zmizelo a v tomtéž okamžiku oba zaslechli zvuk motoru Mitchellova

ultralehkého letadla. Ve srovnání s řevem stíhačky to bylo jenom bzučení mouchy, tiché předení, které po chvíli několikrát ustalo, pak se zase ozvalo a pak utichlo úplně. "Došlo mu palivo," řekla Webberová. "Ale je blízko."

"Už je tady," řekl Turner a stiskl mikrofon. "První signál!"

Nepatrné letadélko přešumělo kolem nich, tmavý deltovitý stín na pozadí hvězdnaté oblohy. Jak kolem nich prolétalo, zaslechli, jak na něm cosi plácá ve vzduchu. Možná to byla jedna z Mitchellových nohavic. Tak tam nahoře jsi, pomyslel si Turner, tam nahoře, v tom nejteplejším oblečení, které máš, na očích máš infračervené brýle, které sis sám udělal, a hledáš dvě tečkované čáry, které jsme ti tady udělali z ohříváčů na ruce. "Ty praštěnej pitomče," řekl a srdce se mu naplnilo zvláštním obdivem, "tys asi fakt chtěl pryč."

Pak s tlumenou, téměř slavnostní ranou zazářila první světlice a její magnéziová záře se začala pomalu snášet na padáku na pouštní zemi. Téměř vzápětí se objevily dvě další a ze západní strany mallu se ozvala střelba ze samopalů. Turner periferním viděním zahlédl, jak Webberová klopýtá křovím směrem k bunkru, stále však upíral oči na klesající letadélko, na jeho vesele modrá a oranžová plátěná křídla a na obrýlenou postavu skrčenou uprostřed otevřené kovové konstrukce nad křehkým tříkolým podvozkem.

Mitchell.

Celé prostranství teď bylo klesajícími světlicemi ozářené jako fotbalový stadión. Letadélko se naklonilo a otočilo tak ladně a tak pomalu, že se Turnerovi náhle chtělo vykřiknout. Odněkud zpoza hranice základny zasvištěla dávka svítících střel. Minula.

"Přistán. Přistán." Turner utíkal a přeskakoval keře, které se mu zachytávaly za kotníky a lem jeho bundy.

Ty rakety. To světlo. Mitchellovy teď byly ty brýle k ničemu – infračervené světlo ohříváčů nemohlo být vidět. Přistával daleko od dráhy. Přední kolo se mu za něco zachytilo, letadélko se zarylo do země, rozlomilo se jako křehký motýl a zůstalo ležet ve svém vlastním mračnu bílého prachu.

Záblesk výbuchu k němu dorazil zlomek vteřiny před jeho zvukem a na zlomek vteřiny vrhl na keře před ním stín jeho postavy. Strhla ho tlaková vlna a srazila ho na zem, a jak padal, zahlédl uprostřed záplavy žlutých plamenů zničený chirurgický modul a pochopil, že Webberová použila svou protitankovou raketu. A pak už zase stál na nohou, běžel a v ruce měl pistolí.

Ke troskám Mitchellova letadla doběhl právě ve chvíli, kdy zhasla první světlice. Jakoby odnikud se objevila další a rozzářila se vysoko nad jejich hlavami. Střelba teď neutichala ani na okamžik. Turner přešel přes zkroucený kus zrezivělého plechu a před sebou spatřil ležícího pilota. Hlavu a obličej měl zakrytou provizorní přilbou a primitivně vypadajícím infračerveným vizorem. Měl ho připevněný k přilbě matně stříbřitými proužky izolační pásky. Mitchellovy zkroucené ruce byly zabalené do tlustých vrstev tmavého oblečení. Turner se díval, jak jeho ruce škrábají za pásku a infračervené brýle. Ty ruce byly jakýmiś vzdálenými bytostmi, bledými věcmi z hlubin moře, které žily svůj vlastní život na dně nějakého nepředstavitelně hlubokého pacifického příkopu, a on se díval, jak tomu člověku strhávají z hlavy vrstvy lepicí pásky, brýle a přilbu. A pak to všechno povolilo a té dívce zakryly tvář dlouhé hnědé vlasy, vlhké potem, rozmazaly jí po obličejí tenký pramínek krve, stékající jí od nosu, a děvče otevřelo oči, víčka odhalila jen prázdná bělma, a Turner ji zvedal, táhl ji tak, jak nosívají záchranáři oběti neštěstí, a vlekl se směrem, kde doufal, že by mohlo být jeho letadlo.

Přes podrážky svých tenisek ucítil záchvěv druhé exploze a před očima se mu objevil ten stupidní úsměv na hroudě plastiku, dřepící na Ramirezově kyberprostorovém terminálu. Nebyl vidět žádný záblesk, jenom se ozvala rána a otřásající se beton někdejšího parkoviště mu narazil do chodidel.

A pak byl v kokpitu, vdechoval vůni zbrusu nového stroje, vůni složitých monomerů, známý pach techniky, která právě opustila výrobní linku, a to děvče bylo za ním, nehybná loutka bezvládně ležící na g – síti, kterou Conroy nechal jednoho obchodníka se zbraněmi ze San Diega namontovat za síť pro pilota. Letadlo se chvělo jako živá věc, a Turner se usadil ve své g – síti, po hmatu hledal kabel interface, našel ho, vytrhl microsoft z obalu a zastrčil kabel do slotu.

Poznání mu proletělo hlavou jako počítačová hra a Turner se vrhl kupředu, nesen technickou podstatou svého letadla, a cítil, jak se nastavitelná kostra stroje kolem něj připravuje ke startu. Kryt kokpitu se tiše zaklapl, přitažen na místo nehluknými servomotory. G – síť se nafoukla kolem něj a znehybnila mu celé tělo, včetně ruky, ve které stále ještě držel pistoli. "Tak jed', svině, jed'." Letadlo ale samo vědělo, co má udělat, a přetížení ho uvrhlo do tmy.

"Ztratil jste vědomí," řeklo letadlo. Jeho umělý hlas vágně připomínal Conroyův.

"Na jak dlouho?"

"Třicet osm vteřin."

"Kde jsme?"

"Nad Nagosem." Turnerovi se před očima rozsvítil displej se zjednodušenou mapou oblasti mezi Arizonou a Sonorou a dvanácti neustále se měnícími čísly.

Celé nebe bylo náhle bílé.

"Co to bylo?"

Ticho.

"Co to bylo?"

"Podle senzorických údajů exploze," řeklo letadlo. "Vzhledem k magnitudě výbuchu lze usuzovat na taktickou jadernou hlavici, nebyl však zaznamenán žádný elektromagnetický puls. Epicentrem bylo místo startu."

Bílá záře zeslábla a zmizela.

"Zruš kurs," řekl Turner.

"Zrušen. Žádám nové údaje."

"To je dobrá otázka," řekl Turner. Nemohl otočit hlavu, aby se podíval na to děvče za svými zády, docela by ho ale zajímalo, jestli už není mrtvá.

15

Skřínka

Marly se zdálo o Alainovi, o ní a Alainovi uprostřed louky plné květin, o tom, jak jí drží hlavu na klíně, hladí ji a pak jí láme vaz. Ležela tam bez hnutí, dobře ale věděla, co Alain dělá. Nejdřív ji zlíbal, a pak jí vzal všechny peníze a klíče od pokoje. Hvězdy teď byly tak velké, nehnutě zářily nad kvetoucími loukami a ona stále cítila na svém krku jeho ruce...

Probudila se do kávy provoněného rána, viděla, jak se na knihách na Andreině stolku zvětšují jasné, sluncem ozářené čtverce, a slyšela Andrein dobře známý a tak uklidňující ranní kašel. Dobře věděla, že si Andrea právě zapaluje od sporáku první cigaretu. Setřásla ze sebe temné barvy toho odporného snu, posadila se na Andreině gauči a přitiskla si ke kolenům tu tmavě červenou deku. Po Gnassovi, po policii a po všech těch reportérech se jí o něm už ani jednou nezdálo. A nebo se jí možná o něm zdálo, ale ona si na vlastní sny vzala cenzorskou tužku a ještě předtím, než se probudila, je stačila poškrtnat. I když bylo teplo, celá se roztřásla, a rychle se vypravila do koupelny. Už se jí o něm vůbec zdát nechtělo.

"Paco mi říkal, že když jsme se setkali, Alain byl ozbrojený," řekla Marly, když jí Andrea podala její modrý šálek s kávou.

"Alain že by byl ozbrojený?" Andrea rozdělila omeletu na dvě poloviny a jednu hodila Marly na talíř. "To je úplně absurdní. Bylo by to něco takového, jako... jako bys chtěla dát revolver tučňákovi." Obě se rozesmály. "Alain není ten typ, co by něco takového dělal," řekla Andrea.

"Ustřelil by si nohu uprostřed nějakého vášnivého prohlášení o stavu umění a výšce účtu za večeři. Je to dost velké lump, tenhle Alain, ale to ti těžko říkám nějakou novinku. Kdybych byla tebou, trochu bych se začala zajímat o toho Paca. Proč by sis vlastně měla myslet, že pracuje pro Vireka?" Ukousla si kousek omelety a sáhla po solničce.

"Viděla jsem ho. Byl v tom Virekově konstruktu."

"Vidělas něco – a to něco byl jenom obraz, obraz nějakého dítěte – co toho člověka jenom připomínalo."

Marly se dívala, jak Andrea jí svou polovinu omelety, a nechala svou vlastní vychlášat na talíři. Jak by jí jenom mohla vysvětlit ten pocit, který měla, když odcházela od Louvrů? Jak by jí mohla

vysvětlit pocit naprosté jistoty, že ji něco obklopuje, že ji něco sleduje s diskrétní, ale neochabující pozorností, pocit, že se stala předmětem zájmu když ne celého Virekova impéria, tak alespoň jedné jeho části. "Je to velmi bohatý člověk," začala váhavě.

"Virek?" Andrea odložila nůž a vidličku na talíř a sáhla po kávě. "To bych řekla. Pokud máme věřit novinám, tak je to ten nejbohatší člověk na světě, tečka. Je tak bohatý, jako některé zaibacu. Je v tom ale jeden háček: je Virek skutečně člověk jako ty a já? V tom smyslu, že ty jsi, a já také jsem? Ne. Ty nebudeš jíst?"

Marly začala mechanicky krájet chladnoucím omeletu a vidličkou si ji skládat do úst, zatímco Andrea mluvila dál. "Měla by ses podívat na ten rukopis, na kterém pracujeme tenhle měsíc."

Marly usilovně žvýkala a tázavě zvedla obočí.

"Jsou to dějiny velkých průmyslových klanů. Napsal to někdo z university v Nice. A budeš se divit, ale je v tom i ten tvůj Virek. Citují ho tam jako kontrapříklad, nebo tedy spíš jako příklad paralelní evoluce. Toho člověka z Nice zajímá paradox individuálního bohatství v éře velkých společností, a ptá se, proč by něco takového ještě vůbec mělo existovat. Bohatstvím myslím obrovské bohatství. Velké průmyslové klany, jako jsou třeba Tessier–Ashpoolové, ten člověk vidí jako velmi pozdní variantu klasické aristokracie, velmi pozdní proto, že společnost obrovských koncernů v sobě nemá pro aristokracii žádný skutečný prostor." Andrea odložila šálek na stůl a odnesla talíř na linku. "Musím říct, že když jsem to teď začala vysvětlovat, už mě to ani nepřipadá tak zajímavé. Je v tom spousta dost nudných blábolů o podstatě Masového Člověka. S velkými písmeny. Ten člověk hrozně drží na velký písmena. Styl nemá nic moc." Otočila kohoutky a z filtrační jednotky se syčením vyrazil proud vody.

"Ale co říká o Virekovi?"

"Jestli si to pamatují správně, a popravdě řečeno si tím nejsem zrovna jistá, tak je podle něho ještě větší hříčka přírody než ty klany na orbitu. Ty klany jsou transgenerační, a v celé té věci je obvykle spousta medicínských triků: kryogenika, genetická manipulace, nejrůznější způsoby boje se stárnutím. Smrt jednoho z členů klanu, i kdyby to byl třeba člen zakládající, nemůže klan jako celek dovést ke krachu. Vždycky je tam někdo, kdo čeká na svou šanci, kdo nastoupí na místo toho mrtvého. Rozdíl mezi klanem a korporací je v tom, že do firmy se nemusíš přiznat..."

"Ale podepisují přece trvalé smlouvy..."

Andrea pokrčila rameny. "To je vlastně jenom pronájem. Rozhodně to není to samé. Vlastně je to jenom dohoda o trvalém zaměstnání. Až ale zemře ten tvůj Herr Virek, až už nebudou mít místo na to, aby dál rozšiřovali ten sud, ve kterém ho drží při životě, nebo až se stane něco takového, jeho obchodní zájmy přestanou mít logický společný cíl. Podle toho člověka z Nice se v tom bodě Virek and Co. buď rozpadne, nebo prodělá celkovou mutaci. V druhém případě vznikne Nějaká společnost, v podstatě opravdový nadnárodní koncern a jenom další hnízdo pro Masového Člověka." Otrhla svůj talíř, opláchla ho, utřela a zastrčila do stojanu vedle dřezu. "Říká, že to je svým způsobem hodně špatné, protože už zbývá jenom hrozně málo lidí, kteří jsou ještě v stavu dohlédnout na okraj."

"Na okraj?"

"Na okraj davu. My dvě, ty a já, my jsme jenom ztracené někde uprostřed. Já aspoň určitě, ještě pořád." Přešla přes kuchyni a položila ruce na Marlyina ramena. "Ty se na to chceš trochu podívat. Jedna část tvého já je už teď o hodně šťastnější, já ale teď vidím, že jsem to třeba mohla způsobit sama, jenom tím, že jsem ti domluvila maličký obědík s tím mizerou tvým bývalým milencem. Pokud jde o všechno ostatní, tak nevím... Mám pocit, že ta naše akademická teorie neplatí už jenom kvůli tomu, že Virek a jemu podobní už nemají s lidmi skoro nic společného. Chtěla bych, abys byla opatrná..." Pak políbila Marly na tvář a odešla do práce. Pracovala jako pomocný redaktor v módně archaické společnosti, která tiskla knihy.

Strávila celé ráno v Andreině bytě s Braunovým projektorem a dívala se na hologramy těch sedmi věcí. Každá skříňka byla sama o sobě mimořádným dílem, Marly se však stále musela vracet k té, kterou jí Virek ukázal jako první. Kdybych tady měla originál, napadlo ji, odlepila to sklo a vytáhla ty věci ven, jednu po druhé, co by mi asi zůstalo? Pár zbytečných věcí,

ohraničený kus prostoru a možná pach starého prachu.

Lehla si na pohovku, projektor si položila na břicho a dívala se do skříňky. Bolelo to. Zdálo se jí, že ten artefakt dokonale vzbuzuje nějakou emoci, byl to však pocit, který neměl jméno. Strčila ruku do té nehmotné iluze a prstem sledovala linie té dlouhé ptačí kosti. Byla si naprosto jistá, že Virek už dal nějakému ornitologovi za úkol zjistit, z křídla kterého ptáka ta kost pochází. Marly předpokládala, že bude také možné naprosto přesně určit, kdy přesně byl každý z předmětů vyroben. V každé holofiši také byl obsáhlý záznam, obsahující veškeré dostupné informace o původu jednotlivých předmětů, Marly se mu však z nějakého důvodu vyhýbala. Když člověk přistupoval k záhadě jménem umění, bylo někdy nejlepší k ní přistupovat s dětskýma očima. Děti totiž vidí věci, které jsou pro cvičené oko příliš evidentní, příliš samozřejmé.

Postavila Braunův projektor na nízký stůl u pohovky a zamířila k Andreinu telefonu. Chtěla si zkontrolovat čas. V jednu se měla sejít s Pacem a promluvit si s ním o tom, jak zaplatit Alainovi. Alain jí říkal, že jí ve tři bude volat k Andree. Jak vyťukávala číslo časové služby, přeletěla přes obrazovku automatická rekapitulace nejdůležitějších satelitních zpráv: nějaký raketoplán japonských aerolinií se rozpadl při vstupu do atmosféry nad Indickým oceánem, vyšetřovatelé z Metropolitní osy Boston –Atlanta byly povoláni na místo brutálního a zjevně zcela nesmyslného bombového útoku na nějaké chudinský činžák v New Jersey, milicionáři dohlíželi na evakuaci jižního kvadrantu Nového Bonnu, která následovala poté, co tam stavební dělníci našli dvě nevybuchlé rakety z poslední války, pravděpodobně obsahující biologické zbraně, a oficiální zdroje v Arizoně popřely mexická obvinění, že nechaly poblíž sonorské hranice vybuchnout malou atomovou nálož... Rekapitulace se před jejíma očima rozběhla zase od začátku a raketoplán se znovu blížil k zániku v moři plamenů. Marly potřásla hlavou a stiskla tlačítko. Bylo poledne.

Přicházelo léto. Nebe nad Paříží bylo horké a modré, Marly cítila vůni dobrého chleba a černého tabáku a usmívala se. Pociťovala, že je sledována, pomalu ustupoval a čím déle šla od metra směrem k té adrese, kterou jí dal Paco, tím byl slabší. Faubourg St. Honoře. Ta adresa jí něco mlhavě připomínala. Měla pocit, že by to mohla být nějaká galerie.

Ano. The Roberts. Majitel byl Američan, který měl také tři galerie v New Yorku. Byla dost drahá, ale už ne až tak úplně chic. Paco čekal vedle obrovské dřevěné plochy, na které byly pod tlustým a nerovným nánosem laku nalepené stovky malých čtvercových fotografií, takových, jaké vyrábějí jistě velmi staromodní přístroje na nádražích a autobusových terminálech. Vypadalo to, jako by na všech byly obličej mladých dívek. Marly si automaticky přečetla jméno tvůrce a název díla: Přečtěte nám knihu se jmény mrtvých.

"Předpokládám, že tomu rozumíte," řekl zachmuřeně Španěl. Měl na sobě draze vypadající modrý oblek, jaký nosili lidé z pařížského businessu, bílou popelínovou košili a velmi anglicky vypadající vázanku, nejspíš od Charveta. Už vůbec nevypadal jako číšník. Přes rameno měl přehozenou černou italskou koženou tašku.

"Co tím myslíte?" zeptala se.

"Jména mrtvých," řekl a kývl směrem k té dřevěné desce. "Vy jste přece s takovými věcmi obchodovala."

"A čemu to vlastně nerozumíte?"

"Někdy mívám pocit, že tohle všechno, celá tahle culture, je jenom takový trik. Pouhá iluze. Celý život jsem sloužil Seňorovi, ať už v tom nebo onom převlečení, rozumíte? A při té práci jsem zažil i okamžiky uspokojení, okamžiky triumfu. Nikdy to ale nebylo tehdy, když jsem pro něj dělal něco, co souviselo s uměním. Seňor je bohatství samo. Svět je plný věcí, které jsou nesmírně krásné. A on se přesto pokouší..." Pokrčil rameny.

"Pak ovšem víte, co se vám líbí." Usmála se na něj. "Proč jste vybral právě tuhle galerii?"

"Seňorův agent tady koupil jednu z těch skříňek. Copak jste nečetla to, co jsme vám dali v Bruselu?"

"Ne," řekla. "Mohlo by to uškodit mé intuici. A Herr Virek mě platí právě za moji intuici."

Lehce pozvedl obočí. "Představím vás řediteli. Jmenuje se Picard a možná by pro tu vaši intuici mohl něco udělat."

Vedl ji napříč místností a pak jedněmi dveřmi. Za nimi našli staršího podsaditého Francouze ve zmačkaném manšestrovém obleku. Právě něco říkal do telefonu. Na obrazovce se míhaly sloupce písmen a čísel. Poslední kotace na newyorské burze.

"Ach ano, Estevez," řekl ten muž. "Omluvte mě na okamžik." Omluvně se usmál a zase začal mluvit do telefonu. Marly se dívala na newyorské ceny na obrazovce. Pollock už byl zase dole. Tohle bylo něco, co jí na umění připadalo nejobtížněji pochopitelné. Picard – jestli to tedy byl on – právě mluvil s nějakým makléřem v New Yorku a domlouval nákup jistého množství ‚bodů‘ z díla nějakého umělce. ‚Bod‘ mohl být definován mnoha způsoby, podle toho, o co šlo, bylo však téměř jisté, že Picard ta díla, která nakupoval, nikdy na vlastní oči neuvidí. Pokud má ten umělec dostatečnou prestiž a renomé, originály nejspíš skončí v bednách v nějakém sklepení, kde je nebude vidět vůbec nikdo. O několik dní nebo o celá léta později pak Picard zvedne ten stejný telefon a řekne makléři, aby je zase prodal.

Marlyina galerie prodávala originály. Nebylo v tom až zase tolik peněz, vzbuzovalo to ale v člověku jakési hluboké uspokojení. A také v tom pochopitelně byla určitá naděje, že člověk bude mít štěstí. Tehdy, když to Alain všechno zařídil tak, aby se jejich padělaný Cornell objevil jako zcela náhodný, téměř zázračný nález, tehdy se jí podařilo přesvědčit sebe samu, že měla opravdu veliké štěstí. Cornell měl v makléřských seznamech pevné místo, a jeho ‚body‘ byly velmi drahé.

"Picarde," řekl Paco takovým tónem, jako kdyby mluvil na sluhu, "toto je Marly Krushkova. Señor ji zaměstnává v té věci s těmi anonymními skříňkami. Možná by se vás chtěla na něco zeptat."

"Nesmírně mě těší," řekl Picard a mile se usmál, Marly ale měla pocit, jako by v jeho hnědých očích zahlédla významný záblesk. Bylo to víc než pravděpodobné, že se snaží spojit její jméno s nějakým relativně velmi nedávným skandálem.

"Rozumím tomu dobře, když řeknu, že vaše galerie organizovala celou tu transakci?"

"Ano," řekl Picard. "Vystavili jsme tu práci v našich newyorských pobočkách a dostali jsme celou řadu nabídek. Přesto jsme se ale rozhodli, že ji vystavíme i v Paříži – " celý se rozzářil – "a díky vašemu zaměstnavateli se nám to víc než vyplatilo. Jak se daří Herr Virekovi, Estevezi? Už jsme ho tady několik týdnů neviděli..."

Marly se rychle ohlédla po Pacovi, Španělova tvář ale zůstala naprosto klidná.

"Myslím, že se Señorovi daří velmi dobře," řekl.

"To je skvělé," prohlásil až příliš nadšeně Picard. Otočil se k Marly. "Je to nesmírně vynikající člověk. Legenda. Veliký mecenáš a veliký učenec."

Marly se na okamžik zazdalo, že slyšela, jak si Paco povzdechl.

"Mohl byste mi, prosím, říct, kde vaše newyorské pobočka k té věci přišla?"

Picardovi klesla brada. Podíval se na Paca a pak zase na Marly. "Vy to nevíte? Oni vám to neřeklí?"

"Mohl byste mi to říct, prosím?"

"Ne," řekl Picard. "Je mi to líto, ale nemohu. Víte, ani já to nevím."

Marly na něj jenom prázdně zírala. "Promiňte, ale nedokážu si úplně přesně představit, jak by něco takového bylo možné..."

"Picarde, ona tu zprávu nečetla. Řekněte jí to. Pro její intuici to bude jenom dobré, když to uslyší přímo od vás."

Picard vrhl po Pacovi jakýsi zvláštní pohled, pak se ale zase ovládl. "Ale jisté," řekl. "Bude mi potěšením..."

"Myslíš si, že to je pravda?" zeptala se Paca, když vyšli na Faubourg St. Honoře a do letního slunce. Všude kolem byly davy japonských turistů.

"Sám jsem v tom Sprawlu byl," řekl Paco, "a mluvil jsem s každým, koho se to mohlo týkat. Roberts tu koupi nikde nezaznamenal, i když jinak není o nic větší tajnůstkář než všichni ostatní obchodníci s uměním."

"A jeho smrt byla čistě náhodná?"

Nasadil si zrcadlové sluneční brýle od Porscheho. "Právě tak náhodná, jako takové smrti bývají."

Neexistuje žádný způsob, jakým bychom se mohli dovědět, kdy nebo jak k té věci přišel. Našli jsme ji tady před osmi měsíci, a při všech pokusech dostat se dál do minulosti jsme narazili na Robertse, který už je rok mrtvý. Picard ti zapomněl říct, že o tu věc málem přišli. Roberts ji měl ve svém domě na venkově vedle spousty dalších věcí, které pozůstalí pokládali za pouhé zbytečné dekorace. Celý ten dům málem prodali ve veřejné dražbě. Někdy mám pocit, že by bylo lepší, kdyby ho opravdu prodali."

"Co je to za věci, co byly v tom domě?" zeptala se Marly a srovnala s ním krok.

Usmál se. "Myslíte si, že jsme je všechny nestopovali? Jistěže jsme to udělali. Bylo to – " Paco se zamračil, aby víc než dostatečně zdůraznil, jak namáhá paměť – "značné množství v podstatě bezcenného soudobého lidového umění..."

"Vědělo se o Robertsovi, že se o něco takového zajímá?"

"Ne," řekl Paco, "ale víme, že asi tak rok před smrtí zažádal o členství v Institut de l'Ari Brut tady v Paříži, a z vlastní vůle se stal mecenášem Aeschmannovy sbírky v Hamburku."

Marly přikývla. Aeschmannovy sbírky obsahovaly výhradně výtvoř psychotiků.

"Jsme si celkem jistí," pokračoval Paco, zatímco ji vedl za roh do vedlejší ulice, "že se nepokusil využít zdrojů ani jednoho z nich. Pokud to samozřejmě nedělal prostřednictvím někoho jiného, ale to považujeme za nepravděpodobné. Señor pochopitelně zaměstnal několik desítek odborníků, kteří mu prohledali záznamy obou institucí, ale k ničemu to nevedlo..."

"Povězte mi," řekla Marly, "proč si Picard myslel, že Vireka nedávno viděl. Jak je to možné?"

"Señor je bohatý. Zjevuje se tak, jak se mu zlíbí."

Zavedl ji do místa, které vypadalo jako nějaká chrómem zdobená stodola, lesknoucí se zrcadly, lahvemi a hracími automaty. Zrcadla stála kolem středu místnosti. Na jejím opačném koni Marly zahlédla odraz chodníku, nohou chodců a slunečních paprsků, lesknoucích se na kolech aut. Paco kývl na letargicky vypadajícího muže za barem, vzal ji za ruku a provedl ji několika řadami těsně na sebe natlačených kulatých plastických stolů.

"Na ten Alainův hovor můžete čekat klidně i tady," řekl. "Zařídili jsme to tak, aby místo do bytu vaší přítelkyně volal sem." Paco jí přistavil židli. Byla to tak automatická ukázka profesionální zdvořilosti, že Marly na okamžik zauvažovala, jestli náhodou skutečně není číšník. Pak vzal svoji tašku a položil ji na stůl.

"On ale pozná, že tam nejsem," namítla. "Jestli vypnu video, bude si myslet, že se ho snažím podvést."

"On ale nic takového neuvidí. Připravili jsme digitální obraz vaší tváře a zakomponovali ho do požadovaného pozadí, a můžeme ho bez problémů pustit do tohoto telefonu." Paco vytáhl z tašky elegantní modulární jednotku a položil ji před Marly. Z horního konce přístroje se tiše odloupila jako list tenká polykarbonová obrazovka a okamžitě ztuhla. Marly kdysi viděla, jak přichází na svět motýl, a byla svědkem neuvěřitelné proměny jeho schnoucích křídel. "Jak něco takového funguje?" zeptala se a váhavě se dotkla obrazovky. Byla jako z ocelového plechu.

"To je jedna z těch nových polykarbonových věcí," řekl Paco. "Jedna z těch, co dělá Maas..."

Telefon diskrétně zabzučel. Paco ho pečlivě nastavil před její tvář, ustoupil ke vzdálenějšímu konci stolu a řekl: "To je tvůj hovor. Nezapomínej na to, že jsi doma." Natáhl ruku a dotkl se titanem pokoveného tlačítka.

Malou obrazovku naplnil obraz Alainovy tváře a ramen. Byl tak špatný a rozmazaný, jako bývá obraz z veřejných telefonů. "Dobré odpoledne, miláčku," řekl.

"Ahoj, Alaine."

"Jak se máš, Marly? Doufám, žes sehnala ty peníze, o kterých jsme spolu mluvili." Marly viděla, že Alain má na sobě nějaké tmavé sako, nebyla ale s to rozeznat žádné další detaily. "Tvá kamarádka by měla dostat pár lekcí, jak se má uklízet," řekl a Marly se zdálo, že se ohlíží někam za sebe.

"Ty sis za celý život sám neuklidil," řekla.

Pokrčil rameny a usmál se. "Každý máme talent na něco," řekl. "Marly, máš ty peníze?"

Podívala se na Paca a ten přikývl. "Ovšem, mám."

"To je skvělé, Marly, to je opravdu skvělé. Máme ale jeden malý problém." Ještě stále se

usmíval.

"A to jaký?"

"Moji informátoři zdvojnásobili ceny, takže musím jít na dvojnásobek i já."

Paco přikývl. I on se usmíval.

"Dobře. Budu se samozřejmě muset zeptat..." Dělal se jí z něho zle a toužila po tom, aby to už co nejrychleji skončilo.

"A oni s tím pochopitelně budou souhlasit."

"Takže kde se setkáme?"

"Zavolám ti zase v pět," řekl. Obraz jeho tváře se scvrkl do malé modré tečky a vzápětí zmizela i ta.

"Vypadáte unaveně," řekl Paco, když sklopil obrazovku a strčil telefon zpátky do tašky. "Po tom rozhovoru vypadáte mnohem starší."

"Opravdu?" Z nějakého neznámého důvodu se jí před očima objevila ta deska, kterou viděla u Robertse, dřevěná deska se stovkami tvář. Přečtete nám knihu se jmény mrtvých. Bude tam každá taková Marly, napadlo ji, každá mladá žena, která už měla své dlouhé mládí za sebou.

16

Legba

"No tak, ty mizero," Rhea ho nepříliš laskavě šťouchla do žeber. "Zvedej se."

Probudil se uprostřed zápasu s háčkovanou šálou, s napůl neviditelnými tvary neznámých nepřátel. S vrahy své matky. Byl v pokoji, který neznal, v pokoji, který mohl být naprosto kdekoli. Všude kolem sebe měl spoustu zrcadel v pozlacených plastických rámech, mezi zrcadly světle fialové tapety. Bobby znal Gotiky, kteří si tak zdobili své pokoje, když si to tedy mohli dovolit, a věděl i o jejich rodičích, kteří si tak vybavovali celé byty. Rhea mu hodila na matraci haldu oblečení a strčila ruce do kapes své černé kožené bundy.

Růžové černé čtverce šály měl omotané kolem zápěstí. Sklonil hlavu a na hrudi spatřil článkované tělo Pyovy stonožky, zabořené do na palec širokého pruhu čerstvé růžové tkáně. Bcauvoir říkal, že ta věc urychluje hojení. Váhavě se špičkou prstu dotkl jizvy.

Bylo to cítit, ale na druhé straně to bylo celkem snesitelné. Podíval se na Rheu. "Zvedni se na tomhle," řekl a strčil jí před oči ruku s nataženým prostředníkem.

Několik vteřin se přes ten prst vztekale dívali jeden na druhého. Pak se Rhea rozesmála. "Fajn," řekla, "máš bod. Už tě nechám bejt. Stejně si ale vem ty věci a hod' si je na sebe. Mělo by tam být něco ve tvé velikosti. Lucas tě tady za chvíli vyzvedne, a Lucas není z těch, co by rádi čekali."

"Jo? Mně se zdálo, že je to takovej normální frajer." Bobby se začal prohrabávat hromadou šatstva a vytáhl z ní černou košili s kašmírovým vzorem, natištěným na ní už dost sepranou zlatou barvou, červenou saténovou blůzu s rukávy pošítymi proužky bílé koženky a černý trikot s všitými políčky z něčeho, co vypadalo jako průhledná umělá hmota... "Hej," řekl, "kdes to všecko vzala? Něco takovýho si na sebe přece nemůžu navlíct..."

"Je to mého mladšího brášky," řekla Rhea. "Je to nanejvýš z loňska a být tebou bych si radši rychle něčím zakryla ten tvůj bílej zadek, než se sem dostane Lucas. Počkej," zarazila ho, "to je moje." Vytrhla mu z ruky trikot, jako kdyby si snad myslela, že jí ho chce ukrást.

Bobby si oblékl tu černo-zlatou košili a začal si neobratně zapínat patentky z umělé perleti. Pak našel jedny černé džíny, ty ale byly úděsně pytlovitěho střihu, pošíté vším možným a očividně neměly žádné kapsy. "To máš jenom tyhle?"

"Ježíši, co bys nechtěl," řekla Rhea. "Sama sem viděla ty hadry, co z tebe Pye odřezal. Neješ tady pro nikoho žádnéj módní fešák. Jenom se, prosím tě, voblíkni, jo? Nechtěla bych mít problémy s Lucasem. Na tebe byl možná hodnej a mířej, to ale znamená jenom to, že máš něco, co chce tak moc, že se kvůli tomu je ochotnej s tebou párat. Já nic takovýho nemám, takže pokud de o mě, Lucas si nebude brát vůbec žádný servítky."

Nejistě se postavil vedle matrace a pokusil se zapnout zip u džínsů. "Nemá to žádnéj zip," řekl a podíval se vyčítavě na Rheu.

"Ale má to knoflíky. Někde tam určitě budou. Copak to nepatří k tomu stylu, kterej znáš?"

Bobby našel knoflíky. Bylo to hodně složité zařízení a Bobbyho napadlo, co by se asi stalo, kdyby se mu najednou začalo chtít na záchod. Vedle matrace našel své černé nylonové sandály a zase si je obul. "A co Jackie?" zeptal se a přešel před ta zlatem rámovaná zrcadla. "S ní se Lucas taky nebude párat?" Díval se na její obraz v zrcadle a všiml si, že jí přes tvář přelétl nějaký stín.

"To má znamenat co?"

"Beauvoir mně říkal, že je nějaký kůň..."

"Radši rychle zmlkni," řekla, a říkala to tiše a velmi naléhavě. "Jestli ti Beauvoir něco takového řekl, tak je to jeho věc. Jinak ale o ničem takovém nesmíš mluvit, rozumíš? Sou v tom věci, který sou tak hnusný, že by sis klidně moh přát, abys byl zase tam venku a dělali z tebe sekánu."

Díval se jí do očí v zrcadle, tmavých očí ve stínu široké střechy jejího měkkého plstěného klobouku. Vypadaly o něco bělejší než kdykoli předtím.

"Fajn," řekl po krátké odmlce, a pak dodal: "Dík." Potom se ještě chvílku mořil s límcem své košile, obracel ho nahoru a pak zase dolů a snažil se ho zmačkat tak, aby vypadal co nejlépe.

"Víš že když si na sebe dáš trochu toho oblečení, nevypadáš zas tak hrozně," řekla Rhea, hlavu nakloněnou na stranu. "Jedinej problém je, že máš očička tak mrňavý, jak když se načurá do sněhu."

"Lucasi," zeptal se Bobby, když byli ve výtahu, "nevíte náhodou, kdo to oddělal mou matku?" Nebyla to otázka, na kterou se vysloveně chtěl zeptat, nějak mu to ale vyletělo z úst, skoro jako když z bahna vyletí bublina plynu.

Lucas si ho blashosklonně prohlížel a jeho protáhlý obličej byl hladký a černý. Jeho skvěle střižený černý oblek jako by zrovna vyšel z krejčovské dílny. V ruce měl tlustou hůl z leštěného dřeva napuštěného olejem se spirálovitým fialově černým žilkováním, nahoře zakončenou velkou koulí z leštěné mosazi. Od koule se táhly na prst dlouhé pruhy mosazi, bezvadně vložené do dřeva hole. "Ne, nevíme." Jeho tlusté rty se náhle změnily na velmi rovnou a velmi vážnou čáru. "To je něco, co bychom všichni až příliš rádi věděli..."

Bobby sebou neklidně pohnul. V té kabině si náhle uvědomoval všechny své nedostatky. Byla skoro tak velká jako malý autobus, a i když nebyla přeplněná, byl tam jediný běloch. Jak neklidně těkal očima po vnitřku kabiny, všiml si, že černoši ve fluorescenčním světle ani zdaleka nevypadají, jako by byli napůl mrtví – tak, jako v něm vypadali všichni běloši.

Cestou dolů výtah třikrát zastavil v některém podlaží a zůstal tam stát, jednou skoro čtvrt hodiny. Když se to stalo poprvé, Bobby se tázavě podíval na Lucase. "Něco je v šachtě," řekl Lucas. "Ale co?" "Jinej výtah." Výtahy byly uprostřed stavby a jejich šachty byly propojené vodovodními trubkami, tlustými rourami odpadů, kabely elektrických rozvodů a izolovanými trubkami, o kterých Bobby předpokládal, že jsou součástí toho geotermálního vytápění, o kterém mluvil Beauvoir. Kdykoli se dveře otevřely, bylo to najednou všechno vidět. Všechno to bylo odhalené, nezakryté, jako kdyby ti, co ty stavby postavili, chtěli v každém okamžiku vědět, jak všechno funguje a co kam vede. A všechno, úplně všechno, každý viditelný kousek nějaké pevné věci, byl pokrytý propletenými sgrafity, tak hustými a slitými dohromady, že z nich bylo téměř nemožné vydedukovat nějaký význam.

"Tys tady nahoře ještě nikdy nebyl, Bobby, že ne?" zeptal se Lucas, když se dveře znovu zavřely a kabina se zase vydala směrem k zemi. Bobby zavrtěl hlavou. "To je škoda," řekl Lucas. "Samozřejmě se to dá pochopit, ale je to škoda. Dvakrát denně mi říkal, že se ti moc nechtělo zůstat sedět v Barrytownu. Je to pravda?"

"To je," souhlasil Bobby.

"Řekl bych, že i to je docela pochopitelné. Mám pocit, že jsi mladý muž s představivostí a ambicemi. Souhlasil bys s tím?" Lucas si roztočil na dlani lesklou mosaznou hlavici své hole a zkoumavě se na Bobbyho podíval.

"Asi jo. Nemůžu to tam vydržet. Poslední dobou sem si tak nějak začal všimát, že se tam, no, vlastně nic neděje, rozumíte? Abyste věděl, děje se tam toho dost, ale je to pořád to samý, pořád to stejný kolem dokola, jako by se to všechno pořád vopakovalo, každý léto je jako to předtím..." Odmlčel se, protože si nebyl jistý, co si o něm Lucas pomyslí.

"Ano," prohlásil Lucas, "ten pocit dost dobře znám. V Barrytownu to může být o něco horší než někde jinde, stejně tak dobře to ale můžeš cítit v New Yorku nebo v Tokiu."

To nemůže být pravda, pomyslel si Bobby, ale přesto přikývl. Dobře si pamatoval Rheino varování. Lucas nevypadal o nic hrozivěji než Beauvoir, úplně ale stačilo už jenom to, jak byl velký. Bobby začal pracovat na nové teorii společenského vystupování: ještě mu to sice všechno úplně nezapadalo jedno do druhého, část té teorie ale tvořila myšlenka, že lidé, kteří jsou doopravdy nebezpeční, to navenek vůbec nepotřebují projevovat, a že je schopnost něco takového skrývat vlastně činí ještě nebezpečnějšími. Byl to přesný opak pravidla, které platilo na Velkém hřišti a podle kterého se lidé, kteří by jinak nestáli za nic, snažili s největším úsilím vystavovat na odiv svou pochromovanou statečnost. Což jim možná i k něčemu bylo, alespoň tedy pokud šlo o život na Velkém hřišti. S tím ale Lucas zjevně neměl vůbec nic společného.

"Vidím, že tomu nevěříš," řekl Lucas, "nejspíš na to ale přijdeš, a dost brzo. Stejně ti to ale bude chvilku trvat. Když vezmu v úvahu to, jak žiješ teď, tak pro tebe bude ještě dost dlouho všechno nové a vzrušující."

Dveře kabiny se trhaně otevřely a Lucas vykročil ven. Bobbyho strkal před sebou jaké malé děcko. Vyšli do dlážděného foyeru, který jako by se táhl do nekonečné dálky, lemovaný po stranách kiosky, plátěnými stánky a lidmi posedávajícími kolem dek, na kterých měli rozprostřené nejrůznější věci. "Na zastávky není čas," řekl Lucas, když se Bobby zastavil před hromadami nejrůznějšího softwaru, a jemně ho jednou velkou rukou postrčil kupředu. "Jedeš do Sprawlu, chlapče, a pojedíš tam tak, jak se sluší na hraběte."

"A to je jak?"

"Limuzínou."

Lucasova limuzína byla ohromující křižník se zlatem zdobenou černou karosérií a jako zrcadlo vyleštěnými mosaznými součástkami, posázenými sbírkou rozmanitých, barokně vyhlížejících vynálezů, jejichž účel mohl Bobby jen tušit. Ještě stačil dospět k přesvědčení, že jedna z těch věcí hodně připomíná parabolickou anténu, i když spíš vypadala jako aztécké kalendářní kolo, a už byl uvnitř. Lucas za nimi široké dveře rozvázným pohybem zase zavřel. Okna byla tak tmavá, že to vypadalo, jako by venku panovala noc, rušná půlnoc, o které davы obyvatel Projektů pospíchaly za svými poledními záležitostmi. Vnitřek limuzíny byl jedním velkým kupé plným pestrobarevných polštářů a čalounění ze světlé kůže, na druhé straně tam ale nebylo nic, co by vypadalo jako sedadlo. A nebylo tam ani nic takového, co by připomínalo volant. Místo přístrojové desky tam byla kůží čalouněná stěna, na které nebyl ani jediný ovládací prvek. Bobby se podíval na Lucase, který si právě povoloval svou černou vázanku. "Jak se to řídí?"

"Posaď se u nás. Řídí se to takhle: Ahmede, dovez nás do New Yorku, dolní trasou."

Auto se lehce odlepilo od obrubníku a Bobby klesl na kolena do měkké hromady koberečků.

"Oběd se podává za třicet minut, pane, pokud si ho tedy ovšem nepřejete o něco dřív," řekl nějaký hlas. Byl jemný, melodický a nebylo vůbec jasné, odkud přichází.

Lucas se rozesmál. "V tom Damašku opravdu ví, jak se to má dělat."

"Kde?"

"V Damašku," řekl Lucas, zatímco si rozepínal sako a usazoval se do rohu světlého koženého čalounění. "Tohle je Rolls. Starej dobrej Rolls. Ti Arabové uměli dělat dobrý auta, když ještě na to měli peníze."

"Lucasi," řekl Bobby s ústy plnými studeného pečeného kuřete, "jak je to možný, že nám to do New Yorku trvá půldruhý hodiny? Přece se vůbec neplazíme.. ."

"Protože nám to tak dlouho trvá," řekl Lucas a znovu upil trochu chladného bílého vína. "Ahmed má v sobě všechno, co do něho mohli dát, včetně prvotřídního protisledovacího systému. Za jízdy poskytuje velmi pozoruhodné soukromí, takové, za jaké obvykle nejsem v New Yorku ochoten platit. Ahmede, máš pocit, že by se na nás někdo snažil napíchnout, že by nás někdo chtěl poslouchat?"

"Ne, pane," řekl ten hlas. "Před osmi minutami snímala náš identifikační panel infračerveným

detektorem helikoptéra typu Tactical. Číslo té helikoptéry bylo MH – pomlčka – 3 – pomlčka – 848, pilot desátník Roberto..."

"Fajn, Fajn," řekl Lucas. "To stačí. Vidíš? Ahmed o těch Tacticalech ví mnohem víc než oni o nás." Otřel si ruce do tlustého bílého lněného ubrousku a z kapsičky saka vytáhl zlaté párátko.

"Lucasi," řekl Bobby, zatímco se Lucas pečlivě šťoural v mezerách mezi svými velkými bílými zuby, "co by se stalo, kdybych ti třeba řekl, abys mě dovezl na Times Square a nechal mě bejt?"

"A tak, nejfajnovější místečko v celém městě. Copak, Bobby, snad nemáš problémy s drogami?"

"No, to ne, jenom sem se chtěl zeptat."

"Na co? Chceš si zajet na Times Square?"

"Ne, to mě jenom tak napadlo. Myslel sem, jestli bys mě jenom tak pustil."

"Nepustil," řekl Lucas, "ale nerad bych to tady nějak zvlášť zdůrazňoval. Nemusíš si myslet, že tě tady máme jako vězně. Daleko spíš bys mohl být host. Vážený host, který má svou cenu."

Bobby se zasmušile usmál. "No jo. Řek bych, že se tomu říká ochranná vazba."

"Přesně tak," řekl Lucas a zase si začal hrát s párátkem. "A protože jsme teď tady, pod ochranou našeho dobrého Ahmeda, je čas si trochu popovídat. Mám pocit, že ti bratr Beauvoir už o nás něco vykládal, nemám pravdu? Co si myslíš o tom, co ti povídal?"

"No," zaváhal Bobby, "je to fakt zajímavý, ale nemám páru, jestli sem to správně pochopil."

"A co bys neměl pochopit?"

"No, třeba všechno okolo toho voodoo a tak..."

Lucas pozvedl obočí.

"Chtěl sem říct, že to je jenom váš byznys, co tady děláte, jo, chápete? Ale ten Beauvoir jednu chvilku mluví o byznysu a říká takový věci o normálním techu, jaký sem ještě nikdy neslyšel, a chvilku potom zase mluví o mambech a duchách a hadech a takovejch..."

"A o čem ještě?"

"O koních," řekl Bobby a hrdlo se mu stáhlo.

"Bobby, víš, co je to metafora?"

"Nějaká součástka? Jako třeba takovej kondenzátor?"

"Ne. Na metafory ale můžeš klidně zapomenout. Když Beauvoir nebo já mluvíme o loa a jejich koních, jak říkáme těm pár lidem, na kterých loa jezdí, můžeš si myslet, že mluvíme dvěma jazyky zároveň. Jednomu z nich už rozumíš. To je ten jazyk normálního techu, jak mu říkáš ty. Možná používáme trochu jiná slova, ale mluvíme o techu. Ougou Feray může být třeba to, čemu ty říkáš ledoborec, chápeš? My ale zároveň těmi stejnými slovy mluvíme o úplně jiných věcech, a těm ty nemůžeš rozumět." Strčil párátko zpátky do kapsičky.

Bobby se zhluboka nadechl. "Beauvoir říkal, že Jackie je kůň nějakýho hada, kterej se menuje Danbala. Mohl bys mně to říct v normálním techu?"

"Samozřejmě. Bobby, představ si Jackie jako terminál, jako normální kyberprostorovou mašinu, krásnou mašinu, co má nádherné kotníky." Lucas se zakřenil a Bobby zrudl. "A Danbalu, jak někteří lidé tomu hadovi říkají, si můžeš představit jako program. Třeba jako ledoborec. Danbala se napojí na mašinu Jackie a Jackie prořeže led. To je všechno."

"Fajn," řekl Bobby, který to konečně začínal chápat. "Ale co je potom matrix? Jestli je Jackie mašina a Danbala program, tak co je potom kyberprostor?"

"Celý svět," řekl Lucas.

"Bude nejlepší, když odtud půjdeme pěšky," řekl Lucas.

Rolls se tiše zastavil, jako by přistál v hedvábí, Lucas vstal a zapnul si sako. "Ahmed přitahuje příliš mnoho pozornosti." Vzal hůl a ve dveřích to tiše zacvakalo, jak se samy odemkly.

Bobby slezl na asfalt za Lucasem. Ocítl se v nezaměnitelném pachu Sprawlu, hutném amalgámu starých zplodin z metra, prehistorických sazí a karcinogenních výparů z nových plastů, se kterými se mísil uhlíkový pach spalin ze zakázaných fosilních paliv. Vysoko nad jeho hlavou se záře výbojek dotýkala jedné z nedokončených Fullerových kupolí, zakrývající dvě třetiny růžového večerního nebe. Zubatý okraj kupole vypadal jako okraj rozbité šedé plástve. Nepravidelná mozaika sprawlských kupolí měla tendenci vytvářet neplánované mikroklima. Bylo tam několik bloků, na které se ze sazemi ušpiněné kupole neustále snášel jemný deštěk srážející

se páry, a některé části nejvyšších domů byly proslulé výboji statické elektřiny, podivné městské verze přírodních blesků. Jak Bobby šel po ulici za Lucasem, do tváře mu foukal silný vítr, teplá bríza plná prachu, která měla pravděpodobně něco společného se změnami tlaku v systému metra, táhnoucím se pod celým Sprawlem.

"Pamatuj si, co jsem ti říkal," řekl Lucas, přivíraje oči, aby se mu do nich nedostal prach. "Ten člověk je mnohem důležitější, než vypadá. A i kdyby nebyl nic víc, než na co vypadá, musíš se k němu chovat s náležitou úctou. Jestli chceš být kovbojem, tak v tom případě se setkáš s největším velikánem svého oboru."

"Jasně, dobře." Bobby skoro zakopl, jak se pokoušel překročit práchnivějšího hada počítačové sjetiny, který se mu pokusil omotat kolem kotníků. "Takže to bude ten, od koho sté s Beauvoirem koupili ten..."

"Cha. Ne, samozřejmě, že ne. Pamatuj si, co jsem ti říkal. Když mluvíš na ulici, je to to stejné, jako kdybys to všechno rovnou napsal někam na vývěsku..."

Bobby se zašklebil a pak přikývl. Do háje. Pořád to musel konit. Byl s jedním z nejlepších operátorů, byl až po uši v nějakém naprosto fantastickém byznysu, a pořád se choval jako úplný pitomec. Operátor. To bylo slovo, které se hodilo jak na Lucase, tak na Beauvoira, a všechno to voodoo bylo něco, co jenom hráli na ostatní lidi. Alespoň tak to Bobbymu v tu chvíli připadalo. V Rollsu se Lucas pustil do jakéhosi zdouhavého výkladu o Legbovi, o kterém tvrdil, že to je loa komunikace, 'pán stezek a cest', a to všechno jenom proto, aby zdůraznil, že ten člověk, se kterým se Bobby měl setkat, je Legbovým oblíbencem. Když se Bobby zeptal, jestli ten člověk je nějaký další ungan, Lucas řekl, že ne, že ten člověk celý svůj život kráčel po Legbově boku, a navíc tak blízko něj, že ani nevěděl, že tam loa vůbec je. Jednoduše byl jeho částí, jeho vlastním stínem. A také to byl ten člověk, alespoň tedy podle Lucase, který jim prodal ten program, který Dvakrát denně prodal Bobbymu...

Lucas zabočil za roh a zůstal stát. Bobby byl těsně za ním. Stáli před honosným domem ze zčernalého pískovce, jehož okna někdo už před mnoha desetiletími zakryl vlnitým plechem. V části přízemí kdysi býval nějaký obchod, jehož rozbité výkladní skříně nyní byly pokryté prachem a špínou. Dveře mezi těmi výklady byly zakryté tím stejným plechem, který zakrýval okna v patře, a Bobbymu se zdálo, že za výklady po levé ruce vidí nějakou značku, kus svítícího neónového nápisu visící nakřivo na stěně. Lucas tam jenom tak stál, díval se na dveře, tvář měl jako z kamene, hůl opíral o chodník a své velké ruce měl položené jednu na druhé na mosazné kouli na jejím konci. "Ze všeho nejdřív poznáš," pronesl tónem člověka, recitujícího známé přísloví, "že budeš vždycky muset čekat..."

Bobbymu se zdálo, že za dveřmi zaslechl nějaké zaškrábání, a potom jako by za nimi zachřestily řetězy. "Neuvěřitelné," řekl Lucas, "Skoro jako by na nás čekali."

Dveře se pootevřely na dobře naolejovaných pantech tak na deset centimetrů a pak jako by se o něco zadržly, zadívalo se na ně nějaké oko, hledící z té štěrbiny plné tmy a prachu. Bobbymu se v první chvíli zdálo, že to musí být oko nějakého velkého zvířete, tak podivný žlutohnědý odstín měla ta panenka a tak zrudlé a promodralé bylo to bělmo. Pod bělmem bylo ještě červenější spodní víčko. "To je ten hoodoo boss," řekla neviditelná tvář, ke které ty oči patřily, a pak dodala: "Hoodoo boss a nějaké mrňavej hovňousek. Ježíši..." Ozval se odporný, dávivý zvuk, jako by se tomu člověku drala z nejhlubšího koutu plic hrouda suchého hleny, a pak si muž odplivl. "Tak jo, pojďte, Lucasi." Ozvalo se další zaškrábání a dveře se otevřely do tmy za nimi. "Jsem naprosto přetížená..." Ta poslední slova se ozvala o metr dál, jako kdyby majitel toho oka poděšeně ustupoval před světlem, které se dostalo dovnitř otevřenými dveřmi.

Lucas vstoupil dovnitř a Bobby o půl vteřiny za ním. Cítil, jak se za ním dveře tiše zaklaply. Najednou byla kolem něj jenom tma a chlupy na předloktí se mu zježily. Ta tma jako by byla živá, hustá, přeplněná a nadaná nějakým podivným rozumem.

Pak se rozsvítila osamělá zápalka, zasyčela nějaká tlaková lampa a ozvala se slabá rána, jak se zapálil plyn nad hořákem. Bobby jen s otevřenými ústy hleděl na obličej za lampou. Krví podlité oko a jeho dvojník hleděly z tváře, o které by Bobby byl bez váhání ochoten věřit, že to je nějaká maska.

"Předpokládám, že jsi nás neočekával, Finne," zeptal se klidně Lucas.

"Když už to musíš vědět," ozvalo se z té tváře, která přitom odhalila velké ploché žluté zuby, "zrovna sem se chystal, že si seženu něco k jídlu." Podíval se na Bobbyho, jako kdyby mu chtěl říct, že by klidně mohl jíst jenom ten práchnivější koberec nebo by se mohl prokousávat hnědým papírem vlhkem nateklých knih, naskládaných do výše ramen po obou stranách tunelu, ve kterém stáli. "Lucasi, ten hovňous je kdo?"

"Víš, Finne, Beauvoir a já máme nějaké drobné problémy s něčím, co jsme v dobré víře dostali od tebe." Lucas zvedl hůl a jemně štouchl do nebezpečně vypadajícího převisu z rozpadajících se paperbacků.

"Tak problémy?" Finn v předstíraném znepokojení našpulil své šedé rty. "Lucasi, nestrkej mě do těch prvních vydání. Jestli je shodíš, tak mi to všechno zaplatíš."

Lucas sklonil hůl. Velká mosazná koule se zaleskla ve světle lampy.

"Takže máte problémy," řekl Finn. "Máte problémy. To je dost legrační, Lucasi, dost divně legrační." Tváře měl šedivé a křížovaly je dlouhé a hluboké vrásky. "Já mám taky problémy, abys věděl, a hnedka tři. A to ještě dneska ráno sem neměl ani jeden. I když tak to asi v životě někdy chodí." Odložil lampu na vyřabovanou ocelovou registrační skříň a z kapsy něčeho, co kdysi mohlo být tvídovým sakem, vytáhl uválenou cigaretu bez filtru. "Moje tři problémy sou tam nahoře. Možná byste se na ně mohli jít mrknout..." Škrkl o podstavec lampy dřevěnou zápalkou a zapálil si. Vzduch mezi nimi naplnil čpavý zápach černého kubánského tabáku.

"Víte," řekl Finn a překročil první z těl, "žiju tady na tom místě už dost dlouho. Oni ví, že sem tady. Když něco koupíte vod Finna, víte, vod koho ste to koupili. A já si vždycky za svou věcí stojím..."

Bobby se díval na tvář mrtvého muže, obrácenou ke vzdálenému stropu. S tvarem toho torza bylo něco v nepořádku, něco nebylo v pořádku na tom, jak tam leželo na podlaze v těch úplně obyčejných černých šatech. Japonská tvář, naprosto nic neříkající výraz, prázdné mrtvé oči...

"A víte vy vůbec," pokračoval Finn, "kolik lidí bylo za celou tu dobu tak padlejších na palici, aby sem vlezlo a zkusilo mě sejmout? Nikdo! Ani jeden jedinej člověk, až do tohohle rána vůbec nikdo, a todle ráno sem dostal hnedka tři naráz! No," vrhl velmi nepřátelský pohled po Bobbym, "řek bych, že to ještě nepočítám tohohle divnýho prcka, ale..." Pokrčil rameny.

"Vypadá dost potočené." Bobby se pořád ještě díval na toho prvního mrtvého.

"Protože pod těma hadrama už je dobrej tak maximálně na žrádlo pro psy," zachechtal se Finn. "Je úplně na sračky."

"Tenhle ten Finn sbírá exotické zbraně," řekl Lucas a štouchl do zápěstí druhého mrtvého špičkou své hole. "Podíval ses na to, jestli v sobě nemají nějaké implantáty?"

"Jo, ale byla to pěkně vodporná hokna. Musel sem je vodtáhat tam dolů. Kromě toho, co bys normálně čekal, v nich nebylo lautr nic. Byla to jenom banda zabijáků." Hlasitě srkl přes ty velké zuby. "Proč mě ale někdo zase chce sejmout?"

"Možná jsi mohl někomu prodat hodně draho něco, co nefunguje," nadhodil Lucas.

"Doufám, že se mně nesnažíš říct, žes to byl ty, kdo je sem poslal," řekl chladně Finn, "poněvač jinak bych na tebe musel zkusit to s tím psím žrádlem."

"Copak jsem řekl něco na ten způsob, žes nám prodal něco, co nefunguje?"

"Říkals ‚Máme nějaký drobný problémy‘. A co jinýho ste si vy dva vodě mne v poslední době koupili?"

"Finne, je mi líto, ale ti tři opravdu nebyli od nás. A ty sám to dobře víš."

"Jo, řek bych, že jo. Proč ses sem ale vlastně hnal, Lucasi? Ty dobře víš, že to svinstvo, co sem vám prodal, nebylo krytý žádnou normální zárukou."

"No, to je dost divnej průser, tady tohle," řekl Finn, když si poslechl historii o Bobbyho nedokončené kyberprostorové jízdě. Pomalu zavrtěl svou úzkou, podivně protáhlou hlavou. "Tak to teda rozhodně nebejvalo." Podíval se na Lucase. "Vy to víte, že jo?"

Seděli u bílého čvercového stolu v bílé místnosti v přízemí, hned za špínou zavalenými

místnostmi někdejšího obchodu. Podlaha byla dlážděná zdrsňelými sanitárními dlaždicemi, sestavenými do protikluzných tvarů, a na zdech byly tlusté vrstvy špinavě bílého plastiku, skrývající husté sítě elektroniky proti odposlechu. Ve srovnání s bývalými prodejními místnostmi vypadala ta místnost přímo antisepticky čistě. Kolem stolu stálo několik slitinových trojnožek, posázených senzory a bezpečnostními systémy. Vypadaly jako nějaké abstraktní sochy.

"Co máme vědět?" zeptal se Bobby. S každým novým převyprávěním té historie se cítil o něco méně jako Wilson. Naopak, připadal si důležitý. Celá ta věc ho naplňovala pocitem vlastní důležitosti.

"Ale ty ne, zmetečku," řekl unaveně Finn. "To tady tenhle, velkej hoodoo boss. Von to ví. Ví, že to není, co to bejvalo... A že už to dlouho takový není. Já sem v tom byl vlastně už vod začátku. Byl sem v kšeftu už strašně dávno, už před válkou, dávno předtím, než tady byla nějaká matrix, nebo aspoň předtím, než lidem došlo, že tady nějaká je." Díval se na Bobbyho. "Mám jedny boty, který sou starší než ty, takže co bych tak asi měl čekat, co takovej prcek bude vědět? Kovboji tady sou vod tý doby, co tady sou počítače. To voni postavili první počítače, co rozbily německej led, chápeš? Hackeři. Led byl už před počítačema, vo tom žádná." Zapálil si patnáctou cigaretu a bílou místnost začal plnit tabákový dým.

"Lucas to ví, to zas jo. Posledních nějakějch sedům nebo vosům let chodí mezi konzolovejma kovbojema dost divný věci. Tady ti noví jezdcí všichni kšeftujou s věcma, že jo, Lucasí? Ale jo, vsadím se, že to víš. Sice každej z nich pořád ještě potřebuje hard a soft a každej musí bejt na ledě rychlejší než hadi, jenomže úplně všichni, kteří ví, jak se to vopravdu dělá, musí mít ty své spojence. Je to tak, Lucasí?"

Lucas vytáhl svoje zlaté párátka a začal se jím šťourat kolem jedné ze stoliček, tvář vážnou a nevěšící nic dobrého.

"Trůny a dominia," řekl záhadně Finn. "Jo, sou tam všelijaký věci. Duši a různý hlasy. A proč ne? V oceánech sou různý mořský panny a všelijaký takový věci, a my tady přece máme celý moře z křemíku, ne? Jasně, je to jenom taková na míru ušitá davová halucinace, na který sme se všichni náhodou shodli, celej ten kyberprostor, jenomže každej, kdo se na to napíchne, ví, zkurveně dobře ví, že to je celej vobrovskej svět. A každej rok je to vo něco přecpanější, a vypadá to..."

"Pro nás byl svět vždycky takový," řekl Lucas.

"Jo," řekl Finn, "takže sté se vy všichni na to mohli rovnou napíchnout a nakecávat lidem, že ty věci, se kterejma ste kšeftovali, byli ti samí staří pánibozi..."

"Nebeští jezdcí..."

"Jo, jasně. Vy tomu možná věříte. Já sem ale dost starej na to, abych si pamatoval na doby, kdy to tak nebejvalo. Když ste se před deseti rokama vypravili na pánský záchodky a začali špičkovejma jezdcům nakecávat, že ste si v matrix povídali s duchama, mysleli si vo vás, že blbnete na kvadrát."

"Wilsoni," vložil se do rozhovoru Bobby. Měl pocit, že na něho zapomínají, a už se vůbec necítil tak důležitý jako předtím.

Finn se na něho bezvýrazně podíval. "Cože?"

"Wilsoni. Blbci. Řek bych, že to bude z hotdoggerskýho slangu..." Už to zase udělal. Do hajzlu.

Finn se na něj najednou díval velmi zvláště. "Kristepane. Takže tak tomu říkáte, jo? Panebože. Já toho chlapa znám..."

"Koho?"

"Bodina Wilsona," řekl Finn. "Prvního člověka ze všech lidí, který znám, a vo kterým vím, že se vo něm takhle mluví."

"Byl blbej?" zeptal se Bobby, aby toho vzápětí začal litovat.

"Blbej? Kravina. Byl chytřej jako vopice." Finn zamáchl cigaretu v rozpukaném porcelánovém popelníku s nápisem Campari. "Jenomže to všecko úplně zvorál. Kdysi dělával s Dixicm Flatlinem..." Krví podlité žluté oči se zahleděly někam do dálky.

"Finne," řekl Lucas, "kde jsi přišel k tomu ledoborci, který jsi nám prodal?"

Finn si ho zachmuřeně prohlédl. "Lucasi, já v tomhle byznysu dělám už dobrejch čtyřicet let. Víš

ty vůbec, kolikrát se mě na něco takovýho ptali? A máš aspoň zhruba představu vo tom, kolikrát bych už byl mrtvěj, kdybych na to vodpovídal?"

Lucas přikývl. "Tomu rozumím. Ale přesto se tě na to zeptám." Namířil párátko na Finna jako trpasličí dýku. "Existuje jediný důvod, proč jsi tady s námi ochoten sedět a plácát nesmysly, a tím důvodem je to, že si myslíš, že ty tři mrtvoly tam nahoře mají něco společného s tím ledoborcem, který jsi nám měl tu čest prodat. A když ti Bobby říkal o tom, jak zametli s tím bytem jeho matky, tak ses rychle probudil a dobře si to zapamatoval."

Finn vycenil zuby. "Možná."

"Finne, někdo tě má na svém seznamu. Ti tři mrtví nindžové tam nahoře někoho museli stát spoustu peněz. A když se nevrátí, někdo na to půjde ještě víc zostra."

Zarudlé žluté oči několikrát zamrkaly. "Byli všichni pěkně vostří," řekl Finn, "připravení na akci, ale jeden z nich s sebou měl ještě něco jinýho. Věci, se kterýma se lidem kladou otázky." Nikotinem zažloutlými prsty, které už měly skoro stejnou barvu jako švábí křídla, si pomalu začal masírovat tenký horní ret. "Dostal sem to vod Wiganu Ludgata," řekl, "vod toho, co se mu říká Wig."

"Nikdy jsem o něm neslyšel," řekl Lucas.

"Takovej praštěnej pitomec," řekl Finn. "Býval kovboj."

"Bylo to asi takhle," začal Finn, a pro Bobbyho to bylo nekonečně fascinující, ještě mnohem lepší, než když poslouchal Beauvoira a Lucase. Wigan Ludgate měl za sebou pět let špičkového kovboje, což je na kyberprostorového kovboje docela dost. Po pěti letech byl takový kovboj buď bohatý, nebo bez mozku, a nebo financoval celou stáj mladších biců a sám se staral jenom o manažerskou stránku věci. Wig v prvním návalu mládí a slávy vyrazil jako vichřice na dlouhou jízdu spíš řídké zalidněnými oblastmi matrix, které zastupovaly ta území, kterým se kdysi říkalo Třetí svět.

Křemík nestárne a mikročipy jsou v podstatě nesmrtelné. Wig si toho dobře všiml. Stejně jako každé jiné dítě své doby však věděl, že křemík zastarává, což je ještě horší, než kdyby zanikal. Ta skutečnost byla pro Wiga pochmurnou a s nechutí akceptovanou konstantou, podobnou smrti a daním. Popravdě řečeno, ve skutečnosti ho daleko víc zajímalo, jestli jeho vybavení náhodou není horší, než to nejlepší, co se momentálně dalo sehnat, než něco takového jako smrt (bylo mu dvaadvacet) nebo daně (žádné příznání nepodával, i když každý rok platil jedné prádelně peněz v Singapuru procenta, která se zhruba rovnala daním z příjmu, které by býval musel platit, kdyby všechno řádně přiznával). Wig dospěl k přesvědčení, že ten zastaralý křemík přece musí někde končit. A potom zjistil, že končí v bezpočtu velmi chudých míst, bojujících o přežití kolem vznikajících průmyslových středisek. U národů, které na tom byly tak bídě, že pojem národa ještě stále braly vážně. Wig se protlačil do pár takových zahnívajících afrických tůní a připadal si jako žralok, který proplouvá jezerem plným kaviáru. Ne že by kterékoli z těch chutných maličkých vajíček stálo zrovna za moc, na druhé straně ale stačilo jenom otevřít tlamu a hrabat, a bylo to snadné, člověka to naplňovalo potěšením a pořád toho přibývalo. Wig se Afričany zabýval tak asi týden, jen tak mimochodem způsobil pád přinejmenším tří vlád a nepředstavitelné lidské utrpení. Na konci týdne zase zmizel, přecpaný smetanou, posbíranou z několika miliónu směšně nepatrných bankovních účtů. A jak odcházel, přilétaly kobylky. Na ten stejný nápad s Afrikou přišli i další lidé.

Wig pak dva roky seděl na pláži v Cannes, cpal se jen těmi nejdražšími speciálními drogami a chvílemi pro změnu zapínal přenosnou hosakovskou televizi, aby s podivnou a nápadně nevinnou pozorností studoval vyhublá těla mrtvých Afričanů. A pak v jistém bodě – nikdo přesně nevěděl, kdy, kde nebo proč se to stalo – začalo být jasné, že se Wig pomátl. Finn říkal, že Wig především začal být přesvědčený, že Bůh žije v kyberprostoru, a nebo že kyberprostor je Bůh, a nebo snad nějaké jeho zcela nové zjevení. Wigovy výpravy do světa teologie se přitom vyznačovaly téměř neuvěřitelnými přesuny paradigmat, skutečnými zlomy v přesvědčení. Finn měl jistou představu o tom, jaký Wig v těch dobách býval: těsně po své konverzi k té nové a podivné víře se Wigan Ludgate vrátil do Sprawlu a vydal se na zcela epochální, i když poněkud

neuspořádanou dráhu kybernetického objevitele. Jelikož kdysi býval konzolovým jezdcem, věděl víc než dobře, kam si má jít pro to nejlepší z toho, čemu Finn říkal hard a soft. Finn Wigovi dal dostatek obojího, protože Wig byl přece jen pořád bohatý člověk. Wig Finnovi vysvětlil, že jeho technologie mystického zkoumání spočívá v přesunu vlastního vědomí do prázdných, ještě nestrukturovaných sektorů matice, kde pak jen čeká a číhá. Finn ovšem musel potvrdit, že Wig ve skutečnosti nikdy neříkal, že by se v matrix setkal s Bohem, i když přece jenom tvrdil, že několikrát cítil ve struktuře kyberprostoru Jeho přítomnost. Jenže když uplynul příslušný počet let, Wigovi došly peníze. Jeho duchovní výboje přetrhaly i těch pár obchodních spojení, která mu ještě zbývala z předafrických časů, a tak Wig zmizel bez jediné stopy.

"Pak se ale jednou zas vobjevil," řekl Finn, "pomatenej jak praštěná myš. Vždycky to byl takovej malej bledej trpajzlík, teď ale měl ještě k tomu na sobě samý ty africký věci, korálky a kosti a tak různě." Bobby se od Finnova vyprávění odpoutal na tak dlouho, že se i stačil zamyslet nad tím, jak asi musel vypadat někdo, koho Finn mohl popsat jako bledého malého trpajzlíka, pak se ale ohlédl po Lucasovi a zjistil, že se tváří smrtelně vážně. Bobbyho napadlo, že Lucas všechno o té Africe může brát nějak osobně, Finn ale už zase vyprávěl.

"Měl s sebou spoustu věcí, který mně chtěl prodat. Mašiny, periférie, soft. Všecko to bylo pár let starý, jinak to ale byly fakt prvotřídní mašiny, takže sem mu za to slušně zaplatil. Všim sem si, že má za uchem implantovanej slot, ve kterým měl furt zastrčenej jeden mikrosoft. Ptám se ho, co je to jako za soft. Prázdněj soft, řekl von. Seděl přesně tam, kde teď sedíš ty, mladej, a plácal něco vo tom, že to je hlas Boží a že von teď prostě jednou provždy žije v jeho bílým světle, nebo nějaký takový pindy. Tak sem si řek, Kristepane, ten Wig už je skoro v kouři, a navíc tady dřepí a už popátý počítá ty prachy, co vode mě dostal. Řek sem mu, Wigu, time is money, ale moh bys mně říct, co teď jako tak nějak chceš dělat? Byl sem prostě zvědavěj. Chápejte, znal sem toho cvoka z kšeftu spoustu let. A von mi řek, Finne, musím vylízt z tyhle gravitační studny, Bůh je tam nahoře. Takhle, von povídal něco vo tom, že Pánbu je všude, ale že tady dole je tolik statický elektřiny, že to zastírá Jeho tvář. Říkám, jo, tak teďš na to došel. Pak sem mu ukázal dveře a bylo po všem. Vod tý doby sem ho neviděl."

Bobby několikrát zamrkal, poposedl si na tvrdé skládací židli a čekal.

"Jenomže asi tak vo rok pozděj se tady vobjevil takovej nějakej chlápek, technik z voběžný dráhy, kterej byl tady dole na dovolený, a měl s sebou na prodej dost slušnej soft. Ne nic moc špičkového, ale bylo to slušný. Povídal, že to jako je vod Wiga. No, možná je Wig cvok, a už je dost dlouho mimo, ale pořád ještě má nos na solidní zboží. Tak sem to koupil. To bylo před takovejma nějakejma deseti rokama. A každej rok potom se tady vobjevil nějakej takovej maník a něco mně sem přitáhl. A vždycky říkal: Wig mně řek, že bych ti to měl nabídnout. A já sem to většinou vzal. Nikdy to nebylo nic super zvláštního, ale bylo to dobrý. A nikdy to sem nepřines ten samej chlap."

"Finne, a byl to jenom software?" zeptal se Lucas.

"Většinou jo, jenom v tom byly ty podivný ty, sochy. Na to bych málem zapomněl. Myslel sem si, že je asi taky splácal Wig. Když s tím jeden ten frajer přišel poprvý, koupil sem vod něho ten soft, co mně nabízel, a pak se ho ptám, co si asi myslí, že mu dám tam za to. Wig říkal, že by vás to mohlo zajímat, povídá ten člověk. Řekni mu, že mu ruplo v bedně, řek sem já. Ten chlap se začal chechtat. V každým případě si to tady ale nech, řek, já to tam nahoru rozhodně nepotáhnu. No, jinak to bylo asi tak velký jako normální mašina, vlastně to ale byla jenom hromada všelijakýho svinstva, poskládanýho do kupy a nastrkanýho do bedýnky... Tak sem to strčil za tu bednu vod koly, co v ní mám starý železo, a úplně sem na to zapomněl. Pak to ale uviděl starej Smith – to byl tehdy takovej jeden můj kámoš, co kšeftoval hlavně s uměním a různějma sběratelskejma věcmá – a hrozně to chtěl. Tak sme udělali nějakou děsně praštěnou smlouvu a von mi říká: Finne, jestli ještě něco takovýho dostaneš, ber to. Ve městě je spousta cvoků, co po tomhle šuntu úplně sílejí. Takže když se pak zas vobjevil jeden ten frajer vod Wiga, koupil sem vod něho i tu slátaninu a prodal sem to Smithovi. Za nic z toho ale nikdy stejně moc prachů nebylo..." Finn pokrčil rameny. "Nebo teda aspoň do minulýho měsíce. To přišel někdo s tím, co ste si koupili. Říkal, že to je vod Wiga. Povídá, podívejte, tohle je biosoft a je to

ledoborec, a Wig říká, že má šílenou cenu. Hodil sem na to sken a vypadalo to dobře. Chápejte, říkal sem si, že to vypadá zajímavě. A ten váš parták Beauvoir si to myslel taky. Tak sem to koupil a Beauvoir to koupil vode mě. Tečka." Finn vytáhl cigaretu. Byla zlomená a ohnutá skoro do pravého úhlu. "Do hajzlu," ulevil si. Z té stejné kapsy vytáhl ušpiněný balíček cigaretových papírků, vytáhl z něho jeden z těch tenkých růžových lístků a omotal ho kolem zlomené cigarety jako něco na způsob dlahy. Jak olizoval lepidlo, Bobby zahlédl velmi špičatý šedý a růžový jazyk.

"Finne, a kde ten pan Wig bydlí?" zeptal se Lucas. Palci si podpíral bradu a velké prsty měl sepjaté před obličejem.

"Lucasi, já fakt vůbec nemám šajn. Někde na orbitu. A je pěkně chudej, aspoň teda jestli ty peníze, co sem mu posílal, pro něho měly nějakou cenu. Na druhý straně sem slyšel, že tam nahoře sou místa, kde když člověk jako zapadá mezi lidi, tak ani nepotřebuje prachy. Takže to nic je pro něho možná celkem dost. Já vo tom ale nic přesného nevím, já sem starej agorafobik." Nevábně se usmál na Bobbyho, který se pořád snažil vypudit z mysli vzpomínku na ten hrozný jazyk. "Víš," řekl a podíval se zase na Lucase, "bylo to zrovna nějak tou dobou, co se ke mně začalo donášet, že se v matrix stávají divný věci."

"Jako třeba co?" zeptal se Bobby.

"Do toho radši nestrkej nos," řekl Finn s pohledem upřeným na Lucase. "To bylo předtím, než ste se vobjevili vy, celej ten novcj hoodoo mančaft. Věděl sem, že ta pouliční amazonka dělá pro jednoho frajera ze zvláštních jednotek, vedle kterýho by Wig vypadal tak normálně, že by to ani nebylo hezký. Vona a ten kovboj, kterýho tamti vytáhli z Čiby, šli zrovna po něčem takovém. A možná to taky našli. Naposled sem je viděl v Istanbulu. Před pár letama prej bydlela v Londýně. Koho to ale zajímá. Je to stejně sedům nebo vosům roků zpátky." Finn najednou vypadal unavený a velmi, velmi starý. Bobby měl pocit, jako by byl jen stará mumifikovaná krysa, se kterou pohybují skryté drátky a pružiny. Vytáhl z kapsy náramkové hodinky s prasklým sklem a umaštěným koženým řemínkem a podíval se na ně. "Ježíši, Lucasi, víc toho už vodě mě neuslyšíš. Za nějakých dvacet minut maj přijít nějakí mí kámoši z orgánový banky, se kterejma musím probrat nějakej byznys."

Bobby si vzpomněl na ta těla nahoře. Byla tam celý den.

"Ale ale," řekl Finn, když si všiml, jak se Bobby tváří, "orgánový banky sou úplně skvělá věc, když se člověk něčeho potřebuje zbavit. Já jim za to ještě platím. Ti zkurvení trotli tam nahoře už těch orgánů stejně moc nemají..." A Finn se rozesmál.

"Vy jste přece říkal něco o tom, že má blízko k Legbovi, ne? A Legba je ten, co mě podle vás a Beauvoira zachránil, když sem najel na ten černej led?"

Za plástvovou strukturou kupolí začínalo svítat.

"Ano," řekl roztržitě Lucas. Vypadalo to, že je ztracený ve svých vlastních úvahách.

"Ale nevypadá to, že by tomu softu moc věřil."

"Na tom nezáleží," řekl Lucas, když se na ulici objevil jeho Rolls. "Vždycky byl blízko podstatě věci."

17

Veverčí les

"Kde to jsme?"

"Jsme patnáct metrů na jihojihovýchod od místa přistání, jehož souřadnice jste zadal," řeklo letadlo. "Byl jste opět v bezvědomí. Rozhodl jsem se pro variantu ukrytí."

Turner si sáhl na hlavu, vytáhl ze slotu konektor interface a přerušil linku, která ho spojovala s letadlem. Chvilí se rozhlížel ve tmě kokpitu, než se mu podařilo najít ruční ovládání krytu. Servomotory zavzdychaly, kryt se pohnul a jak se zvedal, polykarbonové listy na něm se zahýbaly a změnilly tvar. Turner přehodil nohu přes okraj a podíval se na svou ruku, přitisknutou ke trupu vedle kokpitu. Polykarbon přesně imitoval šedé zbarvení nedalekého balvanu. Přímo před Turnerovými očima se na něm začala objevovat několik palců velká skvrna přesně stejné barvy, jakou měla jeho ruka. Turner přehodil přes okraj i druhou nohu a sklouzl do vysoké trávy,

rostoucí na měkké zemi. Pistole zůstala ležet na sedadle. Pak zase usnul, hlavu položenou na rukou, a zdálo se mu o tekoucí vodě.

Když se probudil, vyrazil po všech čtyřech na cestu skrz k zemi skloněné větve ztěžklé rosou. Dostal se na malou mýtinu, vrhl se kupředu a svalil se na zem s rukama roztaženými v gestu, velmi připomínajícím gesto člověka, který se vzdává nepříteli. Vysoko nad jeho hlavou se z jedné z větví vrhlo něco malého a šedého, zachytilo se další a chvíli se na ní houpalo, aby mu po chvíli zmizelo z očí.

Zůstaň ležet, nabádal ho něčí hlas, ozývající se mnoho let z minulosti. Zůstaň ležet a ony na tebe za chvíli zapomenou, zapomenou, že uprostřed toho šedého svítání plného mokré rosy jsi také ty. Jsou tady proto, aby sháněly něco k jídlu, aby se najedly a mohly si hrát, a v jejich mozcích se nic jiného příliš dlouho neudrží. Ležel tam na zádech vedle svého bratra, přes prsa měl vinčestrovku zabalenou v nylonovém pouzdře, cítil vůni nové mosazi a zbrojířského oleje a vlasy mu voněly po dýmu jejich ohně. A jeho bratr se v těch veverkách nikdy nespletl. Přicházely. Vždycky přišly. Zapomínaly na jasné varování hrozící smrti, ležící pod nimi v záplatovaných džínkách a v rukou svírající modrou ocel, přibíhaly po dlouhých větvích, zastavovaly se, aby se nadechly ranního vzduchu, a Turnerova dvaadvacítka zapráskala. Z větví spadlo bezvládné šedé tělo. Ostatní se rozprchly a zmizely a Turner podal pušku svému bratrovi.

"Jste jako já," řekl Turner veverkám, vyskakujícím z jeho snu. Jedna z nich se náhle objevila na tlusté větvi nad jeho hlavou a podívala se přímo na něj. "Vždycky se vracím." Veverka vyplašeně odhopsala pryč. "Vracel jsem se, když jsem utíkal od Holanďana. Vracel jsem se, když jsem letěl do Mexika. Vracel jsem se, když jsem zabil Lynche."

Dlouho tam ležel a díval se na veverky, zatímco se les probouzel a ráno kolem něj bylo čím dál teplejší. Objevila se velká černá vrána, naklonila se v letu a zabrzdila křídly, která roztáhla jako černé mechanické prsty. Chtěla se podívat, jestli už je mrtvý.

Turner se na ni zašklebil, vrána zaplácala křídly a odletěla pryč.

Ještě ne.

mmm

Doplazil se pod větvemi zpátky k letadlu a zjistil, že se Angie snaží posadit v kokpitu. Měla na sobě pytlovitě bílé tričko šikmo zdobené logem MAAS – NEOTEK. Celou hrud' měla ušpiněnou od krve. Zase se jí spustila krev z nosu. Její jasné modré oči, omámené a dezorientované, byly hluboko zapadlé do zmodralých očních důlků. Vypadalo to jako nějaký exotický make-up.

A byla mladá, tak mladá.

"Takže ty jsi Mitchellova dcera," řekl. To jméno dostal z Mitchellova mikrosoftu. "Angela."

"Angie," řekla automaticky. "A kdo jste vy? Teče mi krev." Natáhla ruku, ve které držela kus zmuchlané a zkrvavené látky.

"Turner. Očekával jsem tvého otce." V tu chvíli si vzpomněl na zapomenutou pistoli. Ruku měla schovanou pod okrajem kokpitu. "Víš, kde teď je?"

"V té hoře přece. Myslel si, že by se s nimi možná mohl domluvit, že by jim to mohl vysvětlit. Protože oni ho potřebují."

"S kým by se mohl domluvit?" Postoupil o jeden krok směrem k ní.

"S Maasem. Se správním radou. Nemůžou si ho dovolit zranit. A nebo jo?"

"Proč by to měli dělat?" Další krok blíž k ní.

Otřela si nos tou zkrvavenou látkou. "Protože mé poslal napřed. Protože věděl, že mně chtějí ublížit, a že mě možná chtějí i zabít. Protože jsem měla ty sny."

"Sny?"

"Myslíte si, že mu ublíží?"

"Ne, ne, nic takového neudělají. Vylezu tam nahoru. Souhlas?"

Přikývla. Musel přejet rukama po straně trupu, aby našel ty zapuštěné příčle – maskovací lak mu ukazoval jen listy, větve a starý lišejník... A pak byl tam nahoře vedle ní a vedle její tenisky zahlédl svou pistoli. "Neměl ale náhodou přiletět on? Čekal jsem na něho – myslím na tvého otce."

"Ne. Na něco takového sme nikdy nemysleli. Měli směř jenom to jedno letadlo. Copak vám to

nikdy neřekl?" Roztřásla se. "Řekl vám vůbec něco?"

"Řekl nám toho docela dost," řekl Turner a položil jí ruku na rameno. "To bude v pořádku..." Přehodil nohy přes okraj kokpitu, natáhl se, odsunul pistoli dál od její nohy a našel kabel interface. S rukou stále ještě položenou na jejím rameni ho zvedl a zastrčil si ho do slotu za uchem.

"Zadej mi příkazy k vymazání všeho, co jsi zaznamenal v posledních čtyřiceti osmi hodinách," řekl. "Chci vymazat ten kurs do Mexika, vymazat záznamy o tvém letu z pobřeží, všechno..."

"Koordináty pro Mexico City nebyly zadány," řekl hlas letadla, přímo přenášený do jeho nervové soustavy.

Turner se díval na děvče před sebou a mnul si bradu.

"Kam jsme to vlastně letěli?"

"Do Bogoty," odpověděl stroj a vychrlil na něj koordináty místa, na kterém přistáli.

Překvapeně na něj zamžikala. Víčka měla stejně modrá a plná podlitin jako kůži kolem očí. "S kým to mluvíte?"

"S letadlem. Copak ti Mitchell nic neřikal o tom, kam si myslel, že bys mohla letět?"

"Do Japonska....?"

"Znáš někoho v Bogotě? Kde žije tvoje matka?"

"Tam nikoho neznám. A má matka bydlí tak nejspíš v Berlíně. Já ji vlastně vůbec neznám."

Vymazal paměťové moduly letadla, především tedy to, co do nich vložil Conroy. Byla tam příletová trasa z Kalifornie, identifikační údaje o operační základně a letový plán, který by je dovedl na přistávací plochu nějakých tři sta kilometrů od městského centra Bogoty...

Někdo to letadlo nakonec určitě najde. Turner si vzpomněl na maasovský satelitní sledovací systém a přemýšlel, jestli ty únikové a protisledovací programy, které stroji přikázal provést, byly vůbec k něčemu dobré. Mohl to letadlo nabídnout Rudymu, silně ale pochyboval, že by se Rudy do toho nějak zvláště toužil zaplést. Na druhé straně ale bylo jasné, že už jenom to, že se objeví na Rudyho farmě s Mitchellovou dcerou za zády, Rudyho do té věci vtáhne rovnou po hlavě. Jinam ale jít nemohl, alespoň ne pro ty věci, které teď potřeboval.

Byl to dlouhý, čtyřhodinový pochod po cestách, které už si Turner skoro nepamatoval, a po klikatící se dvouproudové asfaltové silnici, zarůstající trávou a plevelem. Připadalo mu, jako by ty stromy kolem byly nějaké úplně jiné než ty, na které si pamatoval, a teprve po chvíli si uvědomil, jak se ty stromy za tu dobu, kterou byl pryč, asi musely změnit. V pravidelných intervalech procházeli kolem pahýlů dřevěných sloupů, které kdysi nesly telefonní dráty. Nyní byly porostlé ostružiním a zimolezem, protože sloupy už dávno pokáceli a spálili. Mezi květy po stranách silnice poletovaly včely...

"Je tam, kam jdeme, něco k jídlu?" zeptalo se děvče. Její nohy v bílých teniskách se jen unaveně šouraly po silnici.

"Jistě," řekl Turner, "tolik, kolik ho budeš chtít."

"Jenomže teď bych mnohem víc chtěla vodu." Odhrnula si z opálené tváře dlouhý pramen měkkých hnědých vlasů. Turner si všiml, že dívka začíná kulhat, a viděl, že se snaží uhnout, kdykoli má našlápnout na pravou nohu.

"Co máš s tou nohou?"

"Něco s kotníkem. Myslím, že to mám od té doby, co sem lezla do toho letadýlka." Ušklíbla se a šla dál.

"Odpočineme si."

"Ne. Chci se tam dostat co možná nejdřív. Musím se dostat aspoň někam."

"Odpočiň si," řekl Turner, vzal ji za ruku a dovedl ji ke kraji cesty. Tvářila se velmi neochotně, nakonec se ale posadila vedle něj a opatrně natáhla pravou nohu.

"To je pěkné velké revolver," řekla. Bylo horko, příliš horko na bundu. Pouzdro s pistolí měl teď na nahém těle, zakrytém jen pracovní košilí bez rukávů. Cípy košile, nezastřené do kalhot, mu vlály kolem boků. "Proč ta hlaveň vypadá na konci tak divně? Je to skoro jako hlava nějaký kobry."

"To jsou laserová mířidla, na boj v noci." Natáhl se a podíval se na její zraněný kotník. Rychle otékal. "Neřekl bych, že s tím budeš chtít moc chodit," řekl.

"Hodně takhle v noci střílíte? Touhle pistolí?"

"Ne."

"Nevím, jestli sem už pochopila, co to vlastně děláte."

Podíval se na ni. "To často nechápu ani já sám, aspoň ne v poslední době. Čekal jsem tam na tvého otce. Chtěl změnit zaměstnavatele a začít pracovat pro někoho jiného. A ti, pro které chtěl pracovat, ti zase najali mě a pár dalších lidí, aby se té staré smlouvy opravdu zbavil."

"Z té smlouvy se ale nijak dostat nemohl," řekla. "Aspoň ne legálně."

"To je pravda." Rozvázal jí tkaničku u tenisky. "Legálně ne."

"No jo. Takže vy se živíte něčím takovým."

"Ano." Bosá noha bez ponožky jí ošklivě otékala. "Je to podvrtnuté."

"A co ti ostatní? Tam v ty zřícenině přece byli ještě další lidi, ne?" Někdo tam střílel, a taky ty světlice..."

"Těžko říct, kdo to tam vlastně střílel," řekl Turner, "ale ty světlice nebyly naše. Možná to byla bezpečnostní jednotka od Maasů – třeba tě sledovali. Myslíš, že tě neviděli?"

"Udělal sem přesně to, co mně Chris říkal," řekla. "Chris, to je můj táta."

"Já vím. Řekl bych, že tě zbytek cesty budu muset nést."

"Ale co ti vaši kamarádi?"

"Jací kamarádi?"

"Ti tam v Arizoně."

"No, nevím," řekl a hřbetem ruky si otřel z čela pot. "Těžko říct. Opravdu nevím."

Viděl to bílé nebe a náhlý záblesk energie, jasnější než slunce. To letadlo ale přece říkalo, že tam nebyl žádný elektromagnetický impuls...

První Rudyho upravený pes je zahlédl čtvrt hodiny po tom, co se znovu vydali na cestu. Angie se vezla na Turnerových zádech, rukama ho objímala kolem krku, hubená stehna měla pod jeho rameny a rukama s propletenými prsty se mu dotýkala hrudní kosti. Voněla jako dítě z nějakého bohatého předměstí, jemnou bylinnou vůni nějakého mýdla nebo šampónu. Turnera v tu chvíli napadlo, jak asi musí být cítit on sám. Rudy měl ve svém domě koupelnu...

"Ježíši, co je tamto?" Celá se mu na zádech napjala a na něco ukázala.

Z vysokého jílového břehu v ohybu cesty se na ně díval štíhlý šedý pes. Úzkou hlavu měl zakrytou černou čapkou posázenou senzory. Rychle oddychoval, jazyk měl vyplazený a pomalu houpal hlavou ze strany na stranu.

"To je v pořádku," řekl Turner. "To je jenom hlídací pes, a patří jednomu mému příteli."

Dům vyrostl, přibyla nová křídla a dílny, Rudy však stále ještě nenatřel oprýskané dřevo původní stavby. Od té doby, co Turner ten dům opustil, postavil Rudy kolem své sbírky dopravních prostředků čtvercový plot, když ale k němu došli, zjistili, že brána je otevřená a panty se ztrácejí pod svlačcem a nánosy rzi. Turner ale dobře věděl, že se ten dům ve skutečnosti dokáže bránit jinak. Jak se pomalu vlekl po štěrkové příjezdové cestě, klusali za ním čtyři Rudyho psi. Angiina hlava ho bezvládně bouchala do ramene, dívčiny ruce ho však stále ještě svíraly kolem krku.

Rudy čekal na verandě. Na sobě měl staré bílé šortky a námořnické tričko. V kapse trička měl přinejmenším devět per různého tvaru a velikosti. Podíval se na Turnera a zvedl na pozdrav zelenou plechovku holandského piva. Za jeho zády vyšla z kuchyně nějaká blondýna ve vybledlé khaki košili. V ruce držela chromovanou obrabečku na lívance. Vlasy měla ostříhané nakrátko a vyčesané nahoru takovým způsobem, že to Turnerovi připomnělo tu korejskou doktorku v Hosakově chirurgické jednotce, Webberovou, hořící základnu, bílé nebe... Zapotácel se uprostřed té Rudyho štěrkové cesty, široce se rozkročil, aby i s tím děvčetem nespádl, a s odhalenou hrudí pokrytou potem a prachem z arizonských trosek se podíval na Rudyho a tu světlovlasou ženu.

"Udělalí sme ti něco k snídani," řekl Rudy. "Když ses ukázal těm psům, měli sme pocit, že asi budeš mít hlad." Říkal to velmi opatrně a snažil se o nezávazný tón.

Dívka na Turnerových zádech zavzdychala.

"To je dobře," řekl Turner. "Má úplně rozbítý kotník. Bylo by dobře, kdyby ses na to podíval. A taky bych s tebou rád mluvil ještě o pár dalších věcech."

"Jak to vidím já, tak je na tebe trochu moc mladá," řekl Rudy a upil další doušek piva.

"Běž někam, Rudy," řekla žena vedle něj. "Copak nevidíš, že je zraněná? Vezmi ji sem," řekla Turnerovi a zmizela ve dveřích kuchyně.

"Vypadáš nějak jinak," řekl Rudy, upřeně se na Turnera zadíval a Turner pochopil, že je opilý.

"Vypadáš úplně stejně, ale zároveň taky jinak."

"Už je to dost dlouho," řekl Turner a zamířil k dřevěným schodům.

"To ti dělali plastiku?"

"Rekonstrukci. Museli to celý znovu udělat podle záznamů." Pomalu stoupal po schodech nahoru a záda ho při každém kroku bolela jako peklo.

"Není to tak hrozný," řekl Rudy. "Skoro sem si toho nevším." Hlasitě říhl. Byl menší než Turner a začínal tloustnout, oba však měli tytéž hnědé vlasy a velmi podobné rysy.

Turner se zastavil na schodech v okamžiku, kdy jejich oči byly na stejné úrovni. "Pořád ještě děláš od všeho něco? Potřeboval bych, aby ses na tu holku podíval. A taky bych ještě potřeboval pár dalších věcí."

"No," zabručel jeho bratr, "podívám se, co bych s tím moh udělat. Včera v noci sem tady něco slyšel. Něco jako sonickej třesk. Nemá to náhodou něco společného s tebou?"

"Má. Tam nahoře u veverčího lesa je jedno letadlo, ale je docela dobře schovaný."

Rudy si povzdechl. "Kriste Jéžíši... No jo, tak ji vem dovnitř..."

Za ty roky, co v něm bydlel jenom Rudy, dům přišel o většinu věcí, na které si Turner pamatoval, a někde hluboko ve svém nitru za to byl nějak podivně vděčný. Díval se, jak Rudyho blondýna rozbíjí do velké ocelové mísy vejce. Měly tmavé, skoro oranžové žloutky – Rudy choval své vlastní slepice. "Jmenuju se Sally," řekla. Vidličkou přitom šlehala vejce v míse.

"Turner."

"Rudy ti taky říká jenom tak," řekla. "Nikdy toho o tobě moc nenamluvil,"

"Moc často jsme se taky neviděli. Možná bych měl jít nahoru a trochu mu s tím pomoci."

"Jenom zůstaň tady. Té tvé holce se s ním nic nemůže stát. Ví, co má dělat."

"I když je pod obraz?"

"To možná je, ale ne úplně. Každopádně ji nebude operovat, jenom jí dá nějaký dermy a ováže jí ten kotník." Na pánev, na které syčelo horké máslo, nalámala pár suchých tortill a zalila je vajíčky. "Co máš s očima, Turnere? Oba dva..." Zamíchala směs tou chromovanou obracečkou a zalila ji salsou z plastické tuby.

"To je kvůli přetížení. Musela odstartovat dost rychle."

"A to si taky odrovnala ten kotník?"

"Nejspíš ano. Nevím."

"Jde po tobě někdo? A nebo po ní?" Hbitě vytáhla ze skříňky nad výlevkou několik talířů. Levný hnědý laminát těch dvířek náhle Turnera zaplavil vlnou nostalgie – namísto opálených zápěstí té ženy tam viděl zápěstí své matky...

"Dost možná," řekl. "Ale nevím, kdo v tom je, alespoň ne zatím."

"Vem si trochu," řekla, nasypala mu tu směs na bílý talíř a začala se hrabat v zásuvce a hledat vidličku. "Rudy má hrozný strach z těch lidí, co by po tobě mohli jít."

Vzal si talíř a pak i vidličku. Z vajíček se kouřilo. "Já z nich mám taky strach."

"Vezmi si tady to oblečení," řekla do zvuku sprchy Sally, "nechal je tady jeden Rudyho kámoš a tobě by mohly tak akorát padnout..."

Sprcha fungovala jen díky zemské přitažlivosti, voda tekla z nádrže na střeše a k trubce nad sprchou byla připevněná tlustá bílá filtrační jednotka. Turner vystrčil hlavu mezi orosenými plastikovými závěsy a zamrkal na ni. "Dík."

"Ta holka je v bezvědomí," řekla. "Rudy povídá, že je to šok a vyčerpání. A taky říká, že její

hodnoty sou docela vysoký, takže ji bude moct hnedka oskenovat." Pak odešla a odnesla jak Turnerovy kalhoty, tak Oakeyovu košili.

"Co je to za holku?" Rudy mu při těch slovech strčil pod nos kus zmačkané počítačové sjetiny.

"Nemám zdání, jak se to čte," řekl Turner. Rozhlédl se po té bílé místnosti a pokusil se najít Angii. "Kde je?"

"Spí. Sally ji hlídá." Rudy se otočil a přešel napříč pokojem. Turner si přitom vzpomněl, že to kdysi býval obývací pokoj. Rudy povypínal své konzoly a jen se díval, jak ty nepatrné signálky jedna po druhé zhasínají. "Člověče, já ti nevím. Prostě nevím. Co to vlastně je, nějaká rakovina?"

Turner ho následoval na druhou stranu místnosti, kolem pracovního stolu, na kterém stál povlakem zakrytý mikromanipulátor. Vedle mikromanipulátoru zíraly zaprášené oči celého zástupu prastarých monitorů. Jeden z nich měl rozbitou obrazovku.

"Má to v celé hlavě," řekl Rudy. "Vypadá to jako dlouhé řetězy, a vůbec to nevypadá jako něco, co jsem už někdy viděl. Vůbec ne."

"Rudy, co víš o biočipech?"

Rudy něco zabručel. Vypadal, jako by byl velmi střízlivý, ale také napjatý a vzrušený. Prsty se neustále škrábal ve vlasech. "To sem si taky myslel. Je to něco jinýho... Ne implantát, ale něco jako štěp."

"K čemu to je?"

"K čemu? Kristepane, nevím. O tom tady nikdo nemá šajn. Kdo jí to udělal? Někdo, pro koho děláš?"

"Řekl bych, že to byl její otec."

"Panebože." Rudy si otřel rukou rty. "Na skenech to vypadá jako tumor, její hodnoty sou ale úplně normální. Jaká je normálně?"

"Co já vím. Jako každý děcko." Pokrčil rameny.

"Do háje," ulevil si Rudy. "Divím se, že ještě chodí." Otevřel malou laboratorní chladničku a vytáhl z ní ojíněnou láhev Moskevské. "Nevadí ti, že nemám skleničky?"

"Teď pít nebudu, možná později."

Rudy si povzdechl, podíval se na láhev a pak ji zase vrátil do ledničky. "Co tedy chceš? Jestli máš něco tak podivnýho jako to, co má v hlavě ta holka, tak po tom určitě někdo půjde. A to jenom tehdy, jestli po tom už někdo nejde."

"Už po tom jdou," řekl Turner. "Vůbec nevím, jestli ví, že je tady."

"Zatím to neví." Rudy si otřel dlaně o své ušpiněné bílé šortky. "Nejspíš se to ale dozví, ne?"

Turner přikývl.

"A kam chceš jít?"

"Do Sprawlu."

"A proč?"

"Protože tam mám peníze. Mám tam volný kredit na čtyři různá jména – nemají nárok se na mě dostat. A taky proto, že tam mám spoustu spojení, které bych ještě mohl využít. A taky proto, že ve Sprawlu se člověk vždycky schová. Je tam toho víc než dost, jasný?"

"Fajn," řekl Rudy. "Tak kdy?"

"To z toho máš tak velkej strach, že jenom chceš, abys nás už měl z domu?"

"To ne, v žádným případě. Jenom prostě nevím. To, co má ta tvá holka v hlavě, to je dost zajímavý. Mám v Atlante jednoho kámoše, kterej by mně moh na chvilku půjčit funkční analyzátor. Na to, na mozkovou mapu. Kdybych to na ni dal, moh bych se možná dostat k tomu, co to je vlastně zač... Mohlo by to k něčemu bejt."

"To určitě. Samozřejmě bys ale musel vědět, komu by se to dalo prodat."

"To tě to vůbec nezajímá? Co to vlastně je za holku? Tos ji výtah z nějaký vojenský laboratoře?"

Rudy znovu otevřel dveře té bílé chladničky, vytáhl láhev vodky, otevřel ji a napil se.

Turner si vzal láhev, naklonil ji a do zubů mu narazila vlna ledové tekutiny. Polkl a otrásl se. "Je to z velký společnosti. Hodně velký. Měl jsem odtamtud dostat jejího otce, ale on místo sebe

poslal tu holku. A pak někdo celý to místo srovnal se zemí tak, že to vypadalo jako malá atomovka. Měli jsem z pekla štěstí, že jsme se dostali až sem." Vrátil láhev Rudymu. "Rudy, jestli můžeš, tak se pro spásu mé duše neožer. Když máš strach, strašně chlastáš."

Rudy se na něj upřeně díval a na láhev jako by zapomněl. "To byla ta Arizona," řekl. "Bylo to ve zprávách. Mexičani se kvůli tomu pořád vztekají. Žádná atomovka to ale nebyla. Poslali tam na to děsnou spoustu lidí, a žádná atomovka to nebyla."

"A co to teda bylo?"

"Říká se, že to bylo hyperrychlostní dělo. Někdo ho prej strčil do nákladního letadla a tam v ty poušti rozmlátil na mraky nějaký starej mail. Aspoň se teda ví, že kus vodtamtud letělo nějaký nákladní letadlo, a že ho ještě nikdo nenašel. Takovej kanón můžeš v klidu nastavit tak, že když vystřelí, rozbije ho to na atomy. A navíc ještě můžeš při takovejch rychlostech střílet čím chceš. Úplně by stačilo takovejch sto padesát kilo ledu." Rudy vzal láhev, zavřel ji a položil na stůl vedle sebe. "Všechno tam kolem patří Maasům, Maasovskejm biolaboratořím, že jo? A nebo to aspoň tak nějak bylo ve zprávách. Že prej plně spolupracujou se všema instancema, to teda jo. Takže teď už bych řek, že vím, vodkad' je ta tvoje malá holčička."

"Jo. Ale pořád z toho nevím, kdo střílel z toho kanónu. A ani nevím, proč."

Rudy pokrčil rameny.

"Měli byste se radši podívat na tohle," ozvala se od dveří Sally.

mmm

O hodně později seděl Turner se Sally na verandě před vchodem. Děvče konečně upadlo do stavu, kterému Rudyho EEG říkal spánek. Rudy byl v jedné ze svých dílen, s největší pravděpodobností ve společnosti láhve vodky. Kolem divokého vína, pnoucího se po bráně, poletovaly světlušky. Turner zjistil, že když trochu přimhouří oči, usazený na židli na dřevěné verandě, skoro zase vidí starou jabloň, která tam už dávno nebyla, strom, na kterém byla kdysi dlouhým stříbrošedým lanem přivázaná ojetá pneumatika. I tehdy kolem poletovaly světlušky, a bylo slyšet, jak Rudyho nohy dupají po pruhu holé hlíny, jak se chlapec snaží rozhoupat, co nejlíc to jenom jde. Turner ležel na zádech na trávniku a díval se na hvězdy...

"Ty jazyky," řekla Sally, Rudyho žena. Seděla v rozvrzané rákosové židli a její cigareta rudě žhnula ve tmě. "Pořád mluví těma jazykama."

"Cože?"

"Ta tvoje holka tam nahoře. Umíš francouzsky?"

"Moc ne. Něco málo, ale jenom s lexikonem."

"Něco z toho, co říkala, znělo jako francouzština." Rudá skvrna se na chvíli změnila v žhnoucí čáru a Sally oklepala cigaretu do popelníku. "Když sem byla malá, můj fotr mě vzal na stadión, kde se dělalo to přísahání a různě se tam mluvilo cizejma jazykama. Měla sem z toho děsněj strach. A když s tím dneska začala ta tvá holka, bylo to možná ještě horší."

"Rudy je na tom dost mizerně, že jo?"

"Jo. Víš, Rudymu se daří dost blbě. Sem sme se vlastně vodstěhovali taky dost proto. Řekla sem mu, že tady nebudu, dokud se z toho nevyhrabe, jenomže pak už to začalo bejt vopravdu zlý a tak sem se zase nastěhovala. Když ses tady vobjevil, zrovna sem se chystala zase vodstěhovat." Žhavý uhlík cigarety přeletěl přes zábradlí a dopadl na štěrkem vysypaný dvůr.

"Pije?"

"Jo, a navíc se cpe tím, co si vaří v laboratoři. To máš tak, ten chlap něco ví skoro vo všem. Má tady všude vokolo pořád spoustu známejch. Slyšela sem vod nich spoustu věcí vo tom, co sté dělali, když sté byli malí. Předtím, než's vodtud vodešel."

"On měl taky odejít," řekl.

"Nemá rád město," řekla Sally. "Říká, že sem všechno stejně dostane po lince, takže proč by tam měl vlastně jezdit."

"Odešel jsem, protože se tady nic nedělo. Rudy se vždycky dovedl něčím zabavit. A podle toho, jak to vypadá, to pořád ještě umí."

"Měl ses aspoň ozvat. Když tvá matka umírala, potřeboval tě tady."

"Byl jsem v Berlíně a nemohl jsem pryč."

"To asi ne. Já sem tady taky koneckonců nebyla, já sem přišla až vo dost pozděj. Tehdy to bylo dost dobrý léto. Rudy mě tehdy výtah z toho vopzlýho klubu v Memphisu. Prostě tam jednou v noci vrazil s pár klukama tady vodtud a druhej den sem už byla zas tady. A ani sem nevěděla, proč. Až teda na to, že na mě byl dost hodnej, byl milej a dal mně šanci zpomalit. A taky mě naučil vařit." Rozesmála se. "To se mně dost líbilo, jenom sem měla hroznej vítr z těch slepic tam na dvorku." Vstala a protáhla se. Stará židle zavržala a Turner si najednou uvědomil, jak dlouhé jsou její opálené nohy, a uvědomil si její vůni a teplo jejího těla, téměř se dotýkajícího jeho tváře.

Položila mu ruce na ramena. Oči měl ve stejné úrovni s jejím nahým hnědým břichem, ze kterého ty staré šortky neskrývaly téměř nic. Turner viděl tmavou prohlubeň uprostřed, vzpomínal si na Allison v tom prázdném bílém pokoji a chtěl jen přitisknout tvář k tomu místu a ochutnat to všechno... Měl pocit, jako by se nepatrně zhoupla v bocích, ale nebyl si tím jistý.

"Turnere," řekla, "někdy, když sem tady s ním, je to, jak kdybych byla sama..."

Turner vstal a staré řetízkové křeslo, zavěšené na svornících zapuštěných hluboko do střechy verandy, svornících, které tam snad před čtyřiceti lety zapustil jeho otec, lehce zachřestilo. Políbil ji na ústa, která se otevřela, včas rozevřená všemi těmi slovy a červenými světluškami a podprahovými spouštěmi paměti, až se mu zdálo, jak jí přešel dlaněmi po nahých zádech pod bílým tričkem, že všichni ti lidé v jeho životě nebyli korálky navlečenými na šňůře za sebou, ale shluky nepatrných kvant, které znal stejně jedno jako druhé, ji jako Rudy, Allison jako Conroye, a i toho jen jako tu dívku, která byla Mitchellovou dcerou.

"Počkej," zašeptala, když si uvolnila ústa, "moh bys třeba jít nahoru."

18

Jména mrtvých

V devět jí volal Alain, aby si ověřil, jestli jsou peníze připraveny, a Marly se musela vší silou ovládat, aby potlačila nevolnost z jeho touhy po penězích. Pečlivě si tu adresu zaznamenala na rub vizitky, kterou si vzala z Picardova stolu v Robertsově galerii. O deset minut později se vrátila z práce Andrea. Marly byla jenom ráda, že tam její přítelkyně nebyla už tehdy, když volal Alain.

Dívala se, jak Andrea zapírá kuchyňské okno odřenou modrou knihou v tvrdých černých deskách, druhým dílem Shorter Oxford English Dictionary, šesté vydání. Andrea na kamennou římsu pod oknem postavila něco jako překližkovou polici, právě tak dost širokou na to, aby se na ni vešlo jedno malé hibachi, která bylo schované pod dřezem. Pečlivě urovnala na železné mříži ohniště dřevěné uhlí a řekla: "Mluvila sem dneska o tom tvém zaměstnavateli." Položila hibachi na poličku a zapalovačem ze sporáku zapálila zelenavou zapalovací pastu na ohništi. "Náš profesor přijel z Nice. Byl dost překvapenej, proč se ho ptám zrovna na Josefa Vireka, na druhé straně je to ale nadrženéj starej kozel, takže mně všechno rád povykládal."

Marly přistoupila k ní a dívala se, jak téměř neviditelné plameny olizují uhlí na ohništi.

"Pořád do toho tahal ty Tessier – Ashpooly," pokračovala Andrea, "a taky Hughese. Hughes žil uprostřed a koncem dvacátého století, a byl to Američan. Ten je v té knížce taky, a je tam jako příklad takového nějakého proto Vireka. Vůbec sem netušila, že se ten Tessier – Ashpoolovskej klan začíná rozpadat..." Vrátila se zpátky k lince a vybalila šest velkých garnátů.

"Nejsou oni napůl Francouzi a napůl Australani? Mám pocit, že si vzpomínám na nějakej dokument. Nepatří jim některý z těch velkejch hotelovejch středisek?"

"Freeside. Podle našeho profesora to už je ale dávno prodaný. Vypadá to tak, že se jedné z dcer starého Ashpoola nějak podařilo dostat se k vládě nad celou společností, ovšem potom byla čím dál praštnější a zájmy celého klanu šly k čertu. A to všechno se stalo asi tak během posledních sedmi let."

"Pořád ale nevím, co to má co společného s Virekem," řekla Marly a očima sledovala, jak Andrea napichuje garnáty na dlouhé bambusové tyčinky.

"To vím stejně málo jako ty. Profesor říká, že jak Virek, tak Tessier – Ashpoolové jsou fascinující anachronismy a že pouhým pozorováním tady těch dvou se člověk naučí spoustu věcí o vývoji velkejch společností. V každém případě se mu o tom podařilo přesvědčit většinu našich

ředitelů..."

"A o Virekovi teda říkal co?"

"Že Virekovo šílenství má úplně jinou formu."

"Šílenství?"

"No, popravdě řečeno se pečlivě vyhýbal tomu, aby to tak nazval.

Ten Hughes ale podle všeho byl úplně praštěný, starej Ashpool jakbysmet a ta jeho dcera ještě mnohem horší. Profesor říkal, že podle něho bude muset Virek pod tlakem evoluce udělat nějaký ‚skok‘. Jo, to bylo to slovo, ‚skok‘."

"Cože? Pod tlakem evoluce?"

"Ano," řekla Andrea, vzala napíchnuté garnáty a přenesla je k hibachi. "Mluví o těch společnostech tak, jako by to byly nějaký zvířata."

Po večeři si vyšly ven. Marly se občas přistihla při tom, že se pokouší vycítit přítomnost toho fantastického mechanismu Virekova sledovacího systému, Andrea však celý večer naplnila svou obvyklou vřelostí a zdravým rozumem a Marly byla jenom ráda, že může procházet městem, ve kterém jsou všechny věci prostě takové, jaké jsou. Co jenom mohlo být jednoduché a prosté ve světě Josefa Vireka? Marly si vzpomněla na tu mosaznou kouli na dveřích v galerii Duperey, na to, jak se jí ta věc nepopsatelně zahýbala v dlani a vtáhla ji do Virekova modelu Gúellova parku. To tam je pořád, napadlo ji, tam v Gúellově parku pod nikdy nezapadajícím odpoledním sluncem? Señor je bohatý. Señor může být přítomen jakýmkoli způsobem, který se mu zlíbí. I když byl večer teplý, Marly se zachvěla a přitiskla se blíž k Andree.

Na simstimovém konstruktu bylo nejhorší to, že s ním byla spojená nijak neodstranitelná představa, že každé prostředí může být nereálné, že všechny ty výklady, kolem kterých teď procházela s Andreou, mohou být jen pouhou smyšlenkou. Někdo kdysi pronesl myšlenku, že zrcadla jsou v jistém směru v podstatě odporná. Marly dospěla k přesvědčení, že konstrukty jsou ještě horší.

Andrea se zastavila u kiosku, aby si koupila nějaké anglické cigarety a novou Elle. Marly čekala na chodníku. Proud chodců se před ní automaticky rozděloval a po obou stranách ji mýjely celé řady tváří – studenti, obchodníci a turisté. Marly byla přesvědčená o tom, že i někteří z těchto lidí musejí být součástí toho Virekova stroje, že musejí být nějakým způsobem napojeni na Paca. Na Paca s jeho hnědýma očima, s jeho přátelským chováním, vážnou tvář a svaly pohybuujícími se pod hedvábnou košilí. Na Paca, který celý svůj život pracoval jen pro Señora...

"Co se děje? Vypadáš, jako kdybys zrovna něco spolkla." To byla Andrea, právě strhávající celofánový obal ze dvacítky Silk Cut.

"Ne," řekla Marly a celá se otrásla. "Mám ale takový pocit, že se mi skoro něco takového stalo..."

A pak, cestou domů, se i navzdory zvuku Andreina hlasu a přátelskosti její bytosti ty výlohy změnilly na prázdné skříňky, na podivné výtvary podobné těm, které tvořil Joseph Cornell, nebo ten záhadný umělec, kterého hledal Virek, podobné knihám a kožešinám a kouskům italského hedvábí, uspořádaným tak, aby naznačovaly tvary bezejmenné touhy...

A pak se zase probudila, tvář zabořenou do Andreiny měkké pohovky, ramena zachumlaná do červené pokrývky, a cítila vůni horké kávy a slyšela, jak se Andrea ve vedlejším pokoji obléká a šedivému, mokrému pařížskému ránu zpívá nějakou tokijskou písničku.

"Ne," řekla Pacovi, "půjdu tam sama. Mnohem radši tam půjdu sama."

"To je hodně peněz." Paco se podíval na italskou tašku na kavárenském stolku mezi nimi.

"Chápete doufám, že to je nebezpečné?"

"Přece nikdo neví, že něco takového nesu, nebo ne? Ví to jenom Alain. Alain a vaši přátelé. A navíc jsem nikdy neříkala, že tam půjdu sama. Jenom jsem chtěla říct, že se mi moc nechce tam jít ještě s někým."

"Stalo se něco?" Kolem koutků úst se mu objevily hluboké a velmi vážné vrásky. "Něco vám vadí?"

"Chtěla jsem tím říct jenom to, že bych chtěla být sama. Vy i ti ostatní, ať už je to kdo chce, mě můžete beze všeho sledovat, sledovat a pozorovat, Kdybyste mě měli ztratit, což se vám asi stane jenom těžko, tak určitě máte tu adresu.

"To je pravda," řekl. "Ale že byste měla sama nést přes celou Paříž několik miliónů nových jenů..." Pokrčil rameny.

"A co by stalo, kdybych o to náhodou přišla? Všiml by si toho Señor vůbec? A nebo se objeví další taška, další čtyři milióny?" Marly se natáhla po řemeni tašky a vstala.

"Ovšemže by se objevila další taška, i když to pro nás není až tak jednoduché, dát dohromady tolik peněz. A 'ne', Señor by si toho nevšiml, alespoň ne v tom smyslu, jaký tomu dáváte vy, ale já bych měl potíže, i kdyby se zbytečně ztratila mnohem menší suma. Všichni velmi bohatí lidé to mají společné – starají se o své peníze. Však na to sama přijdete."

"Stejně ale půjdu sama. Ne sama, ale raději mě nechtě jen s mými myšlenkami."

"S vaší intuicí."

"Ano."

Jestli ji sledovali – a Marly si byla jistá, že ji sledují –byli stejně neviditelní jako vždycky předtím. Koneckonců to ani nebylo příliš pravděpodobné, že by kdy nechali Alaina bez dozoru. Ta adresa, kterou jí dal ráno, už zcela jistě bude bedlivě střežena, ať už tam Alain je, nebo není.

Marly ten den jako by dostala novou sílu. Dokázala odporovat Pacovi. Možná to mělo něco společného s tím náhlým podezřením, které cítila den předtím, s tím, že by tam Paco snad zčásti mohl být také kvůli ní, Paco se smyslem pro humor, mužností a tak milou naprostou neznalostí všeho, co souviselo s uměním. Marly si vzpomněla, jak jí Virek říkal, že toho o jejím životě vědí víc než ona sama. Existoval snad nějaký snadnější způsob, jak vyplnit těch posledních pár zbývajících políček tajenky, kterou byla Marly Krushkova? Paco Estevez. Dokonalý neznámý. Až příliš dokonalý. Usmála se na svůj obraz na modré zrcadlové stěně, kolem které ji eskalátor svážel do metra, a potěšeně se dívala na své nedávno sestřížené tmavé vlasy a stylizovaně jednoduché titanové obroučky tmavých brýlí od Porscheho, které si koupila ten den ráno. Ty rty nejsou vůbec špatné, pomyslela si, naopak, a vzápětí se na ni z druhého eskalátoru usmál nějaký štíhlý mladík v bílé košili a tmavé kožené bundě. V podpaží držel velkou černou aktovku.

Jsem v Paříži, pomyslela si Marly. Poprvé za nesmírně dlouhou dobu se jen to jediné zdálo být dostatečným důvodem k úsměvu. A navíc právě dnes dám tomu nechutnému hlupákovi, který kdysi býval mým milencem, čtyři milióny nových jenů, a on mi za to dá něco jiného. Jméno, adresu, možná telefonní číslo. Koupila si první třídu. Vagón nebude ani zdaleka tak přeplněný a ona bude moci vyplnit čas úvahami, kdo z jejích spolucestujících patří Virekovi.

Adresa, kterou jí dal Alain, patřila k jednomu ze dvaceti betonových věžáků na jednom šedivém severním předměstí, vyrůstajícím ze stejně šedivé betonové pláně. Nechali je postavit pozemkoví spekulanti někdy uprostřed minulého století. Déšť zhoustl, Marly ale měla pocit, jako by s ním byla v jakémsi záhadném spojení. Déšť tomu dni dodával atmosféru, která byla jako stvořená pro tajemná spiknutí, a jeho drobné kapky se záhadně leskly na elegantní kožené tašce, plné Alainova bohatství. Bylo to hodně zvláštní, takhle procházet tou odpornou čtvrtí s milióny v podpaží a vědět, že s těmi těžkými balíky nových jenů nakonec odmění svého zcela nevěrného bývalého milence.

Když zmáčkla očíslovaný zvonek u vchodových dveří, nic se neozvalo. Za ušpiněným tabulovým sklem bylo vidět ztemnělou a zcela prázdnou halu. Bylo to jedno z těch míst, kde si člověk musel sám rozsvítit, a kde se světla pokaždé zhasínala ještě předtím, než přijel výtah, aby tak příchozí mohl zůstat stát ve tmě páchnoucí dezinfekcí a zatuchlinou. Zazvonila ještě jednou. "Alaine?" Nic.

Zkusila dveře. Nebyly zavřené. Ve vestibulu nebyl nikdo. Skrz matný povlak prachu ji pozorovalo mrtvé oko dávno nefungující kamery. Z betonové pláně za jejími zády prosakovalo dovnitř vodnatelné světlo toho nevlídného odpoledne. Její podpatky zaklapaly po hnědých dlaždicích, Marly došla k výtahům a stiskla tlačítko s číslem 22. Ozvalo se duté, tlumené bouchnutí,

zasténání namáhaného kovu a jeden z výtahů zamířil směrem dolů. Plastiková prosvětlená čísla nade dveřmi zůstala tmavá. Kabina sjela do přízemí s těžkým povzdechem a vysokým, jen zvolna a neochotně utichajícím kvílením. "Můj drahý Alaine, klesl jsi hodně hluboko. Tohle místo je horší než očištěc." Jak se dveře výtahové šachty otevřely a za nimi se objevila tma kabiny, Marly sáhla rukou pod tu italskou tašku a nahmatala kůži své bruselské kabelky. Našla tu malou plochou zelenou baterku, kterou nosila už od první procházky po noční Paříži, tu se lví hlavou Pile Wonder, vylišovanou jako reliéf na horní straně té věci, a vytáhla ji ven. V pařížských výtazích mohl člověk narazit na celou řadu věcí – stejně dobře to mohl být číhající zloděj jako kouřící hromada velmi čerstvého psího lejna...

A pak ten slabý paprsek přešel po stříbrných ocelových lanech, naolejovaných a lesklých, zvolna se pohupujících uprostřed prázdné šachty, a špička její pravé boty už byla několik centimetrů za sešlapaným ocelovým okrajem dlaždice, na které Marly stála. Její prsty okamžitě strhly paprsek směrem dolů, směrem k zaprášené, smetím posypané kabině o dvě poschodí níž. Za těch pár vteřin, po které světlo baterky bloudilo po kabině, si Marly dokázala všimnout až neuvěřitelného množství detailů. Měla pocit, jako by to místo bylo svahelem nějaké hory hluboko pod mořem, a ten slabý paprsek vycházel z nějaké nepatrné ponorky, vznášející se nad plochým bahnitým dnem, které už nic nezvířilo celá staletí, nad měkkou vrstvou prastarých sazí, nad vyschlou šedou věcí, která ve skutečnosti byla použitým kondomem, nad zářícíma očima drobných zmačkaných kousků hliníkové fólie, nad křehkou šedou nádobkou a bílým pístem diabetické stříkačky. Marly svírala okraj dveří tak křečovitě, že ji rozbolely klouby. Nesmírně zvolna přesunula váhu dozadu, co nejdál od zející jámy. Ještě jeden krok a zhasla baterku.

"To snad..." vydechla. "Ježíši."

Našla dveře schodiště, zase tu malou baterku zapnula a začala stoupat vzhůru. O osm poschodí výš její tělo ta otupělost pomalu začala opouštět, Marly se třásla a po nalíčené tváři jí tekly slzy.

Zaklepala ještě jednou. Dveře byly z překližky, polepené odpornou imitací tropického dřeva, a i ve slabém světle jediného biofluorescenčního pruhu na chodbě bylo možné bez obtíží rozeznat litograficky zrnitý tisk na tom mizerném papíře. "Prokrista, Alaine! Alaine!" Krátkozraké rybí oko kukátka ve dveřích zíralo přímo skrz ni, prázdné a slepé. Celou chodbou se táhl nesnesitelný zápach, zápach ze stovek nejrůznějších jídel, kterým byly nasáklé umělé koberce v chodbě.

Marly zkusila vzít za kouli, která na těch dveřích byla místo kliky. Koule se otočila, ohavný kus laciné, mastné a studené mosazi. Taška s penězi jí náhle ztěžkla na rameni a řemen se jí zařízil do ramene. Dveře se bez námahy otevřely. Za nimi se objevil krátký oranžový koberec, nepravidelně zdobený růžovými obdélníky. Tisíce nájemníků a jejich návštěvníků do něho svýma nohama vyšlapaly tmavou pěšinu z desítky let staré špíny...

"Alaine?" Zápach těch černých francouzských cigaret byl téměř uklidňující...

A pak ho tam našla v tom stejném vodnatelném světle, matně stříbrném světle, pronikajícím oknem, za kterým se proti šedému deštivému nebi tyčily beztvaré obrysy ostatních věžáků, našla ho, jak leží na boku jako dítě na tom příšerném oranžovém koberci. Páteř mu kreslila do napjatého křiklavě zeleného semiše starého saka vystouplý otazník a levou ruku s roztaženými prsty měl položenou pod hlavou. Prsty měl bílé a bílé měsíčky nehtů lehce zmodralé.

Klekla si k němu a dotkla se jeho krku. Věděla to. Tam za oknem se z oblohy stále ještě řinul déšť, jako kdyby nikdy neměl přestat. Položila si jeho hlavu do klína, držela ho u sebe, kolébala ho v dlaních a prázdný čtverec okna naplnilo zoufalé kvílení nešťastného zvířete, které zapomnělo na ostatní svět... A pak si uvědomila tu ostrou věc, která se jí zarývala do dlaně, ostrý ocelový konec kusu velmi tenkého a velmi tvrdého drátu, který mu vycházel z ucha a pronikal mezi ty roztažené chladné prsty...

Něco tak hnusného – tak se přece nesmělo umírat. Rozzuřilo ji to a její prsty se začaly svírat jako ostré drápy. Začala si prohlížet ten tichý pokoj, ve kterém zemřel. Nebylo tam nic, co by k němu jakýmkoli způsobem patřilo, nic, jenom ten odřený kufřík. Otevřela ho a našla v něm dva bloky se spirálovou vazbou, čisté a nepopsané, ještě nepřečtený, ovšem velmi módní román, krabičku dřevěných zápalek a poloprázdnou krabičku modrých gauloisek. V kůži vázaný diář od

Brownse byl pryč. Poklepala ho po náprsních kapsách, projela mu prsty kapsy, ale ta věc byla pryč.

Ale ne, ty by sis to tam přece nenapsal, pomyslela si. A nebo snad ano? Ale vždyť sis přece nebyl nikdy schopný zapamatovat ani jediné telefonní číslo, ani jedinou adresu... Znovu se rozhlédla kolem a naplnil ji jakýsi podivný klid. Vždycky sis to musel někam napsat, ale snažil ses, aby nikdo nevěděl kam, a taky jsi nedůvěřoval tomu mému malému brownsovskému diáři, to už vůbec ne. Když jsi potkal někde v kavárně nějakou dívku, napsal sis její číslo tak nanejvýš na krabičku od sirek nebo nějaký kousek papíru, a pak jsi to hned zapomněl, takže jsem to vždycky našla o pár týdnů později, když jsem po tobě poklízela.

Vydala se do té nepatrné ložnice. Stála v ní jasně červená skládací židle a obdélníkový kus levného žlutého molitanu, který sloužil Alainovi jako postel. Na molitanu byly stopy po krvi. Zvedla ho, ale nebylo tam nic.

"Měls strach," řekla a hlas se jí třásl hněvem a zuřivostí, kterou nebyla s to pochopit. Ruce měla studené, ještě studenější, než byly ty Alainovy, když jimi přejížděla po červenozlatých tapetách a pokoušela se najít nějaký uvolněný spoj, nějaké místo, kam by se ta věc dala schovat. "Ty pitomeče. Ubohej malej pitomečku."

Nic. Vrátila se do obýváku a svým způsobem ji překvapilo, že se nepohnul. Téměř očekávala, že vyskočí, řekne jí ahoj a zamávají před očima kouskem dobře nastraženého drátu. Sundala mu boty. Potřebovaly nové podrážky i nové podpatky. Podívala se dovnitř a přejela prsty po všech švech. Nic. "Nedělej mi to, prosím!" Zase se vrátila do ložnice. Ta úzká skříňka. Odhrnula půltucet levných bílých plastických věšáků a zplihlý průhledný igelitový obal z čistírny. Přetáhla ke skříni ten špinavý molitan a vylezla na něj. Paty se jí zabořily hluboko do měkké pěny. Přejela dlaněmi po překližkové polici ve skříni a v nejzastrčenějším koutě našla tvrdý malý kousek poskládaného papíru, modrý a čtvercový. Otevřela ho, všimla si, jak zničené má nehty, které byly ještě před chvílí pečlivě upravené, a našla to číslo, které si tam napsal zelenou fixkou. Byla to prázdná krabička od gauloisek.

Ozvalo se zaklepání na dveře.

Pak Pacův hlas: "Marly? Jste tam? Co se stalo?"

Zastrčila si to číslo za pas kalhot a otočila se právě včas, aby se podívala do jeho klidných a vážných očí.

"To Alain," řekla. "Je mrtvý."

19

Hypermart

Naposledy Lucase viděl před velkým obchodním domem na Madison Avenue. A tak si ho od té doby také pamatoval, jako velkého černocho v dokonalém černém obleku, který se právě chystá nastoupit do své dlouhé černé limuzíny, jednou černou naleštěnou botou spočívá na bohatém koberci uvnitř Ahmeda a druhou se stále ještě opírá o drolicí se beton obrubníku.

Jackie stála vedle Bobbyho, tvář jí stínila široká obruba zlatem ověšeného klobouku a na zátylku měla oranžový hedvábný šátek.

"Postaráš se o našeho mladého přítele," řekl Lucas a namířil na ní těžkou koulí na konci své hole. "Taky má celkem dost nepřátel, tenhle Hrabě."

"A to koho?" chtěla vědět Jackie.

"Já se o sebe postarám," řekl Bobby. Představa, že Jackie je schopnější než on, se mu ani trochu nelíbila, na druhé straně ale věděl, že celkem určitě je.

"To bys měl," řekl Lucas a mávl holí tak, že koule na jejím konci teď pro změnu mířila přímo proti Bobbyho očím. "Sprawl je hnusné místo, chlapče. Věci tady jenom zřídka jsou takové, jaké vypadají." Aby svá slova doložil, udělal s tou holí něco, co způsobilo, že se dlouhé mosazné paprsky pod koulí rázem rozevřely jako žebra deštníku. Každé z nich však bylo ostré jako břitva a hroty měly jako jehly. A pak zase zmizely a Ahmedovy široké dveře se se zaduněním plátové oceli zavřely.

Jackie se zasmála. "No fuj. Takže Lucas pořád ještě nosí ten zabijáckej klacek. Teď je z něho velikej právník, ale je vidět, že na člověku ulice nechá dost jasný stopy. A ne, že by to podle mě

nebyla dobrá věc..."

"Právnick?"

Podívala se na něj. "Toho si nemusíš všimnat, láska. Prostě chod' za mnou a dělej, co ti řeknu, a budeš v pohodě."

Ahmed splynul s řídkým proudem aut a jen nějaký chlapík s rikšou zatroubil na mizející mosazný nárazník klaksonem, kterým z nějakého neznámého důvodu mával ve vzduchu.

Pak ho vzala svou pěstěnou, zlatem ošperkovanou rukou za rameno, převedla ho přes chodník kolem spícího chumlu do hadrů zabalených bezdomovců a vedla ho do zvolna se probouzejícího světa Hypermartu.

Řekla mu, že to má čtrnáct pater, a Bobby jenom zapískal. "To všechny vypadají jako tohle?" Přikývla a nasypala si na bezovou pěnu na své kávě plnou lžící hnědých krystalků. Seděli na spirálovitých stoličkách u mramorového pultu v malé budce, ve které nějaké děvče Bobbyho věku s vlasy nalakovanými a vyčesanými tak, že vypadaly jako hřbetní ploutev, manipulovala s pákami a knoflíky velkého starého stroje s mosaznými nádržemi, průhlednými plastickými kryty, hořáky a orly s roztaženými chromovanými křídly. Pult původně nejspíš patřil k něčemu úplně jinému. Bobby si dobře všiml toho konce, kde kus té věci chyběl, aby se vešla mezi dva na zeleno natřené ocelové sloupy.

"Líbí se ti to, co?" Jackie posypala pěnu mletou skořicí z těžké staré skleněné kořenky. "Ale k Barrytownu to má pěkně daleko." Bobby přikývl, oči zcela zmatené tím tisícem barev a povrchů těch věcí v boxech a boxů samotných. V tom všem nebyla ani stopa pravidelnosti, ani stopa po tom, že by to někdo měl plánovat jako celek. Z míst před stánkem s kávou vycházelo množství pokroucených chodeb, a nikde nebylo ani stopy po nějakém ústředním zdroji osvětlení. Za bílou syčící plynovou lampou zářily červené a modré neony a jeden z boxů, právě otevřený jakýmsi vousáčem v kožených kalhotách, jako kdyby dokonce byl osvětlený svíčkami. Jejich jemné světlo se odráželo od stovek naleštěných mosazných spon, visících přímo před hromadou starých červených a modrých rohožek. Celé to místo znělo tlumeným ranním chrapotem, jako by si odkašlávalo a chystalo se promluvit. Z jedné chodby vybzučela modrá čistící jednotka, táhnoucí za sebou otlučený plastický vozík plných zelených pytlů s odpadky. Na karosérii té Toshiba někdo připevnil hlavu plastické panenky, která teď trčela přímo nad chomáčem kamer a senzorů stroje, šklebící se modrooká věc, která kdysi měla připomínat rysy proslulé simstimové hvězdy, aniž by přitom ovšem došlo k porušení sensenetovských copyrightů. Jak se robot hnal kolem, platinové vlasy té hlavy, svázané šňůrou se světlemodrými umělými perlami, se naprosto nesmyslně zmítaly ve větru. Bobby se rozesmál.

"Tenhle flek je docela fajn," řekl a mávl na děvče, aby mu dolila kávu.

"Počkej moment, blbounku," opáčila, ještě ale celkem přátelsky. Zrovna sypala mletou kávu do otlučené ocelové nádoby na jedné straně prehistorické váhy. "Jackie, spalas včera vůbec po tý show?"

"Jasně," řekla Jackie a zase si usrkla trochu kávy. "Tancovala sem to druhý číslo, a pak sem se vyspala u Jammera. Prostě sem tak jenom sebou práskla na gauč, víš?"

"Jo, kéž bych se tak mohla vyspat. Pokaždý, co mě Henry uvidí tancovat, tak mě už nenechá bejt." Rozesmála se a dolila Bobbymu kávu z černé plastické termosky.

"No," řekl Bobby, když se to děvče zase začalo zabývat kávovarem, "co uděláme teď?"

"Seš docela čilej, že jo?" Jackie si ho chladně změřila zpod zlatem ověšeného klobouku. "To tady musíš tak narychlo někam jít, nebo třeba musíš někoho vidět?"

"No, spíš ne. Do pryč. Chtěl sem jenom vědět, no, jestli tohle je to."

"To co?"

"Tohle místo. To budem bydlet zrovna tady?" "V nejhořejším patře. Jeden můj kámoš, kterýmu se říká Jammer, má tam nahoře takovej klub. Je to dost nepravděpodobný, že by tě tam někdo moh najít, a i kdyby tě tam třeba našli, tak se na tebe dostanou jenom dost těžko. Je to čtrnáct poschodí samejch boxů, a dost hodně z těch lidí prodává věci, co tam venku spíš nebudou. Chápeš? Takže ti lidi sou dost citliví na to, když se tam semo tamo ukáže něj akej cizinec,

někdo, kdo má pocit, že se ho chceš na něco ptát. A většinou sou to naši kámoši, buď tak, nebo zas onak. V každém případě by se ti to tady mělo líbit. Je to tady pro tebe dost dobrý. A když se naučíš držet klapačku, můžeš se tady toho celkem dost naučit."

"Ale jak se mám něco naučit, když se na nic neptám?"

"No, spíš bys měl dost poslouchat, tak nějak. A bejt zdvořilej. Sou tady dost tvrdý lidi, ale když si budeš hledět svýho byznysu, budou si voni hledět svýho. Beauvoir sem nejspíš přijde dneska vodpoledne. Lucas za ním jel do Projektů, aby mu povykládal něco vo tom, co ses domákl vod Finna. Mimochodem, co ses domákl vod Finna, lásko?"

"Že se tam u něho na podlaze válí tři mrtvoly. Prej to sou nindžové." Bobby se na ni podíval. "Je dost divnej..."

"Mrtvoly nebejvaj tím, čím se ten maník obvykle zabývá. A s tím, že je divnej, s tím máš dost pravdu, je fakt dost divnej. Neřek bys mně o tom něco? Klidně, piánko, potichu a v klidu. Myslíš, že bys něco takovýho sved?"

Bobby jí řekl všechno, co si o návštěvě u Finna ještě pamatoval. Několikrát ho zarazila a ptala se ho na věci, na které si obvykle nebyl s to vzpomenout. Když se poprvé zmínil o Wiganu Ludgatovi, pokývala hlavou. "Jo," řekla. "Jammer vo něm pořád vykládá, teda pořád, když mluví o starejch časech. Musím se ho na to zeptat..." Na konci jeho vyprávění se už jenom opírala o jeden z těch zelených sloupů, klobouk stažený velmi nízkou nad ty tmavé oči.

"Tak co?" zeptal se.

"Zajímavý," řekla, to ale bylo všechno.

"Chtěl bych nějaký nový voblečení," řekl Bobby, když po nefungujícím eskalátoru vystoupali do druhého patra. "A prachy máš?" zeptala se

"Hovno mám," řekl, ruce zastrčené hluboko do kapes těch pytlovitých, sem tam pozlacených džínsů. "Nemám žádný zkurvený prachy, ale potřebuju něco na sebe. Ty a Lucas a Beauvoir mě přece otravujete kvůli něčemu, ne? Tak abys věděla, už mám plný zuby tady tý vohavný košile, kterou na mě strčila ta trhlá Rhea, a ty gatě pořád vypadají tak, jako kdyby mě měly každou chvíli spadnout ze zadku. A taky sem tady proto, protože Dvakrát denně, normální mizernej blbec, mě chtěl normálně vodvařit, aby si na mě Lucas a Beauvoir mohli vyzkoušet nějakou novou software. Takže mně určitě budeš moct koupit nějaký nový hadry, ne?"

"Tak fajn," řekla po krátké pauze. "Už vím, co udělám." Ukázala na místo, kde nějaká Číňanka ve vybledlých džínsech právě sbalovala plastické zástěny, které ohraničovaly místo, na kterém stálo asi deset ocelových trubkových věšáků, plných oblečení. "Vidíš tamtu holku, Lin? Lin je má kamarádka. Vyber si, co chceš, a já to mezi ní a Lucasem srovnám."

O hodinu a půl později se Bobby vynořil z dekami zakryté zkušební kabiny a nasadil si na nos indojávanské zrcadlové letecké brýle. Zašklebil se na Jackii. "Fakt dobrý," řekl.

"No jo." Udělala rukou jakýsi pohyb, jako by odháněla mouchu, jako by něco nedaleko bylo příliš horké, než aby se toho mohla dotknout. "Copak se ti ta košile, co ti půjčila Rhea, ani trochu nelíbila?"

Podíval se na černé tričko, které si vybral, na čtvercový hologram kyberprostoru na své hrudi. Bylo to udělané tak, jako by to pronikalo přímo skrz matricí, a linie mřížky se na hranách té věci lehce rozmazávaly. "Jo. Bylo to trochu moc vodporný..."

"Správně," řekla Jackie a pomalu si prohlížela Bobbyho těsné černé džíny, těžké kožené boty s takovými měkkými záhyby na kotnících, jaké bývají na skafandrech, a černý kožený vojenský opasek, posázený dvěma řadami chromovaných ocelových jehlanů. "No, celkem bych tak řekla, že už vypadáš o moc víc jak Hrabě. Tak jo, pojď, Hrabě, mám tam nahoře u Jammerra pro tebe jeden gauč, na kterým se můžeš vyspat."

Změřil si ji pohledem, palce zaháknuté v předních kapsách svých černých džínsů.

"Sám," řekla. "Jenom se neděs."

20

Let na Orly

Paco zamířil s Citroen – Dornierem nejdříve 7. kopce po Champs Elyšes, pak jel po severním

břehu Seiny a nakonec zabočil od řeky přes Les Halles. Marly se usadila v tom neuvěřitelně měkkém koženém křesle se švy mnohem dokonaleji ušitými než ty na jejím bruselském saku a donutila svou mysl, aby ustoupila do prázdnoty bez citu. Buď jedním velkým okem, nařídila si. Buď očima, a tvé tělo se stane pouhou mrtvou váhou, tisknutou do kůže sedadla enormní rychlostí toho obscénně drahého automobilu. Projeli kolem Place des Innocents, kde děvky vyjednávaly s řidiči nákladních vznášedel v bleu de travail.

"Proč jste říkala ‚Tohle mi nedělej?‘" Pustil řídicí konzolu a posunul na správné místo reproduktor v uchu.

"Proč jste to poslouchali?"

"Protože je to moje práce. Poslal jsem jednu ženu tam do toho věžáku naproti, do dvaadvacátého poschodí. Měla parabolický mikrofon. Telefon v tom bytě nefungoval, jinak bychom použili ten. Vypravila se tam nahoru, vnikla do jednoho prázdného bytu na západní straně domu a namířila mikrofon na ten byt právě včas, aby stačila zaslechnout ‚Tohle mi nedělej‘. A přitom jste byla sama, nebo ne?"

"Ano."

"Byl mrtvý?"

"Ano."

"Proč jste to tedy řekla?"

"Nevím."

"Kdo vám podle vás měl něco dělat?"

"Nevím. Asi Alain."

"A co vám měl dělat?"

"Byl mrtvý? Všechno mi komplikoval? Vy byste to měl vědět."

"Vy nejste jednoduchá žena."

"Pustte mě ven."

"Odvezu vás k vaší přítelkyni..."

"Zastavte to auto."

"Vezmu vás..."

"Půjdu pěšky."

Nízké stříbrné auto sklouzlo k obrubníku.

"Zavolám vám..."

"Dobrou noc."

"Jste si jistá, že byste raději nejela do jednoho z těch lázeňských středisek?" zeptal se pan Paleologos, ve svém bílém saku štíhlý a elegantní jako modlíci se kudlanka. Stejně bílé vlasy měl s nesmírnou péčí sčesané z čela. "Bylo by to mnohem levnější a mnohem víc byste se tam pobavila. Jste velmi půvabné děvče..."

"Pardon?" Odtrhla oči od ulice za deštěm zmáčeným oknem. "Co že to mám být?" Jeho francouzština zněla neobratně, zároveň však v ní byl podivně nadšený podtón.

"Velmi půvabné děvče." Zasmušile se usmál. "Nedala byste raději přednost dovolené v některém z medovských středisek? Mezi lidmi vašeho věku? Nejste náhodou židovka?"

"Cože?"

"Židovka. Nejste židovka?"

"Nejsem."

"Škoda," řekl. "Máte takové lícní kosti, jaké mívají některé elegantní mladé židovky... Mám tady nádherných patnáct dní na Jerusalem Prime, za tu cenu je to nádherné prostředí. V ceně je pronájem skafandru, tři jídla za den a přímý spoj z jalovského terminálu."

"Pronájem skafandru?"

"Na Jerusalem Prime ještě nemají zcela stabilní atmosféru," řekl Paleologos a přesunul z jedné strany svého stolu na druhou hromádku růžových papírů. Jeho kancelář byla celkem nepatrná místnůstka se stěnami pokrytými holografickými obrazy Poru a Macaa. Vybrala si tu kancelář proto, že byla evidentně nepříliš legální, a také proto, že se tam mohla dostat bez toho, aby

musela vycházet z toho malého obchodního střediska ve stanici metra nedaleko Andreina bytu. "Ne," řekla, "lázně mě nezajímají. Chci jet sem." Poklepala na nápis na zmačkaném modrém papírku z krabičky Gauloisek.

"No," řekl, "to by šlo, ale nemám tady žádný seznam míst, kde byste se mohla ubytovat. Jedete tam za přáteli?"

"Obchodně," řekla netrpělivě. "Musím okamžitě odletět."

"Dobře, dobře," řekl Paleologos a ze skříňky za svým stolem vytáhl lacině vypadající terminál.

"Mohla byste mi dát váš kreditní kód?"

Sáhla do své černé kožené tašky a vytáhla z ní ten tlustý balík nových jenů, který ukradla z Pacovy tašky, když prozkoumával byt, ve kterém zemřel Alain. Peníze byly převázané průsvitnou červenou plastickou páskou. "Chtěla bych platit hotově."

"Ale ne," povzdechl si Paleologos a růžovou špičkou prstu se dotkl nejsvrchnější bankovky, téměř jako by očekával, že celá ta hromada peněz najednou zmizí. "Rozumím. Jak ale asi chápete, obvykle bych takto nepostupoval... Ale jsem si jistý, že v té věci budu moci něco zařídit..."

"Ale rychle," řekla, "co nejrychleji..."

Podíval se na ni. "Rozumím. Mohla byste mi, prosím, říct – " jeho prsty začaly poletovat nad klávesnicí přenosného terminálu – "pod jakým jménem si přejete cestovat?"

21

Na dálnici

Turner se probudil ve ztichlém domě, ve kterém se ozýval jen zpěv ptáků, sedících na jabloních v Rudyho zpustlém sadu. Spal na rozbitém gauči, který měl Rudy v kuchyni. Nalil si vodu na kávu – plastické roury od nádrže na střeše přitom nevrle zabrblaly – postavil hrnec na propanový vaříč a vyšel na verandu.

Rudyho osm roztodivných vozidel tam stálo na štěrku, rozestavené v úhledném osmistupu. Když Turner sešel ze schodů, otevřenou brankou vběhl na dvůr jeden ze zdokonalených psů. Jeho černá čapka v ranním tichu lehce cinkala. Na chvíli se zastavil, zakomíhal deformovanou hlavou ze strany na stranu a z tlamy mu ukáply sliny. Pak přeběhl přes štěrk a zmizel za rohem verandy.

Turner se zastavil u kapoty matně hnědého terénního Suzuki s vodíkovým pohonem. Rudy si ho pravděpodobně sám upravil. Mělo to náhon na všechna čtyři kola a velké pneumatiky s terénním vzorem, olepené světlým suchým říčním blátem. Bylo to malé, pomalé a spolehlivé, na silnici se to ale moc nehodilo...

Prošel kolem dvou rzí pokrytých Hond, sedanů stejného typu a stejného roku výroby. Rudy nejspíš vybíral z jednoho náhradní díly pro druhý, a nejspíš ani jedno z nich nebude pojízdné. Bezděky se usmál na neposkvřený lak dodávky Chevrolet z roku 1949, protože se vzpomněl na ten rezavý vrak, který Rudy přivlekl domů na vypůjčeném trajleru až odněkud z Arkansasu. Ta věc stále ještě jezdila na benzín a vnitřek jejího motoru byl bezpochyby stejně bezvadný jako lak její karosérie.

Pak tam stála pod šedou plastickou plachtovinou polovina vznášedla Dornier a opodál černý závodní motocykl Suzuki, stojící na podomácku vyrobeném přívěsu. Ta věc se tak trochu podobala vose a Turnera napadlo, jak dlouho to asi je, co si Rudy naposledy pořádně zazávodil. Pod dalším kusem plachtoviny tam potom stál hned vedle starý snowmobil. A nakonec tam bylo zaprášené šedé vznášedlo, válečný přebytek, nízký klín z ocelových plátů, který páchl kerosinem, na který ta věc jezdila. Ocelovou sítí vyztužené zástěrky vznášedla ochable ležely na štěrku. Místo oken měla ta věc úzké průzory, vyplněné tlustými deskami z neprůstřelné umělé hmoty. K mohutným nárazníkům mělo vznášedlo přišroubované ohijské poznávací značky. Byly nové. "Vím, na co myslíš," řekla Sally, a když se Turner otočil, uviděl ji stát u zábradlí verandy s kouřícím šálkem kávy v ruce. "Rudy říká, že když se to přes něco nedostane, tak se to tím v pohodě probije."

"Je to rychlý?" Turner se dotkl obrněného boku vozidla.

"Jasně, ale asi tak za hodinu budeš potřebovat novou páteř."

"A je to legální?"

"No, tak, jak to vypadá, se jim to moc líbit nebude, ale na silnici to může. Proti pancéřování podle mě žádný zákony nejsou."

"Angie už je líp," řekla Sally, když za ní došel do kuchyně, "že ano, lásko?"

Mitchellova dcera se na ně podívala od kuchyňského stolu. Její pohmožděniny se už stejně jako ty Turnerovy změnilly na několik tmavých čar.

"Můj kamarád je doktor," řekl Turner. "Prohlídl tě, když's spala, a říká, že bys měla být v pořádku."

"Je to tvůj bratr," řekla, "a není to doktor."

"Turnere, promiň," ozvala se od sporáku Sally. "Jsem trochu moc ukecaná."

"No, není sice doktor, ale je chytřej," prohlásil Turner. "Měli jsme strach, že by ti Maas mohl něco udělat a zařídit to tak, že bys třeba onemocněla, když bys jim utekla..."

"Jako třeba tu kortexovou bombu?" Angie se cpala studenými kukuřičnými lupínky z popraskané misky zdobené malovanými jabloňovými květy. Ta miska byla částí soupravy, kterou si Turner ještě dobře pamatoval.

"Bože," povzdechla si Sally, "do čeho ses to zaplet, Turnere?"

"To bych taky rád věděl." Posadil se ke stolu.

Angie žvýkala lupínky a zamýšleně na něj zírala.

"Angie," řekl, "když tě Rudy skenoval, našel ti něco v hlavě."

Přestala žvýkat.

"Nevěděl, co by to mohlo být. Někdo ti to tam prostě dal, možná když jsi byla mnohem mladší.

Víš, co tím myslím?"

Přikývla.

"Víš, co to je?"

Polkla. "Nevím."

"Ale víš, kdo ti to tam dal."

"Ano."

"Tvůj otec?"

"Ano."

"Víš proč?"

"Protože jsem byla nemocná."

"A co Ubylo?"

"Nebyla jsem dost chytrá."

Byl připravený v poledne. Vznášedlo mělo nádrž plnou paliva a čekalo u brány. Rudy mu dal obdélníkovou náprsní tašku plnou nových jenů. Některé z těch bankovek už byly tak ošoupané, že byly skoro průhledné.

"Zkusil jsem tu pásku na francouzském lexikonu," řekl Rudy, zatímco si mu jeden z jeho psů otíral o nohy svůj zaprášený bok. "Nejede to. Mám pocit, že to je nějaká kreolština. Možná nějaký africký dialekt. Chceš kopii?"

"Ne," řekl Turner, "nech si to."

"Dík," řekl Rudy, "ale zároveň taky ne. Když se na to někdo bude ptát, rozhodně se mu nepřiznám, žes tady byl. Sally a já jedeme dneska odpoledne do Memphisu, k nějakým kamarádům. Dům budou hlídat psi." Poškrábal zvíře za jeho plastickou čapkou. "Rozumíš mi, chlapče?" Pes sebou cukl a zakňučel. "Když sem na ně dal ty infračervené senzory, musel sem je odnaučit lovit mývaly," řekl. "Stejně už tady voko žádný nejsou..."

Sally a Angie sešly z verandy. Sally nesla potřhanou plátěnou tašku plnou sendvičů. Kromě toho do ní dala jednu termosku s kávou. Turner si na ni vzpomněl, jak vypadala tam nahoře v posteli, a usmál se. Sally úsměv opětovala. Vypadala starší než včera, hodně unaveně. Angie zahodila to zakrvácené tričko Maas/Neotek a vyměnila ho za beztvary černý svetr, který jí našla Sally. Vypadala v něm ještě mladší, než ve skutečnosti byla. Sally se také podařilo zamalovat Angie zbývající pohmožděniny přímo barokními očními stíny, které podivně kontrastovaly s její

mladistvou tváří.

Rudy podal Turnerovi klíče od vznášedla. "Nechal sem dneska ráno mýho starýho Craye, aby mně udělal takový pěkný resumé z posledních zpráv z velkejch korporací.

Možná bys měl vědět, že Maas oznámil náhlé úmrtí dr. Christophra Mitchella."

"Občas mě docela dojmá, jak ti lidi umí bejt vágní."

"A jenom dávej pozor na ty řemeny, ať je máš pořád utažený," říkala právě Sally, "nebo jinak budeš mít zadek celej černomodrej ještě předtím, než dojedete ke Statesboro."

Rudy se podíval na Angie a pak zase na Turnera. Turner dobře viděl popraskané žilky u kořene bratrova nosu. Oči měl Rudy celé červené a v levém očním víčku výrazný tik. "No, řek bych, že tím bysme to měli. Je to zajímavý, že sem si myslel, že už sem nikdy nepřiđeš. Je to docela fajn, že ses zase ukázal..."

"No," řekl Turner, "udělali jste toho pro nás víc, než jsem měl právo očekávat."

Sally odvrátila hlavu.

"Díky. Řekl bych, že už by bylo lepší jít." Vylezl do kabiny vznášedla a toužil jenom po tom, aby už byl pryč. Sally stiskla dívčino zápěstí, podala Angie tašku a pomohla jí po stupačkách do kabiny. Turner si sedl do sedadla pro řidiče.

"Pořád se na tebe ptala," řekl Rudy. "Pak už to bylo vyloženě špatný, tak špatný, že už ani ty endorfinový deriváty nezabíraly, a tak každý dvě hodiny se ptala, kde jsi a kdy už přiđeš."

"Posla! jsem ti přece peníze," řekl Turner. "Bylo toho dost na to, abys ji mohl poslat do Čiby. Tam v těch klinikách na ni mohli vymyslet něco novýho."

Rudy si odfrkl. "Do Čiby? Kriste, byla to přece stará ženská. K čemu by jí to bylo, kdyby žila vo pár měsíců dyl někde vČibě? Chtěla jenom to, aby tě ještě mohla vidět."

"Nevyšlo to," řekl Turner, když se Angie vyšplhala na sedadlo vedle něj a položila si tašku na podlahu mezi nohy. "Zatím, Rudy." Kývl. "Ahoj, Sally."

"Ahoj," řekla Sally, ruku kolem Rudyho ramen.

"O čem jste to mluvili?" zeptala se Angie, když se dvířka vznášedla zaklapla. Turner strčil klíček do zapalování, rozjel turbínu a zároveň nafoukl vzduchový polštář. Skrz úzké okénko na své straně vznášedla spatřil, jak se Rudy a Sally kvapně stahují od vznášedla a pes se při vytí turbíny celý krčí a třese. Všechny pedály a páky v kabině byly větší, než bylo potřeba, tak velké, aby se daly snadno ovládat i v protiradiačním obleku. Turner vyjel z brány a rozjel se po široké šterkové příjezdové cestě. Angie si dopínala pásy.

"O mé matce," řekl.

Roztočil turbínu a vznášedlo se vrhlo kupředu.

"Já sem svou matku nikdy nepoznala," řekla a Turner si uvědomil, že její otec je mrtvý, a že to Angie ještě neví. Šlápl na plyn a vznášedlo se rozletělo po šterkové cestě. Málem přitom srazili jednoho z Rudyho psů.

Sally měla stoprocentní pravdu, alespoň tedy pokud šlo o to, jak ta věc jezdila. Turbína se neustále chvěla a otřásala a v devadesáti kilometrech za hodinu jim to na rozbitém asfaltu staré státní dálnice bezmála vytřásalo zuby z úst. Železem vyztužené zástěrky těžce narážely na děravý povrch silnice. Lehká a tichá jízda, jaké byly schopny civilní sportovní modely, byla s tímto vznášedlem možná jen na silnici, která by byla zcela rovná a hladká.

Turner měl ale v každém případě pocit, že se mu to líbí. Člověk si ukázal, kam chce jet, namířil tím směrem vznášedlo a jel. Nad přední průzor někdo zavěsil dvě sluncem vyrudlé molitanové kostky a za jeho zády se jako pevná a neměnná věc ozývalo vytí turbíny. Angie jako by se začínala uklidňovat, s nepřítomným až téměř spokojeným výrazem sledovala panoráma kolem silnice a Turner byl rád, že se po něm nechtělo, aby s ní mluvil. Ty jsi pěkně horké zboží, pomyslel si, když se na ni koutkem oka podíval, nejspíš budeš tou nejhledanější věcí na téhle planetě, a já tě tady takhle vezu do Sprawlu v tom Rudyho dětinském válečném vozidle, aniž bych měl sebemenší tušení, co s tebou mám dělat... A nebo kdo vlastně vybombardoval ten mail.

Ještě si to jednou prober, nařídil si, jak zabočili do prvního údolí, ještě si to jednou prober a

nakonec ti to zapálí. Mitchell se nakontaktoval na Hosaku a řekl těm lidem, že k nim chce přejít. Hosaka najal Conroye a dal dohromady tým doktorů, kteří měli za úkol zjistit, co má Mitchell v sobě nastrkané. Conroy dal dohromady operační tým, většinou přes Turnerova agenta. Turnerův agent byl jen hlas v Ženevě, telefonní číslo. Hosaka poslal Allison, aby ho v Mexiku trochu dala dohromady, a pak ho Conroy zase dostal do akce. Pak těsně předtím, než to všechno šlo do háje, mu Webberová řekla, že to ona je tím Conroyovým člověkem... A pak, když přilétala ta holka, to na ně někdo vybalil, pěkně se samou raketou a kulomety. Jemu to připadalo jako Maas, alespoň to tedy bylo něco takového, na co tam měl ty zabijáky... Chvilí přemýšlel o tom, co Rudy říkal o tom hyperrychlostním děle... Kdo to asi byl? A pak ty věci v hlavě té holky, to, co se Rudymu objevilo na tom jeho tomografu a tom NMR monitoru. A Angie říkala, že její otec nikdy sám utéct nechtěl.

"A žádná společnost," řekla směrem k oknu.

"Cože?"

"Ty nemáš žádnou společnost, že ne? Ty pracuješ pro každého, kdo tě zrovna vezme."

"Správně."

"Nemáš třeba strach?"

"Ale ano, ale ne proto..."

"My jsme vždycky měli tam tu společnost. Můj táta mi říkal, že to bude úplně fajn, že prostě jenom přeždu k nějaký jiný společnosti..."

"Všechno bude v pořádku. Měl pravdu. Já jenom musím přijít na to, o co tady vlastně jde. A pak tě odvezu tam, kam bych tě měl odvézt."

"Do Japonska?"

"Na tom zas až tak nezáleží."

"Už jsi tam někdy byl?"

"Jistě."

"Bude se mně tam líbit?"

"A proč ne?"

Pak zase zmlkla a Turner se soustředil na silnici.

"Pořád se mně kvůli tomu něco zdá," řekla, právě když se natáhl kupředu, aby zapnul světla. Její hlas bylo v řevu turbíny sotva slyšet.

"Co to?" Předstíral, že se zcela soustředí na řízení a velmi se soustředil na to, aby se vůbec nepodíval jejím směrem.

"Ta věc v mé hlavě. Normálně je to ale jenom tehdy, když spím."

"Ano?" Vzpomněl si na bělma jejích očí, když tam tehdy ležela v Rudyho ložnici, ten křečovitý třas a přívál slov, kterým nerozuměl.

"Někdy, když jsem vzhůru. Je to něco takového, jako kdybych byla napíchla na terminál, jenom s tím rozdílem, že nejsem v mřížce, letím a nejsem tam sama. Posledně se mně zdálo o nějakém klukovi, kterej se někam natahoval, chtěl něco sebrat, něco, co ho zraňovalo, a on nechápal, že je úplně svobodný, že to jenom musí pustit. Tak jsem mu to řekla. A tak na vteřinu jsem pak zahlédla, kde vlastně je, a to vůbec nebylo jako sen, byl to prostě jenom ten ošklivej pokoj s tím špinavým kobercem, a věděla jsem, že by se měl osprchovat, a cítila jsem, jak jsou vnitřky jeho bot lepkavý, protože nenosil ponožky... Vůbec to nebylo jako ty sny..."

"Ne?"

"Ne. Ty sny jsou všechny hrozně veliký, jsou to veliký věci, a já jsem taky veliká, pohybuju se tam s těma ostatníma..."

Turner zvolna vydechl a právě ve chvíli, kdy se vznášedlo s jekotem vyšplhalo po betonové rampě na místní Interstate, si konečně uvědomil, že vlastně ani nedýchal. "Kteří ostatní?"

"Ty světly věci," řekla Angie. "Ne lidi..."

"Býváš hodně často v kyberprostoru, Angie? Tím myslím přes terminál."

"Ne. Jenom tak někdy ve škole. Můj táta říká, že to pro mě není dobrý."

"Říkal ti o těch snech něco?"

"Jenom to, že vypadaly pořád víc a víc jako skutečnost. Ale tam o těch ostatních sem mu nikdy vůbec nic neřekla..."

"Nechceš mi o tom něco říct? Možná bych to pak mohl líp pochopit, mohlo by mě napadnout, co by asi tak bylo nejlepší udělat..."

"Některý ty sny mi říkají všelijaký věci, různý příběhy. Jednou tam vůbec nic nebylo, vůbec nic, co by se pohybovalo jenom tak samo o sobě, jenom data a lidi, co je přesouvají z místa na místo. Pak se něco stalo a ta věc... ta věc se poznala. Pak si pamatuju ještě na jednu další věc, na to s tou holkou, co měla na očích zrcátka a s tím chlapem, co mu bylo všechno úplně jedno. Něco, co ten člověk udělal, pomohlo té věci, aby sama sebe poznala... A potom se to celé jako kdyby rozdělilo na spoustu různých částí, a já bych řekla, že ty části jsou to ostatní, ty jasné body. Ale těžko říct, protože oni tak až tak neříkají slovy..."

Turner cítil, jak se mu ježí vlasy na zátylku. Něco se mu vracelo, něco z toho napůl nepochopitelného podhoubí Mitchellova spisu. Ta hrozná a zničující hanba v té chodbě, špinavá krémová barva odlupující se ode zdí, Cambridge, ubikace postgraduálních studentů... "Angie, kde ses narodila?"

"V Anglii. Pak se můj otec dostal k Maasům a přestěhovali jsme se. Do Ženevy."

Někde ve Virgínii zabočil se vznášedlem na šterkovou boční cestu a z ní na napůl zpustlou pastvinu. Za letícím vozidlem se ze sluncem vysušené země zvedl oblak prachu, Turner strhl řízení doleva a zastavil v borovicovém hájku. Turbína se zastavila a vznášedlo se usadilo na zástěrkách.

"Možná bysme mohli něco sníst," řekl a sáhl za sebe pro Sallyinu tašku.

Angie se vyvlékla z pásů a rozepnula si svůj černý svetr. Pod ním měla něco přiléhavého a bílého a ve výstřihu nad mladými ňadry bylo vidět hladkou opálenou dětskou kůži. Vzala si od něho tašku a začala rozbalovat sendviče, které jim dala Sally. "Co je to s tím tvým bratrem?" zeptala se a podala mu kousek sendviče.

"Jak to myslíš?"

"No, je s ním něco... Sally říká, že pořád pije. To je nešťastnej?"

"Nevím," řekl Turner. Kroutil sebou a hrbil se, aby z krku a ramen vyhnal ztuhlost a bolest. "Řekl bych to tak, že asi je, ale nevím úplně přesně proč. Lidi se v tom občas tak nějak zarazí."

"Jako že třeba nemají společnosti, který by se o ně staraly?" Zakousla se do sendviče.

Turner se na ni podíval. "To si jako ze mě děláš legraci?"

Přikývla, pusou plnou chleba. Pak polkla. "Trochu. Víím, že spousta lidí pro Maase vůbec nepracuje. Nikdy pro něho nepracovali a nikdy taky nebudou. Jako třeba ty a tvůj bratr. Myslela sem to ale vážně. Víš, mně se Rudy docela líbil. Ale když on tak pořád vypadal jako..."

"Jako by byl úplně v háji," dokončil to za ni, nedojedený sendvič stále ještě v ruce. "Dostal se do slepé uličky. Myslím si, že někteří lidi prostě někdy musí udělat takový nějaký skok, a když to neudělají, prostě zůstanou trčet... A Rudy to nikdy neudělal."

"Jako třeba můj táta, když se mě snažil dostat od Maase? Je to něco jako ten skok?"

"Ne. O některých skocích se musíš rozhodnout sama. Jenom si prostě musíš uvědomit, že někde jinde na tebe čeká něco lepšího..." Odmlčel se, protože si najednou připadal směšný, a zakousl se do sendviče.

"To je to, cos tím myslel?"

Přikývl a přemýšlel, jestli tím opravdu něco takového myslel.

"Takže tys odjel a Rudy tady zůstal?"

"Přitom byl chytrý. A pořád ještě je chytrý, a taky má pohromadě hezkých pár titulů, všechno pěkně v pořádku. Když mu bylo dvacet, dostal na Tulane doktorát z biotechnologie, a ještě toho má hromadu dalšího. Nikdy nikam neposílal žádné životopisy, ani jednou. Pořád k nám lítali nějakí náboráři, a on si z nich vlastně jenom dělal legraci, rval se s nimi a tak různě... Mám pocit, že si myslel, že by mohl něco dokázat klidně i sám. Jako třeba ty čapky na ty psy. Řekl bych, že v tom má pár dost originálních patentů, ale tak jako tak... V každém případě zůstal tady. Dal se na obchodování a prodával lidem všelijaký věci, a byl tady v okolí dost eso. A pak

naše matka onemocněla, byla hrozně dlouho nemocná, a já sem byl pryč..."

"Kde žes to byl?" Angie otevřela termosku a kabinu naplnila vůně kávy.

"Tak daleko, jak sem se jenom mohl dostat," řekl, překvapený a zaražený hněvem v jejím hlase.

Podala mu plastický šálek, naplněný až po okraj horkou černou kávou.

"A co ty? Říkala jsi, že jsi svou matku nikdy nepoznala?"

"Ne. Rozešli se, když jsem ještě byla malá. Chtěla do toho kontraktu jít jenom tehdy, když by jí dostal do nějakého akciového programu. Aspoň to tak nějak říkal."

"A jaký teda je?" Usrkl si doušek kávy a zase jí láhev vrátil.

Podívala se na něj přes okraj červeného plastického hrnku, oči hluboko ukryté v Sallyině make-upu. "To bys mně mohl říct tak ty," řekla. "A nebo se mě zeptej za dvacet let. Je mi sedmnáct, tak jak to asi podle tebe mám vědět?"

Zasmál se. "Už se začínáš cítit o něco líp?"

"Řekla bych, že jo. Když vezmeme v úvahu všechny okolnosti."

A najednou si ji uvědomoval, uvědomoval si ji takovým způsobem, jakým si ji neuvědomoval nikdy předtím, a jeho ruce nervózně zamířily k řízení. "Fajn. Ještě máme před sebou kus cesty..."

Tu noc spali ve vznášedle, zaparkovaném za zrezivělým železným lešením, které kdysi neslo konstrukci plátna v obrovském drive – in v jižní Pennsylvánii, uložení na Turnerově bundě, rozprostřené za dlouhým hřbetem turbíny. Angie předtím seděla ve čtvercovém průlezu nad sedadlem pro cestujícího, dopíjela poslední zbytek teď už studené kávy, a dívala se, jak nad mořem zežloutlé suché trávy poletují světlušky.

Někde uprostřed jeho snů – stále ještě obarvených náhodnými záblesky ze spisu jejího otce – se k němu přitiskla, její měkká a teplá ňadra se začala skrz tenkou látku trička tisknout k jeho holým zádkům, a pak ho začala rukou hladit po plochých svalech na břiše, Turner ale dál nehybně ležel a předstíral, že tvrdě spí, a pak se brzy dostal do těch temnějších pasáží Mitchellova spisu, do míst, kde se jakési podivné věci začaly mísit s jeho nejstaršími obavami a utrpeními. A pak se ráno probudil a slyšel, jak si pro sebe tiše zpívá, usazená v průlezu ve střeše vznášedla.

Můj

starej táta, jo, to krásnej ďábel byl,
on dlouhý] řetěz má, dlouhej snad devět mil.

Na každým oku visí mu
jedno to srdce červený
další z těch holek nešťastných, který
prý miloval a pak zas opustil.

22

U Jammera

Jammerův klub byl o dvanáct délek nehybného eskalátoru výš a zabíral celou zadní třetinu nejvyššího poschodí. Bobby ještě kromě Leonova klubu žádný další noční klub nikdy neviděl, a Jammerův se mu zdál být na jedné straně nesmírně působivý a na druhé spíš děsivý. Působivý byl proto, že byl tak velký a že v něm bylo tolik věcí, které mu připadaly jako výjimečně kvalitní, a děsivý proto, že každý noční klub je za dne jaksí z podstaty ohavný a nereálný. Rozhlížel se kolem, prsty zastrčené do zadních kapes nových džínů, zatímco Jackie se na něčem šeptem domlouvala s bělochem s dlouhým, protáhlým obličejem, oblečeným do zmačkaných modrých montérek. Celé to místo bylo plné tmavých ultrasemišových lavic a černých kruhových stolků a navíc bylo rozdělené na menší části tucty vyřezávaných přepážek z děrovaného dřeva. Strop byl natřený na černo a každý stůl byl ozářený svým vlastním, do stropu zapuštěným reflektorem, jehož světlo mířilo z výšky stropu přímo na desku stolu. Pak tam bylo ještě centrální jeviště, teď jasně osvětlené reflektory zavěšenými na žluté šňůře, a uprostřed jeviště celý kit višňově červených akustických bubnů. Nevěděl proč, ale bylo mu z toho všeho špatně – měl takový zvláštní pocit jakéhosi polovičního života, téměř jako kdyby se něco mělo na samém okraji

světa, který viděl před sebou, začít pohybovat...

"Bobby," zavolala na něj Jackie, "pojd' sem a seznam se s Jammerem."

Vydal se přes to široké prostranství, pokryté prostým černým kobercem, se vším chladem a klidem, jaký jen dokázal předstírat, a zastavil se před tím mužem v montérkách, který měl tmavé, pomalu řídnuocí vlasy a pod montérkami sváteční bílou košili. Oči měl ten muž hluboko zapadlé a propadlé tváře zarostlé jednodenním strništěm.

"Takže ty bys chtěl bejt kovboj?" řekl ten člověk. Díval se přitom na Bobbyho tričko a Bobby měl ten nevábný pocit, že se možná každou chvíli začne smát.

"Jammer byl dobrej operátor," řekla Jackie. "A jak už to tak bejvá, dost dobrej. Že jo, Jammere?"

"Jo, něco takovýho se vo mně říká," řekl Jammer, nespouštěje oči z Bobbyho. "Ale to je pěkně dlouho, Jackie. Kolik už máš na tom nadělanejch hodin?" zeptal se.

Bobby víc než zrudl. "No, řek bych, že jednu."

Jammer nadzvedl své křoví podobné obočí. "Někde člověk začít musí." Usmál se. Zuby měl drobné, až nepřirozeně stejné, a Bobby měl pocit, že jich má příliš mnoho.

"Bobby," ozvala se znovu Jackie, "proč se Jammera nezeptáš na toho Wiga, o kterým ti říkal Finn?"

Jammer se podíval na Jackie a pak zase na Bobbyho. "Ty znáš Finna? Na amatéra seš v tom nějak hluboko, ne?" Vytáhl z kapsy modrý plastický inhalátor, strčil si ho do levé nosní dírky, odfrkl si a zase tu věc strčil zpátky do kapsy. "Ludgate. Wig Ludgate. Že ti o něm vykládal Finn? To musel bejt úplně v dotu."

Bobby netušil, co to znamená, měl ale pocit, že není úplně nejlepší doba na to, aby se na něco takového ptal. "No," začal alespoň s něčím, "tenhle Wig sedí někde nahoře na orbitu a občas prodává tomu Finnovi takový nějaký věci..."

"Fakt? No, zblbnout bys mě mohl. Já bych ti ale stejně řek, že Wig je buď mrtvěj, nebo úplně mimo. Je ještě praštěnější než normální kovbojové, jestli teda víš, co tím myslím. Blbost. Je v háji. Už sem o něm neslyšel pěknějch pár let..."

"Jammere," řekla Jackie, "možná by bylo nejlepší, kdyby ti to Bobby povykládal pěkně popořádku. Dneska odpoledne má přijít Beauvoir, a bude se tě chtít na pár věcí zeptat, takže by bylo úplně nejlepší, kdybys věděl, jak se věci mají..."

Jammer ji probodl očima. "Hm. Rozumím. Pan Beauvoir ode mě chce drobnou službičku."

"Nemůžu mluvit za něho," řekla, "ale nějak tak bych to odhadovala. Budeme potřebovat nějaký bezpečný místo, na kterým by šlo Hraběte schovat."

"Koho?"

"Mě," řekl Bobby. "To sem já."

"No to je skvělý," řekl bez známky nadšení Jammer. "Takže jdem zpátky do kanceláře."

Bobby si nemohl pomoci, ale pořád se musel dívat na ten kyberprostorový terminál, který zabíral skoro třetinu Jammerova antikvárního dubového stolu. Bylo to matně černé, zjevně vyrobené na zakázku, a nikde nebyly vidět žádné značky výrobce. Celou dobu se k té věci nakláněl, i během toho, jak Jammerovi vyprávěl o Dvakrát denně, o tom, jak to zkusil rozjet, o té žensky vypadající věci a o tom, jak jeho matku vyhodili do vzduchu. Byla to ta nejfantastičtější vypadající mašina, jakou kdy viděl, a dobře si vzpomínal na to, že mu Jackie říkala, že Jammer byl ve své době až nesmyslně dobrým kovbojem.

Když Bobby skončil, Jammer se zase pohodlně usadil v křesle. "Chceš to zkusit?" zeptal se. Znělo to unaveně.

"Co?"

"Tu mašinu. Myslel sem si, že by sis to možná chtěl zkusit. Člověk to pozná podle toho, jak se furt kroutíš na tý židli. Buď to chceš zkusit, a nebo se ti těžce chce někam."

"To do prdele jo. No, chtěl sem říct, dík, já bych..."

"A proč ne? Nikdo z toho nepozná, že jsi to ty a ne já, že jo? Jackie, proč do toho neskočíš s ním? Jenom tak cvičně, abys ho trochu hlídala." Otevřel zásuvku a vytáhl dvě sady trodů. "Ale nic tam nedělejte, rozumíte? Tím chci říct, že tam prostě leť a trochu se tím prober, ale

nezkoušej žádný čísla. Dlužím něco Beauvoirovi a Lucasovi, a mám pocit, že jim to splácím tím, že se starám o to, aby se ti nic nestalo." Podal jednu sadu trodů Jackie a druhou Bobbymu. Pak vstal, popadl držadla po stranách konzoly a otočil ji tak, že byla obrácená přímo proti Bobbymu. "Jeď. Pěkně si to vosaháš. Ta mašina je deset let stará, ještě pořád je ale dost dobrá skoro na všecko. Postavil to úplně z ničeho jeden maník, kterej si říkal Automatic Jack. Kdysi dělal hardwarovýho experta pro Bobbyho Quina. Ti dva vypálili Modrý světla, ale to bylo nejspíš ještě předtím, než ses narodil."

Bobby už měl trody na hlavě a díval se po Jackie.

"Už jsi tam někdy byl ve dvou?"

Zavrtěl hlavou.

"Fajn. Napíchnem se na to, ale já ti budu viset na zádech. Když řeknu, abys z toho vyskočil, tak z toho vyskočíš. Když tam uvidíš něco zajímavýho, bude to proto, že sem tam s tebou, chápeš?"

Přikývl.

Jackie vytáhla ze zadní strany svého klobouku dvě dlouhé jehlice se stříbrnými hlavičkami a položila je na stůl vedle Jammerova terminálu. Pak si natáhla trody na ten oranžový hedvábný šátek a přitiskla si kontakty k čelu.

"Jedem," řekla.

mmm

Bylo teď a zároveň jako by bylo vždycky, letěli vpřed, dál od Jammerova terminálu, zapojeného vysoko nad těmi neónovými novami, nad topografií dat, o které Bobby neměl ani tušení. Byl to stoprocentní materiál, celé hory toho tam byly, pěkně ostré databáze velkých korporací uprostřed té nicoty, která byla kyberprostorem. "Bobby, zpomal." Vedle něj se v prázdnotě ozval Jackiin tichý a milý hlas.

"Ježíš, to je ale pecka!"

"To možná jo, ale radši to zpomal. Tohle není k ničemu. Chtěl sis to v klidu prohlídnout. Zůstaň tady nahoře a zpomal."

Jel pomalu dál, dokud se mu nezdálo, že se jenom vznáší. Otočil se doleva a čekal, že ji tam uvidí, nebylo tam ale nic.

"Jsem tady," řekla, "neboj se."

"Kdo to byl Quine?"

"Quine? Nějaký kovboj, co ho Jammer znal. Svýho času je znal všechny."

Zcela náhodně se otočil v pravém úhlu doleva, hladce se otáčeje na uzlu mřížky, a zkoušel, jak se bude terminál chovat. Bylo to naprosto fantastické, něco úplně jiného, než co kdy v kyberprostoru zažil. "Do háje. Vedle tyhle věci vypadá Ono – Sendai jako dětská hračka..."

"Stejně to má v sobě jejich obvody. Aspoň to Jammer říká. Jeď ještě vejš..."

Klidně a bez námahy stoupali mřížkou a data mizela hluboko pod nimi. "Tady nahoře toho moc není," postěžoval si.

"Omyl. Když tady v tom prázdnu budeš dost dlouho, uvidíš spoustu zajímavavejch věcí..."

Předivo matrix jako by se náhle zachvělo, přímo před nimi...

"Hej, Jackie..."

"Zastav tady. A drž to. To je v pohodě, věř mně."

Někde daleko se jeho ruce držely té neznámé klávesnice. Nehýbal jimi, kus kyberprostoru před nimi však náhle zbělal a zmatněl. "Co je to..."

"Danbala ap monte l," řekl něčí hlas. Zněl v jeho hlavě jako úder kladivem a Bobby najednou cítil v ústech chuť krve. "Jede na ní Danbala." Nějak pochopil, co ta slova znamenají, ten hlas mu však v hlavě ležel jako těžký kámen. Bílé předivo se rozdělilo, jako by chvíli bublalo a pak se změnilo na dvě pohybující se šedé skrvny.

"Legba," řekla, "Legba a Ougou Feray, bůh války. Papa Ougou! St. Jacques Majeur! Viv la VyÓj!"

Matrix naplnil ocelový smích, prořezávající se Bobbyho hlavou.

"Map kite tout mize ak tout giyon," řekl další hlas, měkký, chladný a těžký jako rtuť. "Papá, dívej se, ona sem přišla odhodit své neštěstí." A pak se i ten druhý hlas začal smát a Bobby jen

zoufale zápolil s panikou, kterou mu ten stříbrný smích, stoupající v něm jako bublina, způsoboval.

"Stalo se jí něco, koni Danbalovu?" zaduněl železný hlas Ougou Feraye, a Bobbymu se na okamžik zazdalo, že v té šedé mlze vidí lidskou postavu. Pak se příšerný smích té bytosti rozezněl ještě hlasitěji. "Ovšem! Ovšem! Ale ona to neví! Ona není mým koněm, ne, jinak bych její neštěstí rychle zapudil!" Bobbymu se chtělo plakat, zemřít, udělat cokoli, aby těm hlasům mohl uniknout, uniknout tomu naprosto nesmyslnému větru, který náhle začal vanout z té šedé mlhy, horký vlhký vítr, který páchl věcmi, které Bobby nebyl schopen pojmenovat. "A provolává slávu Panně! Sestro, měj se na pozoru! La VyÓj už je víc než blízko!"

"Ano," řekl ten druhý, "putuje nyní mou říší, říší toho, kdo vládne cestám."

"Ale já, Ougou Feray, vám pravím, že i vaši nepřátelé se blíží! K bránám, sestro, a buďte opatrní!"

A pak se ty šedé věci rozplynuly, zmenšily a zmizely...

"Vyskoč ven," ozval se její hlas, tichý a vzdálený. A pak řekla: "Lucas je mrtvý."

Jammer vytáhl ze zásuvky svého stolu láhev skotské a opatrně ji nalil tak šest centimetrů do štíhlé plastické sklenice. "Vypadáš úplně odvařeně," řekl Jackie, a Bobbyho dost překvapila jemnost, kterou v tom hlase uslyšel. Byli venku už aspoň deset minut a nikdo ještě nic nefekl. Jackie vypadala zdrceně a stále si jen hryzala dolní ret. Jammer vypadal buď nešťastně nebo rozhněvaně. Co to přesně bylo, to Bobby nevěděl.

"Jak to víš, že je Lucas mrtvěj?" zeptal se, protože měl pocit, že to ticho, které se usazovalo v Jammerově neuklizené kanceláři, vypadalo jako něco, co ho pomalu hrozí udusit.

Jackie se na něj podívala, ale nezdálo se, že by ho viděla. "Kdyby byl Lucas naživu, nikdy by tak ke mně nepřišli," prohlásila. "Je v tom spousta dohod a smluv. Legba se vždycky volá jako první, měl ale přijet s Danbalou. Jeho osobnost závisí na loa, se kterým se projevuje. Lucas musí být mrtvý."

Jammer poslal whisky přes stůl, Jackie ale jenom zavrtěla hlavou. Trody měla stále ještě na čele, kus chrómu a černého nylonu. Jammer se zatvářil znechuceně, přitáhl si sklenici zpátky a jedním lokem ji vypil. "Do háje. Než ste vy všichni začali votravovat tam s těma, všecko bylo mnohem jednodušší."

"Jammere, my smě je sem nepřivedli," řekla Jackie. "Oni tam prostě byli, a našli si nás, protože sme jim rozuměli!"

"Furt to samý," zabručel unaveně Jammer. "Ať už je to, co chce, a ať už to přišlo, odkud chce, prostě se to jenom předělalo do takovýho tvaru, ve kterým je pár pitomců chtělo vidět. Chytáš to? Neexistuje žádný důvod proto, aby tam bylo něco, s čím bys musela mluvit v tom pitomým haitským dialektu! Prostě to jenom vidělo vás všechny a ten váš voodoo kult, vidělo vás to a všecko si to pěkně sesumírovalo dohromady, a Beauvoir a Lucas a ti ostatní, to sou stejně všecko v první řadě kšeftaři. A ty pitomý věci ví, jak se dělaj kšefty! Je to něco úplně normálního!" Pevně utáhl uzávěr láhve a strčil ji zpátky do zásuvky. "Víš, milá zlatá, mohlo by to být prostě tak, že se něco fakt velkého, něco, co v tom má takovýhle svaly, rozhodlo, že vás bude tahat za nos. Prostě vám to všechny ty věci nakecává... A ty víš, že něco takovýho je možný, nebo snad ne? Nebo to fakt nevíš, Jackie?"

"Není to možné," řekla Jackie a hlas měla pevný a ledově klidný. "Ale jak to vím, to nedokážu nikomu vysvětlit..."

Jammer vytáhl z kapsy černý plastický hranol a začal se holit. "Jasně," zavrčel. Holicí strojek tiše bzučel, jak si jím Jammer přejížděl po čelisti. "Já sem v kyberprostoru osm let žil, rozumíš? A já vím, že tam nic nebylo, aspoň tehdy ne... V každém případě po mně chceš, abych zavolal Lucase, ne? Mám tě nějakým způsobem uklidnit? Znáš číslo do toho jeho Rollsu?"

"Ne," řekla Jackie, "nedělej to. Bude mnohem lepší, když zůstaneme potichu, dokud se neobjeví Beauvoir." Vstala, sundala si z hlavy trody a zvedla klobouk. "Jdu si lehnout a zkusím usnout. Hlídej zatím Bobbyho..." Otočila se a zamířila ke dveřím kanceláře. Vypadala jako náměsíčná, všechna její energie byla najednou pryč.

"No bezvadný," řekl Jammer a přešel si strojkem po horním rtu. "Chceš něco k pití?" zeptal se Bobbyho.

"No," řekl Bobby, "je trochu brzo..."

"Možná pro tebe." Jammer strčil strojek zpátky do kapsy. Za Jackii se zavřely dveře a Jammer se naklonil k Bobbymu. "Jak vypadali, mladej? Pamatuješ si vůbec něco?"

"Jenom to bylo takový šedivý. Rozmazaný..."

Jammer vypadal zklamaně a zase sklouzl do křesla. "Mám takovej pocit, že dokud nejseš část toho celýho, ani je pořádně neuvidíš." Zabubnoval prsty na opěradlo křesla. "Myslíš si, že jsou skuteční?" "No, nechtěl bych, aby se kolem mě něco takovýho pletlo..."

Jammer se na něj upřeně podíval. "Ne? No, v tom případě bys možná moh bejt trochu chytřejší, než vypadáš. Já bych taky nechtěl, aby se něco takovýho kolem mě pletlo. Šel sem od toho ještě předtím, než se začali objevovat..."

"Co teda podle tebe sou?"

"Zase o něco chytřejší... Víš, nevím. Jak sem říkal, nemůžu se srovnat s tím, že by to bylo pár haitskéjch voodoo bohů, ale pánbu ví." Přimhouřil oči. "Mohlo by to bejt tak, že to sou viry, který se v matrix uvolnily a replikovaly, a pak začaly být hrozně chytrý... To by bylo dost blbý, a možná to lidi od Turinga radši drží pod pokličkou. A nebo možná ty umělý inteligence našly způsob, jak ze sebe kus odštěpit a narvat ho do matrix, což by Turingy už vůbec nenadchlo. Pak sem znal ještě toho Tibeťana, co dělal pro operátory všelijaký hardwarový fušky, a ten říkal, že to sou tulpy."

Bobby jen zamrkal.

"Tulpa je něco jako myšlenková entita. Pověra. Opravdoví machři ze sebe umí odštěpit něco jako ducha, udělanýho jenom z negativní energie." Pokrčil rameny. "A to je další úplná volovina. Úplně totéž, co ti Jackiini voodoo šašci."

"No, mně se zdá, že Lucas a Beauvoir a ti ostatní to dost určitě hrajou, jako by to bylo vopravdový, a ne jenom jako kdyby to by normální nic..."

Jammer přikývl. "Přesně. A dost fest jim to pomáhá, takže tam něco musí bejt." Pokrčil rameny a zažíval. "Taky bych se měl vyspat. Můžeš si tady dělat, co chceš, jenom se nesmíš ani dotknout tý mašiny. A nezkoušej lízt ven, protože to by mně tady začalo řvát tak padesát alarmů. V lednici za barem máš džus a sýr a všechno možný..."

Bobby dospěl k přesvědčení, že i tehdy, když má to místo jenom pro sebe, vypadá dost hrozně, na druhé straně ale bylo dost zajímavé na to, aby ta hrůza za to stála. Prošel se kolem baru a dotýkal se přitom rukojetí píp a chromovaných závěsů na láhve s pitím. Byl tam také jeden stroj na led a další na horkou vodu. Udělal si hrnek japonské instantní kávy a probral se Jammerovou zásobou audiokazet. Ze všech těch skupin nebo zpěváků ještě neslyšel ani o jediném. Docela by ho zajímalo, jestli to znamená, že Jammer, který byl o hodně starší, má rád staré věci, nebo jestli to naopak je tak nové, že se to do Barrytownu dostane až tak za čtrnáct dní, pokud to tedy půjde přes Leona... Pod černostříbrnou univerzální kreditní konzolou na konci baru našel velkou pistoli, svým způsobem malý tlustý samopal se zásobníkem, který trčel od hlavně rovnou dolů. Bylo to tam přilepené dlouhým kusem světle zeleného velcra, a Bobby měl pocit, že by to nebyl úplně nejlepší nápad, kdyby se té pistole chtěl dotknout. Za chvíli ho všechny obavy přešly, jenom byl znuděný a trochu nervózní. Vzal chladnoucí kávu a vydal se mezi stoly. Posadil se na jeden z nich a nechal si zdát, že je Hrabě Nula, nejlepší konzolový frajer ve vSprawlu, a čeká na pár maníků, kteří by s ním chtěli mluvit o kšeftu, o něčem, co těžce potřebují a nikdo kromě Hraběte nemá šanci na to hrábnout. "Jasně," obrátil se k prázdnému nočnímu klubu, oči pevně zavřené, "udělám to pro vás... Jestli máte peníze..." Když řekl, kolik je to bude stát, zbledli jako stěna.

To místo bylo zvukově izolované. Hluk ze stánků ve čtrnáctém patře nebyl slyšet ani náznakem, a jediné, co slyšeli, bylo hučení klimatizace a občasné zabrblání stroje na horkou vodu. Bobbyho už ta hraběcí hra přestala bavit, nechal kávu na stole a vydal se ke vchodu. Rukou přitom přejížděl po starém, molitanem vycpaném sametovém lanu, napnutém mezi vyleštěnými

mosaznými tyčemi. Dával si pozor na to, aby se ani nedotkl těch skleněných dveří, a rozvážně se usadil na laciné železné židli s lepicí páskou spravovaným koženkovým sedadlem, která stála hned vedle šatny. V šatně svítila jedna slabá žárovka a v jejím světle bylo vidět pár tuctů starých dřevěných ramínek s kulatými, žlutými, rukou napsanými čísly. Ramínka visela na dlouhých ocelových tyčích. Bobby si domýšlel, že tam Jammer asi občas sedává, aby se podíval na svou klientelu. Sice mu nebylo úplně jasné, proč by někdo, kdo byl osm let jedním z nejlepších operátorů, měl chtít vlastnit noční klub, možná to ale byl svým způsobem koníček. Měl pocit, že když člověk má noční klub, tak by asi taky mohl mít spoustu holek, na druhé straně si ale byl jistý, že když je člověk bohatý, má jich spoustu tak jako tak. A jestli byl Jammer osm let špička, tak podle Bobbyho bohatý být musel...

Zamyslel se nad tou scénou v matrix, nad těmi šedými tvary a hlasy. Otrásl se. Ještě pořád nechápal, co by to mohlo znamenat, když by Lucas byl mrtvý. Jak by někdo takový vlastně mohl být mrtvý? Pak si ale uvědomil, že jeho matka je také mrtvá, a že ani to mu nepřipadá příliš skutečné. Ježíši Všechno mu to nějak začalo lézt na nervy. Přál si, aby už tak byl venku, na druhé straně těch dveří, a mohl se procházet mezi všemi těmi stánky a kupujícími a mezi těmi lidmi, co tam pracovali...

Natáhl se a odtáhl ten sametový závěs, jenom tolik, aby mohl vyhlédnout tím tlustým starým sklem a dívat se na tu duhovou zmeř stánků a typickou pomalou chůzi zákazníku. A pak se přímo uprostřed toho všeho, za stolem plným přebytkových analogových VOM, logických sond a zdrojů objevila Leonova hranatá tvář, která nepatřila k žádné popsateľné rase, a hluboko zapadlé odporné oči, které jako by se na Bobbyho upřely s dobře slyšitelným cvaknutím, kterým prozrazovaly, že ho poznávají. A pak Leon udělal něco, co ho Bobby ještě nikdy udělat neviděl. Usmál se.

23

Blíž

Steward JALu jí nabídl výběr několika simstimových kazet: záznam z Foxtonovy retrospektivy v Tate z loňského srpna, řadu dobrodružství v Ghaně, árie z Bizetovy Carmen z pohledu ze soukromé lóže v Tokijské opeře nebo třicetiminutový pořad Tally Ishamové Vyšší kruhy.

"Je to váš první raketoplánový let, slečno Ovsčí?"

Marly přikývla. Představila se Paleologovi dívčím jménem své matky, což bylo pravděpodobně pěkně hloupé.

Steward se chápavě usmál. "Ta kazeta vám rozhodně zpříjemní start. Carmen je tento týden velmi populární. Snad to bude díky kostýmům."

Potřásla hlavou, na operu neměla náladu. Nesnášela Foxtona a raději by prožila pocit plné akcelerace, než aby se dívala na dobrodružství z Ghany. Ze čtyř možných zel si poráženecky vybrala kazetu Tally Ishamové.

Steward zkontroloval její sedačku, podal jí kazetu a malou tiáru z šedé umělé hmoty a pak šel dál. Nasadila si to plastické zařízení na hlavu, zapojila ho do vstupu na opěradle, povzdechla si a vložila kazetu do otvoru. Interiér raketoplánu JAL zmizel v egejské modři a Marly sledovala, jak se slova Vyšší kruhy Tally Ishamové rozšiřují po bezmračné obloze, napsaná elegantním písmem.

Tally Ishamová byla v simstimovém průmyslu už tak dlouho, kam sahala Marlyina paměť. Bylo to Zlaté děvče, které přišlo s první vlnou nové mediální metody. A nyní byla Marly plnou silou vtažena do té smysluplné, pružné a neuvěřitelně uklidňující show. Tally Ishamová zářila, dýchala klidně a zhluboka, Štíhlé a pružné kosti v objetí muskulatury, na které nebylo vidět vůbec žádné napětí. Vstoupit do jejího pořadu bylo jako padnout do zdravotní lázně a cítit svěží pramen té slavné hvězdy. Její prsa se rýsovala pod jednoduchou jemnou bílou halenkou z egyptského hedvábí. Opírala se o bílou balustrádu nad malým přístavem jednoho řeckého městečka. V údolí pod ní kvetly košaté stromy a vzdálený kopec pokrývaly bílé kameny. V přístavu zatroubila loď.

"Turisté spěchají zpátky na výletní loď," řekla Tally a usmála se. Jak se usmívala, Marly cítila hladký povrch jejích bílých zubů a svěžest jejího dechu. Tally se hladkými pažemi dotýkala příjemně drsné kamenné balustrády. "Jeden z návštěvníků našeho ostrova s námi stráví dnešní

odpoledne. Je to někdo, koho už dlouho toužím poznat. Jsem si jistá, že budete nadšeni a příjemně překvapeni, protože je to někdo, kdo se rád vyhýbá zájmu sdělovacích prostředků..." Narovнала se, otočila se a usmála se na opálenou tvář Josefa Vireka...

Marly si strhla z hlavy to plastické zařízení a všude kolem ní se objevil bílý interiér raketoplánu JAL. Na panelu nad její hlavou blikala kontrolní světla a Marly cítila vibrace, které, jak se zdálo, gradovaly...

Virek? Podívala se na zařízení. "No," řekla, "předpokládám, že asi jste z vyšších kruhů..."

"Prosím?" ozval se japonský student, sedící vedle ní. Trhl sebou v postroji, jako kdyby se chtěl nějak podivně uklonit. "Máte snad nějaké problémy s vaším stímem?"

"Ne, ne," řekla. "Omlouvám se." Znovu si na hlavu nasadila soupravu a interiér raketoplánu zmizel v šumu sensorické statiky, následovaném skřípavým zmatkem vzrušení, po kterém se objevila klidná tvář Tally Ishamové. Tally vzala Vireka za chladnou pevnou ruku a usmála se do jeho modrých očí. Také Virek se usmál a odhalil zářivě bílé zuby. "Jsem moc rád, že jsem tady, Tally," řekl a Marly se znovu ponořila do reality kazety, přijímajíc Tallyiny vjemy jako své vlastní. Stím bylo médium, kterému se obvykle vyhýbala, protože něco uvnitř její osobnosti se neshodovalo s pasivitou, kterou to zařízení vyžadovalo.

Virek měl na sobě měkkou bílou košili, bavlněné kalhoty srolované těsně pod kolena a jednoduché kožené sandály. Když se vrátili k balustrádě, jeho ruka stále ještě spočívala v Tallyině dlani. "Jsem si jistá," řekla, "že je spousta věcí, které naše diváky..."

Moře zmizelo. Na obzoru se rýsovala nepravidelná pláň, pokrytá zelenočerným lišejníkem, tu a tam přerušovaná siluetami Gaudího neogotických věží chrámu Sagrada familia. Okraje tohoto světa byly ztracené v mlze a nad planinou se rozléhal zvuk zvonů...

"Dnes máme jednoho zvlášť důležitého," řekl Virek a pohlédl na Tally skrz kulaté brýle bez obrouček. "Zdravím tě, Marly."

Marly se zavrtěla, ale ruce jako kdyby měla z kamene. Síla přetížení raketoplánu vzdalujícího se od startovací rampy... Uvěznil ji tady...

"Rozumím," řekla s úsměvem Tally, opřela se o balustrádu a dotkla se lokty teplého, drsného kamene. "To je skvělý nápad. Vaše Marly, pane Vireku, musí být skutečně šťastná dívka..." Marly náhle pochopila, že to nebyl Sense/Net Tally Ishamové, ale součást Virekova plánu, naprogramovaného úhlu pohledu, vypracovaného za léta existence Vyšších kruhů. Neměla žádnou možnost výběru. Nedalo se uniknout, musela to jen přijmout, poslouchat a věnovat Virekovi svou pozornost. Skutečnost, že ji zde chytil, že ji takto upoutal, jí prozradila, že její intuice byla správná: celý ten stroj, ten obrovský mechanismus, skutečně existoval. Virekovy peníze byly svého druhu univerzálním způsobem, jak dosáhnout své vůle...

"Je mi líto," řekl, "že jste rozhněvaná. Paco mi řekl, že máte v úmyslu nás opustit, ale já bych se na to raději díval jako na způsob umělkyně dosáhnout svého. Mám dojem, že jste vycítila něco z mé pravé povahy, a to vás vyděsilo. A také mělo. Tato kazeta byla připravena asi hodinu před ohlášeným startem raketoplánu z Orly. Samozřejmě víme, kam máte namířeno, ale rozhodně nemáme v úmyslu tě sledovat. Děláte si svou práci, Marly. Je mi jen moc líto, že se nám nepodařilo zabránit smrti tvého přítele Alaina, ale známe jeho vrahy a jejich zaměstnavatele..."

Oči Tally Ishamové, patřící nyní Marly, se vpíjely do Virekova modrého pohledu, sálajícího energií.

"Alain byl zavražděn najatými agenty Maasových biolaboratoří," pokračoval Josef Virek, "a byl to právě někdo od Maasů, kdo mu doporučil koordinaci tvého současného cíle. Maas mu dal hologram, který jsi viděla. Můj vztah s Maasovými biolaboratoři byl mírně řečeno rozporuplný. Moji pomocníci měli před dvěma lety v úmyslu je koupit. Suma, o které se hovořilo, by ovlivnila celosvětovou ekonomiku. Oni to ale odmítli. Paco je přesvědčený, že Alain zemřel proto, že objevili, že má v úmyslu prodat informace, které mu poskytli, třetí straně..." Zamračil se. "To byla pěkná hloupost, protože mu ani v nejmenším nezáleželo na původu produktu, který nabízel..."

Jak typické pro Alaina, napadlo ji a ucítila vlnu lítosti. Viděla ho zkrouceného na odporném koberci, páteř tak odporně vystouplou pod zelenou látkou starého saka...

"Myslím, že byste měla vědět, že moje pátrání po skříňkaři se týká něčeho většího, než je

umění, Marly." Sundal si brýle a vyleštil je cípem své bílé košile. V tom vykalkulovaném lidském gestu jako by zahlédla něco obscénního. "Mám dobrý důvod věřit, že původce těchto artefaktů mi může nabídnout svobodu, Marly. Nejsem zdravý člověk." Nasadil si brýle a opatrně narovnal zlaté nožičky. "Když jsem naposledy žádal o vizuální příjem z té regenerační vany, byl jsem ve Stockholmu. Viděl jsem tři trajlery, spoutané sítí podpůrných vláken... Kdybych byl schopen se z toho dostat, Marly, dostat se z toho hejna vzbouřených buněk... No – " znovu se usmál svým zářivým úsměvem – "co bych za to asi zaplatil?"

Oči Tally – Marly se zadívaly na tmavé lišejníky a vzdálené věže katedrály...

"Ztratila jste vědomí," řekl steward a prsty jí přejížděl po krku. "Je to velmi neobvyklé, ovšem náš lodní zdravotní počítač hlásí, že se těšíte dobrému zdraví. Přesto jsme aplikovali dermadisk, který by měl odvrátit adaptační syndrom." Stewardova ruka pustila její krk.

"Evropa po deštích," řekla, "Max Ernst. Lišejníky..."

Muž se nad ní sklonil a jeho tvář prozrazovala profesionální zájem. "Promiňte, mohla byste to opakovat?"

"Omlouvám se," řekla. "Byl to jen sen... Už budeme v přístavu?"

"Asi za hodinu," řekl.

mmm

Japonský kosmický přístav byl velký bílý útvar posázený velkými hroty a obklopený tmavými oválnými otvory přistávacích výklenků. Terminál nad Marlyinou gravitační sítí – i když slovo nad zde částečně ztrácelo svůj obvyklý význam – rozsvítil dokonale vytvořenou animaci rotující přistávací plochy, zatímco série hlasů – v sedmi jazycích – oznamovala pasažérům na palubě raketoplánu JAL 580, Orly Terminus I, že přistanou, jakmile to jen bude možné. JAL se omlouval za zpoždění, způsobené běžnou opravou na sedmi z dvanácti přistávacích ploch...

Marly se přikrčila ve své gravitační síti. Všude kolem sebe viděla neviditelné Virekovy ruce. Ne, pomyslela si, přece musí existovat nějaký způsob. Chci z toho ven, řekla si pro sebe, chci několik hodin jako volný agent, to mi bude stačit... A pak sbohem, pane Vireku, vrátím se mezi živé, což už se ubohému Alainovi nikdy nepodaří. Alain zemřel proto, že vzal vaši práci. Zamrkala očima, když sebou raketoplán poprvé trhnul, a vytřeštila oči jako malé dítě. A Maas, napadlo ji, co to vlastně je? Virek tvrdil, že lidé odtamtud zabili Alaina, že pro ně pracoval. Měla nejasný pocit, že události probírané v médiích mají něco společného s nejnovější generací počítačů, že ve středu toho všeho je nějaký zlověstný proces, v němž nesmrtelný rakovinový hybrid produkuje upravené molekuly, které se pak stávají součástí počítačových čipů. Vzpomněla si, že jí Paco říkal, že obrazovka jeho modulárního telefonu je výrobkem Maasu...

Interiér jalovského kosmického střediska byl tak uhlazený, tak nevýrazný, tak stejný jako přeplněné letiště, až se jí z toho chtělo smát. Vládla tu stejná vůně parfémů, stejné lidské napětí, těžký klimatizovaný vzduch, a stejná přízemní konverzace. Díky osmistupňové gravitaci bylo jednoduché nést zavazadla, ale Marly s sebou měla jen malou černou kabelku. Vytáhla z jedné ze zazipovaných kapes lístky a porovнала číslo dalšího raketoplánu s řadou čísel zářících na informační tabuli na nejbližší stěně.

Do odletu zbývaly dvě hodiny. Ať už Virek řekl cokoli, věřila, že jeho stroj už měl plno jiné práce. Jistě infiltroval posádku raketoplánu nebo se vetřel mezi pasažéry, pomáhal si rozhazováním peněz... Byla tu náhlá onemocnění, změny plánů, nehody...

Přehodila si kabelku přes rameno a vykročila po podlaze z bílého keramiky, jako kdyby přesně věděla, kam jde, nebo dokonce měla nějaký plán. S každým dalším krokem si však uvědomovala, že to tak není.

Pronásledovaly ji modré oči.

"Zatraceně," ulevila si, a nějaký rozložitý ruský obchodník v tmavém obleku si odfrkl a zvedl svůj fax, aby ji vypudil ze svého světa.

"A tak jsem té děvce řekla, rozumíš, vyneseš ty opto– izolátory a únikové boxy ze Sweet Jane,

nebo ti přilepím zadek izolační pastou..." Ozval se chraplavý ženský hlas a Marly vzhledla od svého tácku se suší. Dva stoly od ní seděly tři ženy. Jejich vlastní stůl byl plný prázdných plechovek od piva a plastických tácků zamazaných hnědou sojovou omáčkou. Jedna z nich si hlasitě řihla a dlouze se napila piva. "A jak to vzala, Rez?" Ve druhé ženě její otázka vyvolala další výbuch smíchu a žena, která před chvílí upoutala Marlyinu pozornost, sklonila hlavu a ramena se jí otřásala smíchy. Marly na podivné trio znechuceně hleděla a přemýšlela, čím ty ženy asi jsou. Konečně se jejich smích trochu uklidnil a první žena se znovu posadila a otřela si usazené oči. Jsou opilé, usoudila Marly. Byly mladé, hlučné a vypadaly poněkud otrle. První žena byla štíhlá a měla ostře řezaný obličej, šedé oči a úzký rovný nos. Její vlasy měly podivný odstín stříbrné a krátký chlapecký sestřih. Na sobě měla příliš velkou plátěnou vestu nebo bundu bez rukávů, pokrytou neuvěřitelným množstvím kapes, přezek a obdélníkových pásků. Oděv měla rozepnutý a Marly ze svého úhlu viděla, že pod ním má malá prsa, zakrytá podprsenkou z růžovočerné síťoviny. Ostatní dvě byly starší a silnější. Jejich svalnaté paže se ostře rýsovaly ve zdánlivě měkkém světle kavárny.

První žena pokrčila rameny. "Ne že by to udělala," řekla.

Druhá žena se znovu zasmála, tentokrát ne tak srdečně, a podívala se na chronometr na svém zápěstí. "Musím jít," řekla. "Čeká mě nějaká práce pro Švédy." Odstrčila svou židli od stolu, vstala a Marly si všimla odznaku vyšitým na rameni její černé vesty.

O'GRADY – WAJIMA
THE EDITH S.
Interorbitální doprava

Nyní stála žena přímo vedle ní a rovnala si pásek na svých otrhaných džínách. "Řeknu ti, Rez, seš na tu couru krátká, zničí ti to dobrý jméno."

"Promiňte," ozvala se Marly a snažila se, aby se jí netřásl hlas. Žena v černé vestě se otočila a podívala se na ni. "No?" Prohlížela si Marly od hlavy k patě a ani se neusmála.

"Viděla jsem, že máte na vestě napsáno Edith S. To je loď, kosmická loď?"

"Kosmická loď?" Žena vedle ní nadzvedla husté obočí. "Ach ano, zlato, to je veliká a skvělá kosmická loď!"

"Ona je cvok," prohlásila žena v černé vestě a obrátila se k odchodu.

"Chtěla bych vás najmout," řekla Marly.

"Najmout?" Teď na ni zíraly všechny tři, jejich tváře byly nehybné a bez úsměvu. "Co to má znamenat?"

Marly zalovila hluboko v bruselské kabelce a vytáhla půl svazku nových jenů, které jí Paleologos, cestovní agent, vrátil, když si od ní vzal poplatek za letenku. "Dám vám tohle..."

Dívka s krátkými stříbrnými vlasy tiše pískla. Ženy hleděly jedna na druhou. Ta v černé vestě pokrčila rameny. "Pane bože," řekla. "Kam chceš letět? Na Mars?"

Marly znovu zalovila v kabelce a z krabičky od Gauloisek vytáhla složený kousek modrého papíru. Podala ho ženě v černé vestě, ta papír rozložila a podívala se na orbitální souřadnice, které tam Alain napsal zeleným fixem.

"Dobrá," řekla žena, "na to, za kolik je to peněz, to je docela krátká štreka, ale O'Gradyova a já máme teď službu na Zionu 2300GMT. Máme smlouvu. A co ty, Rez?"

Podala papír sedící dívce, ta si ho přečetla, pak se podívala na Marly a řekla: "Kdy?"

"Teď," odpověděla Marly, "hned teď."

Jak dívka vstala od stolu, nohy židle zaskřípaly o keramickou podlahu. Její vesta se rozhalila, a to, co Marly považovala za podprsenku z černorůžové síťoviny, byla vlastně vytetovaná růže, která zakrývala celé její pravé ňadro. "Máš co chceš, ségra, teď zaplat'."

"To znamená, že musíš zaplatit předem," řekla O'Gradyova.

"Nechci, aby si někdo všiml, kam jdeme," řekla Marly.

Tři ženy se zasmály.

"Na to sis vybrala tu správnou holku," řekla O'Gradyova a Rez se ušklíbla.

Jízda přímo dolů

Když znovu zatočil na východ, začalo pršet. Zamířil na okraj Sprawlu, na předměstí zničené země, kde byly průmyslové zóny. Déšť byl tak hustý, že než našel vypínač stíračů průzoru, neviděl ani na krok před sebe. Rudy neměl ve zvyku udržovat stěrače v pořádku. Zpomalil, řev turbín mírně utichl a Turner zamířil na okraj silnice. Zástěrky na podvozku se začaly hlučně třepotat o opotřebované pneumatiky.

"Co se děje?"

"Nic nevidím. Stěrače jsou úplně k ničemu." Stiskl vypínač světel a na každé straně vznášedla se objevily čtyři paprsky světla, ztrácející se v šedém dešti. Potřásl hlavou.

"Proč nezastavíme?"

"Jsme příliš blízko Sprawlu. Všude to tady hlídají. Jsou tady helikoptéry. Uvidí náš identifikační nápis na střeše, zjistí, že máme poznávací číslo z Ohia a divnou karosérii a budou si nás chtít ověřit. To nemůžeme připustit."

"Co teda budeš dělat?"

"Budeme se držet na kraji silnice, dokud nebudeme moct někde zastavit, někde, kde bych nás mohl nějak zamaskovat, jestli to půjde..."

Zpomalil vznášedlo a zatočil kolem místa, kde svítila tabule s oranžovými diagonálami, označující servisní cestu. Zástěrky drkotaly po zděných obdélníkových chráničích na cestě. Servisní cesta pro ně byla stěží dost široká. Větve stromů kolem se dotýkaly bočních oken a škrábaly o kapotu vznášedla.

"Támhle sou nějaký světla," řekla Angie, narovнала se ve svém postroji a snažila se prohlédnout hustým deštěm.

Turner uviděl žluté světlo. Zasmál se. "To je benzínová pumpa," řekl. "Je to zbytek starého systému, co tady byl předtím, než tady postavili tuhle novou silnici. Někdo tam asi žije. Škoda, že nemáme benzínový pohon..." Zpomalil. Jak se po štěrkovém svahu blížili k pumpě, všiml si, že to žluté světlo vychází ze dvou obdélníkových oken. Měl pocit, že v jednom z nich zahlédl pohybující se postavu. "Venkov," řekl. "Tihle chlapi nebudou mít příliš velkou radost, až nás uvidí." Sáhl do bundy, vytáhl z nylonového pouzdra Smith & Wesson a položil si ho na sedadlo mezi nohy. Když byli pět metrů od zrezivělé benzínové pumpy, usadil vznášedlo do široké kaluže a vypnul turbíny. Déšť se vytrvale řinul z oblohy a on uviděl postavu v khaki ponču, která se objevila ve dveřích pumpy. Stáhl postranní okénko o deset centimetrů a křikl do deště: "Omlouváme se, že vás rušíme. Museli jsme sjet z cesty, máme špatné stěrače. Nevěděli jsme, že tady dole někdo bydlí." Muž měl ruce schované za pláštěnkou, ale bylo zřejmé, že v nich něco drží.

"To je soukromý pozemek," řekl ten muž a po tváři mu stékala voda.

"Nemohli jsme zůstat na silnici," křičel Turner. "Je nám líto, že jsme vás vyrušili..."

Muž otevřel ústa, začal gestikulovat a chystal se vytáhnout věc, kterou ukryval za zády, když vtom mu explodovala hlava. Turnerovi se zdálo, že se to stalo ještě předtím, než se ho dotkl záblesk rudého světla. Paprsek široký jako tužka se pohyboval sem a tam, jako kdyby si někdo hrál s baterkou. Déšť plameny rychle udusil, postava se zhroutila na kolena a padla na zem. Z ponča vypadl Savage .410.

Turner si nebyl vědom toho, že by se pohnul, ale zjistil, že nastartoval turbíny, předal řízení Angie a pak se rychle vymotal z postroje. "Jeď, projed' přímo stanicí..." Vstal, trhnul pákou, otevřel poklop na střeše a vytáhl svůj těžký revolver. Jakmile se střešní poklop otevřel, uslyšel řev motoru černé Hondy, ale v hustém dešti nic neviděl, jen blížící se stín nad jeho hlavou. "Ted!" Zmáčkł spoušť ještě dřív, než Angie narazila do zdi benzínové stanice. Zpětný náraz otřásl jeho lokty, opřenými o střechnu vznášedla. Kdesi nad jeho hlavou explodovala střela a ozval se ohlušující rámus. Angie snížila vznášedlo těsně nad zem a stroj proletěl dřevěnými základy budovy. Turner měl stěží dost času na to, aby protáhl ramena úzkým poklopem ve střeše. Něco v domě explodovalo, pravděpodobně propan–butanová bomba, a vznášedlo se naklonilo na levou stranu.

Jakmile proletěli skrz nejvzdálenější zeď, Angie vznášedlo znovu otočila. "Kde to je?" překřikovala turbíny.

Místo odpovědi se dvacet metrů před nimi objevila černá Honda, otáčející se v prudkých obrátkách. Turner se chopil řízení a vyrazil kupředu. Vznášedlo se vzneslo do výšky deseti metrů nad vodou nasáklou zem a zaútočilo na hranatou helikoptéru z polykarbonového plastiku. Slitinový trup se pod nárazem roztrhl jako papír. Turner stroj otočil a znovu zaútočil, tentokrát rychleji. Rozbitá helikoptéra se rozpadla na dva mokré šedé kusy a najednou vypadala jen jako velká mrtvá moucha s dlouhými křídly.

"Co se stalo?" řekla Angie, zakrývající si rukama tvář. "Co se stalo?"

Turner vytáhl z přihrádky na zadních dveřích zaprášené brýle a registrační papíry, které vzápětí roztrhal. Pak našel baterku a zkontroloval baterie.

"Co se stalo?" zeptala se znovu Angie jako zadržnutý pásek. "Co se stalo?"

Turner se znovu protáhl otvorem ve střeše, v jedné ruce držel zbraň, v druhé baterku. Déšť ještě zhoustl. Vyskočil na přední část vznášedla a pak skočil po kotníky do kaluže. Cákal bláto na černé rotory Hondy a cítil zápach paliva vytékajícího z nádrže. Polykarbonový kryt praskl jako vejce. Namířil Smith & Wesson a vystřelil dvě xenonové střely. Dva tiché záblesky osvětlily krev na plastickém krytu a zkroucené končetiny. Chvilku počkal a pak rozsvítil baterku. Byli dva. Přistoupil blíž a držel baterku daleko od těla. Byl to starý zvyk. Nic se nehýbalo. Pach unikajícího paliva byl stále silnější. Zatahal za zkroucený poklop. Otevřel se. Oba muži měli na sobě ochranné brýle. Kulaté slepé oko laseru zíralo přímo do noci a Turner se sehnul, aby se dotkl matného koženého límce na bundě mrtvého muže. Krev pokrývala mužův mokrý vous a ve světle baterky vypadala téměř černá. Byl to Oakey. Natočil kužel světla doleva a podíval se na druhého muže. Byl to pilot, Japonec. Znovu pohnul baterkou a uviděl vedle Oakeyovy boty černou láhev. Zvedl ji a ukryl v jedné z kapes bundy. Pak se rozběhl zpět ke vznášedlu. Přestože hustě přšelo, začaly rozbitou benzinovou stanicí olizovat žluté plameny. Turner se vyšplhal na nárazník vznášedla, pak na kapotu a znovu se protáhl poklopem.

"Co se stalo?" zeptala se Angie, jako kdyby vůbec neodešel. "Co se stalo?"

Dosedl na sedadlo a ani se neobtěžoval s postrojem. Pak zapnul turbíny. "To byla helikoptéra od Hosaků," řekl a vznesl se. "Museli nás sledovat. Měli laser. Čekali, až sjedeme z hlavní silnice. Nechtěli nás tady nechat, aby nás poldové nenašli. Když jsme zatočili sem, rozhodli se, že si pro nás dojdou, ale museli přijít na to, že ten ubohej pitomec byl s náma. Nebo možná se jen zbavovali svědi " ka...

"Jeho hlava," řekla a hlas se jí třásl. "Jeho hlava..."

"To bylo laserem," řekl Turner a zatočil zpět na servisní cestu. Déšť mezitím začal slábnout. "Je v tom pára. Mozek se začne vypařovat a pak vybuchne lebka...."

Angie se naklonila a začala zvracet. Turner řídil jednou rukou, zatímco v druhé držel Oakeyho láhev. Otevřel ji zuby a zhluboka se napil staré dobré Wild Turkey.

Když dorazili k hlavní silnici, palivo z Hondy se setkalo s plameny zničené stanice a ve světle mohutného výbuchu Turner znovu spatřil starý mail, světlice na padácích a bílou oblohu kolem letadla, řídicího se k sonorské hranici.

Angie se narovnala, otřela si ústa hřbetem ruky a začala se třást.

"Musíme odsud vypadnout," řekl a zamířil znovu na východ. Neřekla nic. Turner se po ní podíval a všiml si, že sedí ztuhle a zaraženě ve svém sedadle. Oči měla ve světle kontrolního zařízení vytřeštěné a tvář bledou. Viděl ji tak už jednou, bylo to v Rudyho ložnici, když je tam zavolala Sally. A pak to stejné brblání v nějakém jiném jazyce. Tiché, rychlé mumlání vzdáleně se podobající francouzštině. Neměl s sebou přehrávač a neměl ani čas, musel řídit...

"Počkej," řekl, když nabral rychlost, "bude ti fajn..." Bylo zřejmé, že ho vůbec neslyšela. Třásla se a zuby jí drkotaly, slyšel to i přes řev turbín. Přestaň, pomyslel si, měl by jí mezi ty zuby něco strčit, svou peněženku nebo kousek látky. Rukama bezmyšlenkovitě tahala za popruhy výstroje.

"V mém domě je nemocné dítě." Vznášedlo bylo už téměř z chodníku, když znovu promluvila, její hlas byl však nyní hluboký, pomalý a podivně zabarvený. "Slyšel jsem, že kostky už byly vrženy. Je mnoho rukou, které budou dnes v noci kopat její hrob a také tvůj. Nepřátelé se modlí

za tvou smrt, najatý muži. Modlí se, až se potí. Jejich modlitby jsou jako bouřící řeka." Následovalo chroptění, které se dalo vyložit jako smích.

Turner se odvážil na ni pohlédnout a viděl, jak jí z úst vytéká tenká nitka slin. Svaly v její tváři se zkroutily do masky, kterou Turner neznal. "Kdo jsi?"

"Jsem Pán Silnic."

"A co chceš?"

"Tohle dítě pro mého koně, se kterým by se mohla vrátit do města mužů. Je dobré, že jedeš na východ. Odvez ji do tvého města. Znovu se na ni napojím. A Samedi pojede s tebou, pistolníku. On je vítr, který držíš ve svých rukou, ale je to vrkavý Pán Hřbitovů, nezáleží na tom, jestli jsi mu dobře sloužil..." Obrátil se právě včas, aby viděl, jak se zhroutila ve svém postroji, hlava jí klesla a brada se uvolnila.

25

Kazuárové a Gotikové

"Tohle je Finnův telefonní program," ozvalo se z reproduktoru pod obrazovkou. "A Finn tady není. Jestli chcete spustit program, znáte vstupní heslo." Bobby zíral na postavu na obrazovce a pomalu potřásl hlavou. Většina telefonních programů byla vybavena také videokosmetickými podprogramy, které přenášely videopodobu uživatele do větší souvislosti s povšechnějšími paradigmaty osobní krásy, mazaly skvrny a upravovaly obličejové partie, aby se více shodovaly se statisticky ideálními normami. Efekt kosmetických programů na Finnově groteskní tváři byl rozhodně ten nejpodivnější, jaký Bobby kdy viděl. Jako kdyby někdo přešel po tváři mrtvého syla voskem nebo ho napustil parafínovými injekcemi.

"Není to přirozené," řekl Jammer a napil se skotské.

Bobby přikývl.

"Finn," řekl Jammer, "je agorafobik. Kdyby musel odejít ze své dílny, dostal by neštovice. Kromě toho je telefonní maniak, nedokáže nevzít telefon, pokud je tam. Začínám si myslet, že ta děvka měla pravdu. Lucas je mrtvěj a my se řítíme do pěkných sraček..."

"Ta děvka," ozvala se Jackie za barem, "už to dávno ví."

"Ona ví," řekl Jammer, postavil na stůl plastikovou sklenici a upravil si kravatu. "Ona ví. Má to z matrix, proto to ví..."

"Fajn, Lucas neodpovídá, Beauvoir neodpovídá, takže má asi pravdu." Bobby se natáhl a zavěsil telefon, jakmile se ozval vyzváněcí tón.

Jammer na sobě měl plisovanou košili, bílý smoking a černé kalhoty se saténovými proužky na postranním švů. Bobby usoudil, že asi v klubu to bude jeho pracovní oblek. "Nikdo tady není," řekl a tčkal očima z Bobbyho na Jackie. "Kde je Bogue a Sharkey? Kde je servírka?"

"Kdo sou Bogue a Sharkey?" zeptal se Bobby.

"Barmani. To se mně nelíbí." Vstal z křesla, vykročil ke dveřím a opatrně odhrnul záclonku. "Co tam kurva ty hajzlové dělaj? Hej, chlapče, pojd' sem..."

Bobby vstal, byl trochu znepokojený – nechtěl Jackie a Jammerovi vysvětlovat, proč nechce, aby ho Leon viděl, protože nechtěl vypadat jako blbec – ale přesto přešel k místu, kde stál majitel klubu.

"Pojd'. Podívej se. Ne aby si tě všimli. Tolik se snaží, aby nebylo vidět, že nás pozorují. Člověk to skoro cejtí."

Bobby přistoupil k zácloně. Dával dobrý pozor, aby mezera nebyla širší než centimetr a opatrně vyhlédl ven. Nakupující masy byly téměř do posledního vystřídány černými Gotiky v kůži se spoustou cvočků a – to bylo divné – i stejným množstvím blondatých Kazuálů. "Já nevím," řekl Bobby a podíval se na Jammera, "ale neměli by bejt pohromadě. Víš, že to sou Kazuálové a Gotici? Sou od přírody furt nepřátelé, je to kus jejich DNA nebo něčeho..." Podíval se znovu. "Sakra, je jich nejmíň stovka."

Jammer zastrčil ruce hluboko do kapes. "Znáš někoho z těch chlapíků osobně?"

"Gotiky jo – znám jich pár od vidění. I když je těžký je od sebe rozeznat. Kazuálové vydupou s každým, kdo není Kazuál. A vo to tady hlavně jde. Znam se hlavně s Loby a Lobové mají dohodu s Gotiky, takže mně to vůbec není jasný."

Jammer si povzdechl. "Hádám, že se ti nechce vyběhnout ven a zavolat na někoho z nich, aby ti řekli, co tu dělají?"

"Ne," řekl upřímně Bobby. "To vážně nechci."

"Hmmmmm." Jammer se na Bobbyho pronikavě zadíval, což se mu ani trochu nelíbilo.

Něco malého a tvrdého spadlo z černého stropu a se silnou ránou dopadlo na jeden z kulatých černých stolů. Ta věc se odrazila a spadla na koberec, pak se odkutálela a zastavila se u Bobbyho nových bot. Bobby se automaticky sklonil a věc zvedl. Byl to starý šroubek se zarezlým závitem a hlavičkou pokrytou silnou vrstvou černého latexu. Když na stůl narazil druhý, Bobby zvedl hlavu a zachytil očima hbitého Jammera, jak přeskakuje bar. Pak Jammer zmizel, ozval se tichý praskavý zvuk a Bobby věděl, že Jammer vytahuje malou automatickou zbraň, kterou viděl dnes odpoledne. Rozhlédl se kolem sebe, ale Jackie nebyla nikde v dohledu.

Na desku stolu dopadl třetí šroubek.

Bobby váhal, byl zmatený, ale pak následoval Jackie a také zmizel. Pohyboval se tak tiše, jak jen mohl. Vplížil se za jednu z klubových dřevěných plent a sledoval, jak vypadl čtvrtý šroubek, následován oblakem jemného prachu. Ozvalo se škrábání a pak náhle ze stropu zmizela čtvercová ocelová mřížka. Někdo ji odtáhl kamsi do větrací šachty. Bobby se rychle ohlédl k baru, bylo to právě včas, aby uviděl prudký zpětný ráz pažby Jammerovy pušky...

Z otvoru nyní visel pár hnědých nohou a kalhoty ze žraloci kůže, zamazané od prachu.

"Přestaň," řekl Bobby. "To je Beauvoir!"

"To se vsaď, že to je Beauvoir," ozval se zeshora hluboký hlas, rozléhající se v potrubí. "Odtáhněte někam ten zatracený stůl."

Bobby se vynořil za dřevěnou deskou a šel odtáhnout stůl a židle na stranu.

"Chyťte," řekl Beauvoir, vytáhl olivově zbarvený balík a spustil ho k zemi. Váha té věci málem srazila Bobbyho k zemi. "A teď mi jdi z cesty..." Beauvoir se protáhl potrubím, oběma rukama se zavěsil za okraj otvoru a skočil dolů.

"Co se stalo s tím alarmem, co sem měl tam nahoře?" zeptal se Jammer. Vynořil se za barem a v ruce svíral pušku.

"Je tady," řekl Beauvoir a hodil na koberec šedou tyčinku z fenolové pryskyřice. Bylo to omotané tenkým černým drátem. "Nemoh sem se dostat dovnitř, aby to nikdo z těch vopičáků nezjistil. Někdo jim samozřejmě dal plánek tohoto místa, ale tendle způsob jim unik."

"Jak ses dostal na střechu?" zaptala se Jackie, která se až do té chvíle ukrývala za plentou.

"Nedostal," řekl Beauvoir. "Vystřelil jsem provaz z monomolu od sousedů a pak se vezl po skleněném vlákne..." Jeho krátké střapaté vlasy byly plné prachu. Vážně se na ni podíval. "Chápeš," řekl.

"Ano. Legba a Papa Ougou v matrix. Napojil sem se s Bobbym na Jammerův terminál..."

"Zlikvidovali Ahmeda v Jersey. Pravděpodobně použili stejnou metodu jako na Bobbyho matku..."

"Kdo?"

"Ještě si nejsem jistý," řekl Beauvoir, klekl si vedle balíku a rychle uvolnil plastické přezky. "Ale začíná se mi to rýsovat... Řeknu vám, na čem jsem do teďka pracoval. Slyšel sem, že Lucas to dostal. Honil ty Loby, kteří chtěli okrást Bobbyho. Byla to pravděpodobně nehoda, byl to jen normální byznys, ale někde tam je teď párek Lobů s naším ledoborcem... Je to dost vo něčem, protože Lobové sou pěkně horký hlavy, teda někteří z nich, a navíc mají nějaký drobné vobchody s Dvakrát denně. Takže Dvakrát denně a já sme se kolem porozhlídli a zkusili zjistit, co se dalo. To bylo chytrý, až na to, že když sme byli s tím chlápem, co se mu říká Alix – je to druhý asistent warlorda nebo tak něco – dostal hovor od svého protějšního čísla, kterému Dvakrát denně říkal Raymond. To je jeho gotický jméno."

Jak mluvil, začal vybalovat batoh, vytahoval zbraně, munici, nářadí, cívky a drátky. "Raymond chce mluvit, ale Alix je moc velké drsňák, aby to říkal před náma. 'Sorry, gentlemani, ale tohle je oficiální válečná záležitost,' říká ten blbeček, a tak se pokorně omluvíme, ukloníme se a tak a zmizíme za rohem. Použijem modulární telefon Dvakrát denně a zavoláme našim kovbojům v Sprawlu a napojíme je na Alixův telefon, ale rychle. Tihle kovbojové se napojili na rozhovor Alixe

s Raymondem tak rychle, jako když nůž řeže máslem."

Vytáhl z batohu zdeformovanou pušku, sotva delší než jeho paže, z krabice na koberci vyndal zásobník a přicvakl ho k pušce. "Už ste někdy viděli některou z těch sviní? Sou to Jihoafričani..." Cosi v jeho hlase a předsunutá čelist v Bobbym náhle vyvolaly pocit, že ten muž je rozzuřený. "Vypadá to, že ten chlapík narazil na Raymonda a tenhle chlápek má hodně peněz. Chce si najmout Gotiky, celej aparát, aby šli do Sprawlu a udělali pár opravdo-vejch davovejch scén. Tenhle chlápek to chce tak moc, že si na to najme i Kazuály. No to teda narazí kosa na kámen, protože Alix je trochu konzervativní. Dobrej Kazuál – mrtvej Kazuál a to ještě po x hodinách řádnýho mučení, a tak dál. Raymond říkal: ‚Jdi s tím do prdele.‘ Vždycky byl diplomat. Mluvíme tady o velkéjch prachách, musíme se spojit." Otevřel krabici s velkými červenými střelami a začal nabíjet pušku. Pečlivě ukládal do zásobníku jeden náboj za druhým. "Teď bych moh klidně zmizet, ale musím se mrknout na zprávy. Na maasovejch pozemcích v Arizoně se stalo něco moc divnýho. Některý lidi říkaj, že to byl nukleární výbuch, jiný říkaj, že to bylo něco jinýho. A teď tvrděj, že jejich nejlepší chlápek na biosoft je mrtvěj, a říkají tomu pouhá náhoda. Byl to ten Mitchell, chlápek, kterej to více méně celý vymyslel. Takže nikdo se ani nesnaží předstírat, že by byl schopnej vyrobit biočip. Lucas a já jsme od samýho začátku věděli, že ten ledoborec udělal Maas. Jestli to byl ledoborec... Ale my nevíme, od koho to Finn má, ani kde to je. Ale když si to celý dáte dohromady, vypadá to, že nás v tom Maasovy biolaboratoře všechny uvaří. A plánuj to všechno tady, protože nás tady mají pěkně pohromadě..."

"Já nevím," řekl Jammer, "máme tady v tomhle baráku spoustu přátel..."

"Měli jsme." Beauvoir položil pušku na zem a začal nabíjet automatickou Nambu. "Většina lidí v tomhle a v jednom patře pod námi byla dneska odpoledne podplacená. Prachy na ruku. Je tady pár věrnejch, ale není jich dost."

"To nedává žádněj smysl," řekla Jackie, vzala Jammerovi z ruky sklenici se skotskou a jedním douškem ji dopila. "Co to jen můžeme mít, že to všichni tak moc chtěou?"

"Hej," řekl Bobby, "nezapomeň, že voni neví, že mě Lobové vzali ten ledoborec. Možná to je právě to, co potřebujou."

"Ne," řekl Beauvoir a připevnil k Nambě zásobník. "Oni nemohli vědět, žeš to neschoval v bytě svý matky. Je to tak?"

"Možná tam byli a viděli, že ne..."

"A jak teda věděli, že to Lucas nevyzvonil Ahmedovi?" řekl Jammer a přistoupil k baru.

"Finn si myslí, že někdo poslal ty tři nindže, aby ho taky zabili," řekl Bobby. "Třeba ho předtím nějak donutili, aby jim vodpověděl na ty jejich votázky..."

"Zase Maas," řekl Beauvoir. "Tak jako tak, je tady ta dohoda s Kazuály a Gotiky. Víc toho nevíme, ale Alix je Lob, vsadil na svého nejvyššího koně a nebude se paktovat s Raymondem. Nebude spolupracovat s nenáviděnými Kazuály. Aspoň tak to pochopili naši kovbojové. Armáda venku je tu proto, aby udržela vaše lidi uvnitř. A lidi, jako jsem já, venku. Lidi s puškama a tak." Podal nabitou Nambu Jackie. "Víš, jak se zachází s puškou?" zeptal se Bobbyho.

"Jasně," zalhal Bobby.

"Ne," řekl Jammer, "máme s ním dost potíží, i když je neozbrojenej. Pane Bože..."

"Pro mě to znamená," řekl Beauvoir, "že po nás sem přijde ještě někdo jinej. Někdo o něco profesionálnější než my..."

"Ledaže by vyhodili celej Hypermart do povětří," řekl Jammer, "a všechny tyhle zombie s ním..."

"Ne," řekl Bobby, "jinak by to už dávno udělali."

Všichni se na něj podívali.

"Dejte tomu klukovi prémie," řekla Jackie. "On má pravdu."

O třicet minut později hleděl Jammer zachmuřeně na Beauvoira. "Řeknu ti to asi takhle: Tohle je ten nejpitomější plán, jaký jsem kdy slyšel."

"To jo, Beauvoire," vložil se do toho Bobby. "Proč bysme se jednoduše nemohli protáhnout ventilátorem. Vylezem na střechu a odtamtud do vedlejšího baráku. Mužem použít ten špagát, po kterým ses sem dostal ty."

"Na střeše jsou Kazuálové, sedí tam jako mouchy na hovně," řekl Beauvoir. "Některý z nich můžou bejt dokonce tak chytrý, že si všimli tý díry, kterou sem se sem dostal." Neradostně se ušklíbl. "Kromě toho je ten vedlejší barák vyšší. Musel sem se na tu střechu vyšplhat a vystřelit monomol na střechu nad náma. Nemůžete se držet monomolekulárního vlákna, upadly by vám prsty."

"Tak jak si asi do prdele myslíš, že se odsud dostáném?" zakřičel na něj Bobby.

"Nech toho, Bobby," řekla tiše Jackie. "Beauvoir udělal jen to, co musel. Teď je tu s náma a navíc jsme ozbrojení."

"Bobby, proč nám to celý nezopakuješ, abysme si byli jistý, že tomu všichni rozumíme..." řekl Beauvoir.

Bobby měl nepříjemný pocit, že Beauvoir chtěl vědět, jestli tomu rozumí právě on, přesto se ale opřel o bar a začal: "Všichni sme ozbrojení a teď musíme čekat, O.K.? Já a Jammer vezmeme jeho terminál a podíváme se do matrix, možná zjistíme, co se děje..."

"Myslím, že bych to zvládl docela klidně sám," řekl Jammer.

"Do prdele!" Bobby se odlepil od baru. "Beauvoir teď řek, jak to bude! Já tam musím taky jít! Jak se mám takhle něco naučit?"

"To je v pořádku, Bobby," řekl Jackie. "Pokračuj."

"Fajn," prohlásil otráveně Bobby, "takže dřív nebo pozděj si pro nás chlápci, co najmuli ty Gotiky a Kazuály, aby nás tady drželi, prostě přijdou. Až to udělají, dáme se do nich. Musíme chytit alespoň jednoho z nich živýho. Pak vypálíme ven. Gotici a ti vostatní budou překvapený takovou palbou a my to vezmeme ulicema a zamíříme k Projektům..."

"Myslím, že to je asi tak všecko," řekl Jammer a přistoupil k zamčeným dveřím se záclonkou.

"Myslím, že takhle to stačí." Přitiskl palec na čtecí štítek a mírně pootevřel dveře. "Hej, ty!" zařval. "Ne ty, ten v ty čepici! Zvedni prdel a pojď sem. Chci si s tebou promluvit..."

Červený paprsek silný jako tužka pronikl dveřmi, záclonou a dvěma Jammerovými prsty a dotkl se baru. Jedna láhev okamžitě explodovala, její obsah se proměnil ve voňavou páru. Jammer dveře rychle zavřel, podíval se na svou poraněnou ruku a pak se posadil na tvrdý koberec. Klub se pomalu naplnil vánoční vůní spáleného ginu. Beauvoir vzal z police stříbrnou tlakovou láhev a stříkal na kouřící záclonu minerálku tak dlouho, až CO2 uhasilo oheň. "Máš štěstí, Bobby," řekl Beauvoir a odhodil láhev přes rameno, "protože bráška Jammer teď už nebude na terminál stačit."

Jackie si klekla k Jammerovi a nešťastně pokvokávala nad jeho zraněnou rukou. Bobby pohledem zachytil spálenou kůži na mužových prstech a raději se rychle odvrátil.

26

Wig

"Víš," řekla Rez, visící vzhůru nohama před Marly, "nic mi do toho není, ale bude tě někdo čekat, až tam dorazíme? Myslím tím, že tě tam určitě vezmu a jestli se nedostaneš dovnitř, klidně tě zase vezmu zpátky. Ale jestli tě nikdo nebude chtít pustit dovnitř, nevím, jak dlouho se tam budu moct zdržet. Tahle věc je pěkně stará a kolem se potuluje spousta divnejch lidí."

Rez nebo Tereza – jak Marly usoudila podle pilotní licence připevněné na kontrolní desce Sweet Jane – si na cestu sundala plátěnou vestu.

Marly, otupělá dermaky, které jí Rez namazala kolem zápěstí, aby ji zbavila nevolnosti způsobené kosmickým adaptačním syndromem, zírala na vytetovanou růži. Byla vypracovaná ve starém japonském stylu, nejméně sto let starém, a Marly si neochotně musela připustit, že se jí růže líbí. Vlastně měla ráda i Rez, která byla současně ostrá i žensky jemná, ale o svého podivného pasažéra se dobře starala. Rez chvíli obdivovala její kožený plášť a kabelku, aby pak obě věci uložila do úzké nylonové sítě, plné kazet, knížek a nevypraného oblečení.

"Já nevím," uvažovala Marly, "musím se prostě pokusit dostat dovnitř..."

"Víš, co to je za věc, zlato?" Rez upravovala gravitační síť kolem Marlyiných ramen.

"Jaká věc?" zamrkala Marly.

"Tam, kam jedeme. Je to součást starých databází Tessier – Ashpoolů. Kvůli svý obrovský kapacitě to bejvaly normální mainframy..."

"Slyšela jsem o tom," řekla Marly a zavřela oči. "Andrea mi to říkala..."

"Jasně, každý o nich slyšel, vlastnili Freeside. Dokonce to i postavili. Pak se rozhodli, že to prodají. Jejich rodina se přestěhovala na jiné orbit, ale než to udělali, nechali databáze zničit, spálili je a prodali na skládku. Ale tam s nima nic neudělali. Neslyšela sem, že by se tam někdy někdo usadil, ale tady se žije, kde se dá... Myslím, že to platí všude. Říká se, že Lady Jane, Ashpoolova dcera, žije stále ještě na to starém místě, je šílená..." Naposledy profesionálně zatahala za gravitační síť. "Dobře. Teď se uvolni. Nastartuju Jane, bude to trvat asi dvacet minut, ale dostáném se tam o to rychleji a já mám pocit, že o to ti hlavně jde..."

Marly sklouzla zpátky do krajiny mohutných dřevěných Cornellových konstrukcí, kde byly pozůstatky lásky a vzpomínek vystavené za deštěm postříkaným zaprášeným sklem a postava záhadného skříňkaře si razila cestu ulicí vydlážděnou mozaikou lidských zubů. Marlyiny pařížské boty slepecky cvakaly po symbolech načrtnutých v těžkopádných zlatých korunách. Skříňkař byl muž a měl na sobě Alainovo zelené sako, což ji děsilo ze všeho nejvíc. "Je mi to líto," vykřikla a rozběhla se za ním. "Je mi to líto..."

"Jo, Therese Lorenz, Sweet Jane. Chcete čísla? Cože? Jo, jasně, sme piráti. Já jsem zkurvenej kapitán Hook... Podívej se, Jacku, dám ti čísla, můžeš si je zkontrolovat... Už jsem to říkala. Mám pasažéra. Povolení mám, ksakru... Marly Něco, mluví francouzsky a teď spí..."

Marly zamrkala víčky a otevřela oči. Rez seděla před ní, svaly na jejích zádech měla téměř dokonale vykreslené. "Hej," řekla Rez a otočila se ve své gravitační síti. "Mrzí mě, že jsem tě kvůli nim musela vzbudit, ale jsou pěkně votravní. Máš nějaký náboženství?"

"Ne," řekla Marly.

Rez se zašklebila. "Doufám, že se v těch sračkách teď vyznáš." Vysoukala se ze sítě, udělala kotrmelec a ocitla se jen několik centimetrů od Marlyiny tváře. Od ruky se jí ke kontrolnímu panelu táhla optická páska a Marly poprvé uviděla bledě modré zařízení na dívčině zápěstí. Rez zastrčila Marly do pravého ucha přijímač a upravila průhlednou trubičku mikrofону před jejími ústy.

"Nemáte žádné právo nás tady rušit," ozval se mužský hlas. "Naše práce je práce pro Boha, protože jen my jsme viděli jeho pravou tvář!"

"Haló? Haló, slyšíte mě? Jmenuji se Marly Krushkhova a mám pro vás něco velmi naléhavého. Nebo pro někoho z vašeho velení. Týká se to série skříněk, koláží. Původce těch skříněk je v hrozném nebezpečí. Musím ho vidět!"

"Nebezpečí?" muž se zakuckal. "Jen Bůh rozhoduje o osudu člověka! Ničeho se nebojíme. Ale také nejsme blázní..."

"Prosím, vyslechněte mě. Najal mě Josef Virek, abych našla tvůrce těch skříněk. Ale teď jsem tady proto, abych vás varovala. Virek ví, že jste tady, a jeho agenti mě budou pronásledovat..."

Rez se na ni ostře zadívala.

"Musíte mě pustit dovnitř! Řeknu vám víc..."

"Virek?" následovala dlouhá pomlka. "Josef Virek?"

"Ano," řekla Marly. "Právě ten, jeho tvář znáte celý život, je to ten s králem Anglie... Prosím, prosím..."

"Dejte mi svého pilota," ozval se ten muž. Vztek a hysterie z jeho hlasu zmizely a nahradilo je něco, co se Marly líbilo ještě mnohem méně.

mmm

"Je to náhradní," řekla Rez a oddělila přilbu od červeného obleku. "Můžu si to dovolit, zaplatilas mně dost..."

"Ne," protestovala Marly, "opravdu jste nemusela... já..." Potřásla hlavou, Rez odepnula přezku na pase kosmického obleku.

"Do takovejch věcí není dobrý jít bez skafandru," řekla. "Ani nevíš, jaká je tam atmosféra! Můžou tam být různé bakterie a viry... Co se děje?" Spustila stříbrnou přilbu.

"Mám klaustrofobii!"

"A jo..." Rez se na ni překvapeně podívala. "Slyšela jsem o tom... Znamená to, že se bojíš být

uvnitř malejch věcí?" Zdálo se, že ji to mimořádně zaujalo.

"Ano, uvnitř malých věcí."

"Jako je Sweet Jane?"

"Ano, ale..." Rozhlédla se v malé kabině a potlačila paniku. "To bych vydržela, ale nesnesu na hlavě přilbu." Pokrčila rameny.

"Dobrá," řekla Rez, "něco ti řeknu. Oblečeme si skafandry, ale necháme přilby dole. Ukážu ti ale, jak se to zapíná. Souhlasíš? Jinak z mé lodi neodejdeš..." Její tvář byla vážná a odhodlaná.

"Ano," řekla Marly, "ano..."

"Je to jenom takovej dril," řekla Rez. "Postupujeme od jednoho uzávěru k druhému. Tenhle poklop se otevře a ty vlezeš dovnitř a zavřeš ho za sebou. Já otevřu z druhé strany. Pak se dostaneš do atmosféry. Jsi si jistá, že nechceš přilbu?"

"Ne," řekla Marly a podívala se na přilbu, kterou držela v ruce. Její bledá tvář se zrcadlila v reflexním hledí.

Rez tiše mlaskla. "Je to tvůj život. Až se budeš chtít dostat zpátky, řekni jim, ať pošlou přes jalovskej terminál vzkaz pro Sweet Jane."

Marly se neohrabaně začala soukat do izolační komory, která nebyla větší než vztyčená rakev. Povrch červeného skafandru se otíral o vnější poklop a ona slyšela, jak se za ní ten vnitřní se syčením zavřel. Vedle hlavy se jí rozsvítilo světlo a Marly napadlo, že se ocitla v ledničce. "Sbohem, Therese."

Nestalo se nic. Byla sama, jen s tlukotem svého srdce.

Pak se otevřel venkovní poklop Sweet Jane. Slabý tlakový rozdíl ji vytáhl ven do temnoty, páchnoucí starou človehčinou, bylo to cítit jako dlouho opuštěný pokoj. Vzduch byl hustý a prosycený vlhkem a Marly viděla, jak se za ní poklop Sweet Jane zase zavírá. Zasáhl ji paprsek světla, Marly zavravorala a zatočila se.

"Světla," zavolal někdo chraplavým hlasem. "Světla pro našeho hosta! Jonesi!" Byl to stejný hlas, jaký předtím slyšela ve sluchátku. V ocelové pustině to podivně zvonilo, když se propadala dutinou. Pak zaslechla nějaký vrzavý zvuk a vzdálený zvonek, uviděla zahnutou zeď nebo ocelový trup a svařenou měsíční skálu. Povrch té věci byl lemovaný přesně zahnutými kanály, kde kdysi muselo být nějaké zařízení. V některých hlubokých zářezech zůstaly hrbolaté masy hnědé lepicí pěny, jiné se ztrácely v černých stínech... "Raděj si ji přitáhni, Jonesi, než si rozbije hlavu..."

Něco ji uhodilo do ramene a když otočila hlavu, uviděla růžový plastický provaz, který se s trhnutím omotal kolem jejího těla. Opuštěný prostor se zaplnil zvukem motoru a ten začal provaz i s ní namotávat.

"Trvalo to pěkně dlouho," ozval se nějaký hlas. "Přemýšlel jsem, kdo bude první, a on je to Virek... Ten mamonář..." Už ji měli, otáčela se kolem dokola, až málem ztratila přilbu, ale někdo ji zachytil a vtlačil ji Marly zpět do ruky. Její kabelka, boty a bunda byly poskládané uvnitř nylonové tašky, která ji vzápětí uhodila do hlavy.

"Kdo jste?" zeptala se.

"Ludgate!" vykřikl stařec. "Wigan Ludgate, jak dobře víte. Koho jiného ještě poslal, aby nás oklamal?" Měl opuchlou neoholenou tvář a šedé vlasy mu vlály kolem hlavy jako mořské řasy.

"Je mi to líto," řekla. "Nejsem tady proto, abych vás klamala. Už pro Vireka dlouho nepracuju... Přišla jsem sem, abych... Vlastně ani nevím, proč jsem sem přišla, nevím, jak mám začít, ale na své cestě jsem pochopila, že umělec, který vyrábí skříňky, je v nebezpečí. Protože je tu ještě něco jiného, o čem si Virek myslí, že to má, je to něco, o čem je Virek přesvědčený, že to vyléčí jeho rakovinu..." Zmlkla, když uviděla šílenství, které vyzařovalo z tváře Wigana Ludgata. Všimla si, že má na sobě popraskaný plastický krunýř ze starého pracovního obleku a levný kovový krucifix, přilepený epoxidem na zašlou ocelovou obruč z helmy. Přiblížil k ní svou tvář a Marly ucítila jeho zkažený dech.

"Tak skříňky!" Sliny na jeho rtech elegantně potvrdily staré Newtonovy zákony. "Ty děvko! Jsou z rukou Boha!"

"Jen klid, Lude," ozval se druhý hlas. "Jen tu dámu vyděsíš. Jen klid, madam, starý Lud není na návštěvy příliš zvyklý. Snadno se rozčílí, ale sama přijdete na to, že je to ve skutečnosti docela mírný a neškodný stařec..." Otočila hlavu a setkala se s upřeným pohledem velkých modrých očí uprostřed velmi mladé tváře.

"Jsem Jones," řekl, "taky tady žiju..."

Wigan Ludgate trhnul hlavou dozadu, až to zadunělo o ocelovou zeď, a zaskučel.

"Jak vidíte," řekl Jones, zatímco za ním Marly klopytala spletitými chodbami, které se zdály nekonečné, "většinou bývá klidný. Poslouchá své hlasy, chápete. Mluví sám pro sebe, nebo pro ty hlasy, já nevím. Ale čas od času ho to chytne a pak se chová takhle..." Když se na chvíli odmlčel, uslyšela v dálce Ludgatovo sténání. "Možná si myslíte, že je to kruté, když ho takhle nechám, ale je to opravdu to nejlepší. Brzy ho to unaví. Dostane hlad. Pak přijde za mnou. Bude chtít svou večeři, abyste rozuměla."

"Vy jste Australan?" zeptala se.

"Jsem z Nového Melbourne," řekl. "Nebo vlastně byl jsem, než jsem se přestěhoval sem..."

"Nebude vám vadit, když se zeptám, proč jste tady? Myslím tady, na tom, tom... Co je to?"

Chlapec se zasmál. "Většinou tomu říkáme Místo. Lud pro to má spustu jmen, ale nejčastěji tomu říká Království. Myslí si, že našel Boha. Možná ho skutečně našel, pokud se na to chcete dívat takhle. Já tomu rozumím asi tak, že předtím pracoval jako palubní steward, a pak přišel sem. Nevím sice, jak se sem přesně dostal, rozhodně to ale tomu starému šaškovi svědčí... Já sem sem útek, rozumíte. Měl sem nějaký potíže, nechci být moc konkrétní, a tak sem tady zkejsnul – bylo by to dlouhé vyprávění – a našel sem tady toho zatraceného Ludgata, kterej zrovna umíral hladu. Prodával nějaký věci, který nakradl – mimo jiné i ty skříňky, kvůli kterým ste tady vy – a zašel trochu daleko. Kupci přicházeli tak bratru třikrát za rok, ale on je pokaždé poslal pryč. No a já sem přišel na to, že schovávat se tady je stejně dobrý jako kdekoli jinde, a tak sem se rozhodl, že mu pomůžu. A to je asi všechno..."

"Mohl byste mě zavést k tomu umělci? Je tady? Hrozně mi na tom záleží..."

"Vezmu vás tam, žádný strach, ale tohle místo není postavený pro lidi. Není jednoduchý se tu pohybovat – chci tím říct, že to bude dlouhá cesta... Nemůžu vám zajistit, že pro vás vyrobí skříňku. Vy ste opravdu pracovala pro Vireka? Pro toho starýho bohatýho sráče z televize?"

"Ano, pracovala," řekla, "pěkně dlouho. Hádám, že pan Virek je občanem jednoho národa, sestávajícího z pana Vireka..."

"To je přesně, co myslím," zasmál se Jones. "Všichni tihle bohatý parchanti sou stejný, i když to je asi větší zábava, než sledovat ty zatracený zaibacu... Vy nevíte, že zaibacu končí pěkně šeredně... Vemte si třeba Ashpoola, majitele dolů, on tohle celý postavil, říká se, že ho za to jeho vlastní dcera podřízla a teď je na tom stejně jako starý Lud, žije kdesi v rodinným hradu a je cvok. Tam celý tohle Místo tenkrát začalo, abyste tomu rozuměla."

"Rez... tedy, chci říct můj pilot, mi o tom vyprávěla. A jedna z mých přítelkyň v Paříži mi o tom taky nedávno něco říkala... Celý ten klan je trochu pomatený."

"Pomatený? Bože! To je slabý slovo. Přemýšlejte trochu: My se tady plížíme, vy a já, něčím, co bývala databáze celý vobrovský společnosti. Koupili to nějakí obchodníci z Pákistánu: trup je docela dobrej a v obvodech je i trochu zlata, ale není to tak levný to znovu najít, jak by se některým líbilo... A tak to tady od té doby visí, a jen starej Lud tomu dělá společnost a ono jemu. Teda, než sem přišel já. Představte si, že se tady jednoho dne objeví lidi z Pákistánu a začnou řezat... Je to zábavný, když si představím, kolik toho tady ještě funguje, teda alespoň čas od času. Podle toho, co sem slyšel, a zrovna kvůli tomu sem tady, se říkalo, že T–A databáze úplně vymazali, ještě než je stačili vodpojit... Init..."

"Ale vy si myslíte, že jsou stále ještě funkční?"

"Jo. Asi tak jako Lud, pokud se to dá nazvat funkčním. Co si myslíte, že je váš tvůrce skříňek?"

"Co víte o Maasových biolaboratořích?"

"Jakých laboratořích?"

"Maasových. Vyrábějí biočipy..."

"Aha, tak tihle. No, to je asi tak všechno, co o nich vím..."

"Mluví o nich někdy Ludgate?"

"Možná. Ale nejsem si jistej, protože ho neposlouchám. Lud mluví trochu příliš..."

27

Zastávky dechu

Projížděli ulicemi, lemovanými řadami rezavých nepojízdných vozů, rozbitých jeřábů a černých míchaček. Nejdřív se držel černých ulic, pak zamířil do západní oblasti Sprawlu a nakonec navedl vznášedlo do starého cihlového kařonu. Od kapoty odlétaly jiskry, jak se brodili hromadou sazí a starého haraburdí. Hromada se pohnula a téměř zavalila celý vůz. Turner uvolnil řízení a sledoval kostky, pohupující se ze strany na stranu. Kerosinový motor běžel posledních dvanáct bloků na prázdko.

"Co se stalo?" zeptala se. Její tvář měla ve světle přístrojů zelený nádech.

"Sestřelil jsem helikoptéru. Stalo se to náhodou. Měli jsme štěstí."

"Ne, myslím, co se stalo potom. Měla jsem... sen."

"O čem se ti zdálo?"

"O velkých věcech, hýbaly se..."

"Měla jsi záchvat."

"Jsem nemocná? Myslíš si, že jsem nemocná? Proč mě chtěla naše firma zabít?"

"Opravdu si nemyslím, že bys byla nemocná."

Rozepnula si postroj a přelezla přes sedadlo do části, kde spali. "Byl to ošklivý sen..." Začala se třást. Také on si rozepnul postroj a přešel k ní. Položil si její hlavu na prsa a začal ji hladit po vlasech a za ušima. Její tvář v zeleném světle vypadala jako vytržená ze snu a zapomenutá, kůži měla hladkou a na lícních kostech tenkou. Černý svetr měla napůl rozepnutý a Turner se prsty dotkl její tenké páteře. Měla chladnou kůži, pokrytou potem. Přitiskla se k němu.

Zavřel oči a uviděl své tělo na opalovacím lehátku, pod větráky z tvrdého dřeva. Jeho tělo sebou zmítalo jako amputovaná končetina. Allison zaklonila hlavu, ústa měla otevřená a rty stažené.

Angie se tváří přitiskla k jeho hrudi.

Zasténala, pak ztuhla a zase se odvrátila. "Najatý muži," řekl ten hlas. Rychle přeskočil zpět na sedadlo řidiče, popadl Smith & Wesson a namířil hlaveň na jednu z jejich zřítelnic.

"Ne," řekl ten hlas.

Sklopil pušku. "Vrátil ses."

"Ne, to byl Legba. Já jsem Samedi."

"Saturday?"

"Baron Saturday, najatý muži. Potkali jsme se jednou na kopci. Krev na tobě leží jako spadlá rosa. Toho dne jsem vypil tvé srdce." Její tělo sebou prudce trhlo. "Znáš tohle město dobře..."

"Ano." Sledoval, jak se svaly v její tváři uvolnily a pak se stáhly do nové masky...

"To je dobré. Nech vůz tady, jak jsi měl v úmyslu. Ale pak se vydej k severní stanici. Pojedeš do New Yorku. Ještě dnes večer. Já tě povedu a ty pro mne budeš zabíjet..."

"Zabíjet koho?"

"Toho, koho si sám přeješ zabít, najatý muži."

Angie zasténala, schoulila se a pak začala plakat.

"To je dobré," řekl. "Jsme skoro doma." Byla to ta nejbanálnější věc, jakou mohl říct, pomyslel si a pomohl jí zpět do sedadla. Ani jeden z nich neměl domov. Vytáhl z bundy krabičku s nábojnicemi a na místo té, kterou použil na helikoptéru, zastrčil novou. V krabici s nářadím našel malý ostrý nožík, kterým začal párat podšívku bundy. Jak řezal, rozvířily se kolem milióny mikrovláken z vatelínu. Když skončil, uložil Smith & Wesson do pouzdra a oblékl si bundu. Visela na něm jako příliš velká pláštěnka, ale velká zbraň pod ní nebyla vidět.

"Proč jsi to udělal?" zeptala se a otřela si hřbetem ruky ústa.

"Protože tam bude teplo a navíc potřebuju schovat zbraň." Nacpal si do kapsy štůsek použitých nových jenů a řekl: "Pojd', musíme chytit vlak..."

Ze starého georgetownského dómu odkapávaly krůpěje kondenzované páry. Postavili ho čtyřicet

let poté, co nemocní a unavení Seveřané zamířili k MacLeanu. Washington bylo jižní město, odjakživa to tak bylo, a člověk cítil, jak se Sprawl mění, jak vlak projížděl stanicemi z Bostonu. Stromy byly v těch místech živé a zelené a jejich listy se leskly, jak si Turner a Angie razili cestu ke stanici rozbitými postranními ulicemi Dupontova okruhu. Uprostřed se válely sudy a v obrovském mramorovém kontejneru někdo zapálil oheň. Tiché postavy, kolem kterých procházeli, seděly vedle rozložených pokrývek, na nichž se povalovalo nejrůznější zboží: vodou nasáté papírové krabice od plastických audiodisků, zaprášené skleněné rybí misky plné podlouhlých ocelových přívěsků, gumičkou stažené stohy vybledlých pohlednic, levné krámy ještě zatavené v obalech z velkoobchodu, různé keramické soupravy na sůl a pepř, golfové hole v koženém obalu, švýcarské armádní nože bez ostří, plastické odpadkové koše, litografická tvář prezidenta, na jehož jméno si Turner nemohl vzpomenout (Carter? Grosvenor?), rozmazané hologramy Památníku...

Ve stínu blízko vchodu do stanice začal Turner tiše smlouvat s malým Číňanem v bílých džínách. Vyměnil nejmenší Rudyho bankovku za devět lístků označených dopravním logem společnosti Bama.

Dva lístky jim dovolily vejít do stanice, další tři skončily v automatu na špatnou kávu a oschlé vločky. Zbývající čtyři jim pomohly do vlaku, který se po magnetickém polštáři řídil na sever. Posadil se a položil paži kolem jejich ramen. Pak se přinutil přivřít oči, ale sledoval jen jejich odraz v protějším okně. Vysoký muž, unavený a neoholený, shrbený porážkou, se schoulenou dívkou s tmavými kruhy pod očima vedle sebe. Od chvíle, kdy opustili vznášedlo, nepromluvila jediné slovo.

Podruhé za hodinu ho napadlo, že by měl zvážit možnost zavolat svému agentovi. Pokud chceš někomu věřit, říká pravidlo, pak věř svému agentovi. Ale Conroy řekl, že najal Oakeye a ostatní přes Turnerova agenta, a to způsobilo, že Turner měl určité pochybnosti. Kde byl Conroy dnes v noci? Turner si byl téměř jistý, že to byl Conroy, kdo nařídil Oakeyovi, aby se za nimi pustil s laserem. Jestlipak to byli lidé od Hosaky, kdo zorganizoval útok v Arizoně, aby zamaskovali důkazy jejich nezdařeného pokusu? Ale jestli to udělali, proč Webberová nařídila zničit tu neurochirurgickou jednotku a terminál Maas/Neotek? Znovu se tu objevil ten Maas... Zabil snad Maas Mitchella? Byl snad nějaký důvod věřit, že Mitchell je skutečně mrtvý? Ano, pomyslel si, když se dívka vedle něj v neklidném spánku zachvěla. Byl k tomu důvod: Angie. Mitchell měl strach, že ji zabijí, a tak naaranžoval potíže, aby ji dostal ven k lidem od Hosaky. Pro svůj vlastní útek však žádný plán neměl. To byla alespoň Angiina verze.

Zavřel oči, aby se vyhnul svému odrazu v okně. Něco se pohnulo, hluboko uvnitř Mitchellových vzpomínek. Byl to stud. Nemohl na to přijít... Náhle otevřel oči. Cože to říkala u Rudyho? Že jí její otec uložil něco do hlavy, protože nebyla dost chytrá? Opatrně, aby ji neprobudil, vytáhl svou paži zpod jejich zad, zasunul dva prsty do kapsy u kalhot a vytáhl Conroyovu malou černou nylonovou obálku. Oddělal velcro a vysypal šedý asymetrický biosoft do otevřené dlaně. Strojové sny, horská dráha. Bylo to příliš rychlé, příliš podivné, než aby to mohl zachytit. Ale když člověk něco potřeboval, něco opravdu specifického, měl by to být schopen získat...

Zastrčil nehet palce pod obal slotu, zalovil v něm a položil to na plastické sedadlo vedle sebe. Vlak byl téměř prázdný a zdálo se, že mu nikdo z cestujících nevěnuje pozornost. Zhluboka se nadechl, stisknul zuby a uložil biosoft...

O dvacet sekund později to měl, věc, kterou hledal. Podivnost té věci se ho tentokrát nedotkla a on usoudil, že to bylo proto, že se rozhodl pro jednu specifickou věc. Přesně toto, lépe řečeno přesně tento druh dat by člověk očekával ve spisech špičkového výzkumníka: IQ jeho dcery potvrzovaly každé pravidelné testy.

Angela Mitchell byla vysoko nad normou. Byla, po celou tu dobu.

Vytáhl biosoft ze zásuvky a bezmyšlenkovitě s ním otáčel mezi palcem a ukazováčkem. Hanba. Mitchell a hanba a škola... Znamky, pomyslel. Chci známky toho bastarda. Chci jeho výsledky.

Zapojil spis ještě jednou.

Nic. Měl to, ale nebylo tam nic.

Ne. Znovu.

Znovu...

"Sakra," řekl, když to uviděl.

Přes uličku se na něj díval nějaký teenager s oholenou hlavou. Pak se zase obrátil na svého kamaráda... "Hry budou na kopci znova, dneska o půlnoci. Jdem tam, ale budu muset počkat, dokážem to, jenom je nákopem, to se nasmějem, uvidíme, kdo sebou praští, protože minulej tejden Susan jednu chytla, byls u toho? Byla to sranda, protože Cal je chtěl vzít do špitálu, ale jak zdrhal, vymlátil se na tý svý Jamaze..."

Turner strčil biosoft zpátky do slotu.

Tentokrát, když bylo po všem, neřekl nic. Položil ruku kolem Angiiných ramen, usmál se a podíval se na svůj úsměv v okně. Byl to smutný úsměv.

Mitchellova akademická zpráva byla dobrá, velmi dobrá. Výborná. Ale chybělo v ní něco speciálního, něco, co Turner pokaždé ve spisech hledal, aby lidi pochopil, něco, co signalizovalo jistou genialitu. Dokázal to najít stejně snadno, jako mechanik dokáže identifikovat jakýkoli kov pozorováním jisker odlétajících od otáčejících se kol. A Mitchell tam nic takového neměl.

Hanba. Mitchell věděl, že to nedokáže. A pak se mu to nějak povedlo. Jak? Rozhodně to nebylo ve spisu. Mitchell nějak věděl, jak upravit to, co dal detekčním přístrojům Maasu. Jinak by se do něj pustili... Něco nebo někdo objevil Mitchella v jeho postgraduálním úpadku a začal ho krmit dalšími údaji. Radami, nápovědami. A Mitchell se dostal na vrchol. Jeho rozlet byl očividný a skvělý a to ho vyneslo nahoru...

Kdo? Co?

Turner se zadíval na Angiinu spící tvář ve slabém světle vlaku.

Faust.

Mitchell se musel upsat ďáblu. Turner se zřejmě nikdy nedozví podrobnosti takové dohody, a už vůbec ne Mitchellovu cenu, ale věděl, že pochopil druhou stranu celé věci. Co měl Mitchell udělat na oplátku.

Legba, Samedi, z dívčích pootevřených rtů vytékaly sliny.

A vlak se řítí černým půlnočním vzduchem do staré Unie.

mmm

"Taxi, pane?" Mužovy oči těkaly za brýlemi s polychromovým povrchem, které se leskly jako dvě olejové skvrny. Na hřbetě ruky měl velké boláky. Turner k němu přistoupil, chytil ho za paži a opřel ho o zeď s bílými poškrábanými dlaždicemi.

"Platím hotově," řekl Turner. "Zaplatím v nových je–nech. Chci svoje taxi. Žádné problémy s řidičem. Rozumíš? Nejsu žádnéj idiot!" Sevřel muže ještě pevněji. "Jestli mě nasereš, vrátím se a budeš prosit, abych tě zabil."

"Jasně. Ano, pane. Rozumím. To zvládnem, pane, ano. Kam budete chtít jet, pane?" Muž se kroutil bolestí.

"Najatý muži," ozvalo se Anginino chraplavé šeptání a hlas mu odříkal adresu. Turner viděl, jak mužovy oči nervózně těkají za duhovými skly. "Takže Madison?" zakrákal. "Ano, pane. Vybral jste si dobrý taxík, opravdu dobrý..."

"Co je tohle za místo?" zeptal se Turner taxikáře, naklonil se dopředu a stiskl tlačítko mikrofону.

"Myslím ta adresa, kterou jsem ti dal."

Následovalo šumění v mikrofónu. "Hypermart. Ale teď uprostřed noci toho moc otevřeného nebude. Hledáte něco konkrétního?"

"Ne," řekl Turner. Neznal to místo. Snažil se vzpomenout, co se táhlo po Madisonu. Většinou obytné domy. Bezpočet obytných domů vytvořených z bývalých kancelářských budov, pocházejících ještě z dob, kdy trh diktoval, že kancelářští pracovníci musejí být fyzicky přítomní ve vedení společností. Některé z budov byly tak vysoké, že protínaly kupole...

"Kam jedeme?" zeptala se Angie a položila ruku na jeho rameno.

"To je v pořádku," řekl. "Ničeho se neboj."

mmm

"Bože," řekla a opřela se mu o rameno. Podívala se na růžový neonový nápis Hypermart na

žulovém průčelí jedné budovy. "Často jsem jenom tak snila o New Yorku. Měla jsem grafický program, který mě vodil po ulicích, muzeích a tak. Tolik jsem toužila se sem jednou podívat..."

"No vidíš, a dokázala jsi to. Jsi tady."

Začala, vzlykat, obejmula ho a zabořila svou tvář do jeho hrudi. Třásla se. "Mám strach. Tolik se bojím..."

"To bude dobré," řekl a pohladil ji po vlasech, oči však upíral na hlavní vchod. Neměl prázdný důvod věřit tomu, že to bude dobré, a ani pro jednoho z nich. Neměla ani to nejmenší tušení, že slova, která je sem přivedla, pocházela z jejích úst. Zamyslel se. Vlastně to nebyla ona, kdo ta slova vyslovil... Po obou stranách budovy Hypermartu se tísnili žebráci ve starých šedých cárech, stejně šedých, jako ta ulice. Dívali se na Turnera, jako kdyby byli součástí tmavého betonu, mobilní součástí celého města. "Klub U Jammera," ozval se hlas na jeho prsou a Turner ucítil prudký odpor. "Najdi Danbalova koně." Angie začala znovu plakat. Vzal ji za ruku a vydal se s ní po přechodu se zašlými pozlacenými lampami ke skleněným dveřím. Mezi stánky na konci jedné uličky zahlédl automat na kávu. Za pultem stála dívka s tmavými vlasy. "Kafe," řekl. "Jídlo. Pojď, musíš se něčeho najíst."

Usmíval se na dívku, zatímco se Angie usadila na barové stoličce. "Co takhle hotovost?" řekl. "Berete peníze v hotovosti?"

Podívala se na něj a pokrčila rameny. Vytáhl z Rudyho peněženky dvacetijenovou bankovku a ukázal ji dívce. "Co chcete?"

"Kafe a něco k jídlu."

"To je všechno, co máte? Nemáte nic menšího?"

Turner zavrtěl hlavou.

"Je mi líto, ale nemůžu vám vrátit."

"To nemusíte."

"Vy jste se zbláznil?"

"Ne, ale chci kávu."

"To je ale příliš velké spropitné, pane. To si nevydělám za celý týden."

"Je to vaše."

Na její tváři se mihl hněv. "Vy jste od těch hajzlů ze shora. Nechtě si ty peníze. Zavírám."

"Nejsme od nikoho," řekl a mírně se naklonil přes pult, takže se jeho bunda otevřela a dívka zahlédla Smith & Wesson. "Hledáme jeden klub. Jmenuje se to U Jammera."

Dívka se podívala nejprve na Angie a pak znovu na Turnera. "Ona je nemocná? Zfetovaná? Co je s ní?"

"Tady jsou peníze," řekl Turner. "Dejte nám to kafe. A jestli si chcete vydělat nějaké drobné, tak mi řekněte, kde bych mohl ten klub najít. Záleží mi na tom. Rozumíte?"

Schovala bankovku a přistoupila k automatu na kávu. "Myslím, že ničemu nechci rozumět." Postavila na stůl dva šálky a dolila je mlékem. "Co máte s Jammerem? Jste snad jeho přítel? Znáte Jackie?"

"Jistě," řekl Turner.

"Přišla dnes ráno s tím malým klukem z předměstí. Myslím, že šli nahoru..."

"Kam?"

"K Jammerovi. Pak se začaly dít divný věci."

"Ano?"

"Všechna ta chátka z Barrytownu v bílejších botách s umaštěnými hlavama vlezla dovnitř, jako kdyby jim to tady patřilo. A teď jim to tady taky patří. Mají dvě horní patra. Začali kupovat lidi i s jejich stánkami. Spousta lidí z nižších pater se jednoduše sbalila a odešla. Je to divný..."

"Kolik jich přišlo?"

V automatu zachrčela pára. "Asi tak sto. Celý den sem k smrti vyděšená, ale nemůžu chytit svou šéfkou. Za půl hodiny budu stejně zavírat. Dneska se ani neukázala. Možná tady byla a když zjistila, co se děje, radši zmizela...." Vzala jeden šálek a postavila ho před Angie. "Jsi v pořádku zlato?"

Angie přikývla.

"Víte, co tady ti lidé chtějí?" zeptal se Turner.

Dívka se vrátila k automatu. Stroj znovu zachrčel. "Myslím, že na někoho čekají," řekla tiše a přinesla Turnerovi esprco. "Buď na někoho, kdo by se chtěl dostat z Jammerova klubu, nebo na někoho, kdo by se chtěl dostat dovnitř..."

Turner se zadíval do hnědé pěny ve svém šálku. "A proč nikdo nepřivolal policii?"

"Policii? Pane, tohle je Hypermart. Zdejší lidi nikdy nevolají policii..."

Anginin šálek se roztříštil o mramorovou podlahu.

"Je to jasné, najatý muži," zašeptal hlas. "Znáš cestu, tak jdi."

Dívka za pultem otevřela oči. "Kriste Pane," řekla, "ona musí být úplně mimo..." Zadívala se mrazivě na Turnera. "Vy jste jí něco dal?"

"Ne," řekl Turner, "ale je nemocná. Bude v pořádku." Dopil hořkou kávu a na chvíli se mu zdálo, že cítí, jak celý Sprawl dýchá. Byl to starý, nemocný a unavený dech, a táhl všemi stanicemi, co jich bylo mezi Bostonem a Atlantou...

28

Jaylene Slide

"Bože," řekl Bobby Jackie, "nemůžeš mu to ovázat nebo něco?" Jammerova spálenina zaplnila kancelář děsivým zápachem přepáleného vepřového, a Bobbymu se z toho zvedal žaludek.

"Spáleniny se nesmí obvazovat," řekla a pomohla Jammerovi, aby se posadil do svého křesla. Začala otevírat zásuvky, jednu po druhé. "Máš nějaké prášky? Nebo masti? Cokoli?"

Jammer zavrtěl hlavou, protáhlou tvář měl bledou a strhanou. "Možná bude něco v lékárnice za barem..."

"Dojdi pro ni!" vyštěkla Jackie. "Tak hni sebou!"

"Co se bojíš," začal uraženě Bobby. "Snažil se sem dostat ty Gotiky..."

"Dojdi pro tu lékárnici, tu blbče! Měl jenom slabou chvilku, to je všechno. Lek se. Dones mně tu lékárnici, nebo ji brzo budeš potřebovat pro sebe."

Došel do baru a uviděl tam Beauvoira, jak z růžové plastické trhaviny modeluje válečky a připojuje je ke žluté plastické krabičce, jako by to byla jen dětská hračka. Válečky byly také kolem pantů na dveřích a po obou stranách zámku.

"K čemu to je?" zeptal se Bobby a vyškřábal se na bar.

"Někomu se to možná bude hodit," řekl Beauvoir. "Když zaklepou, otevřeme jim."

Bobby se na chvilku zastavil, aby si to mohl lépe prohlednout. "Proč to prostě nenamažeš na sklo, aby to vybouchlo přímo ven?"

"To by bylo moc vokatý," řekl Beauvoir a narovnal se. Žlutý detonator držel v ruce. "Sem ale rád, že o těchto věcech uvažuješ. Kdybysme se snažili to nechat bouchnout ven, část výbuchu by zasáhla i dovnitř. Takhle je to dokonalejší."

Bobby pokrčil rameny a vrátil se k baru. Našel tam zapomenuté deštníky, krabičky s plastickými sáčky, objemný slovník, jednu modrou dámskou lodičku a bílou umělohmotnou krabici s červeným křížem namalovaným lakem na nehty... Vzal krabici do ruky a přešel přes bar.

"Hej, Jackie..." řekl a položil lékárnici na stůl přímo před Jammera.

"Zapomeň na to." Otevřela víko a začala se přehrabovat v obsahu. "Jammere, sou tady jenom samý krámy, nic jiného..."

Jammer se chabě usmál.

"Tady to by mělo stačit." Vytáhla červený krém a začala s ním jemně potírat Jammerovu popálenou ruku. "Potřeboval bys to lokálně umrtvit," řekla.

"Přemýšlel sem vo něčem," ozval se Jammer a podíval se na Bobbyho. "Možná, teď, když jsme získali trochu času..."

"Co je?" zeptal se Bobby a koutkem oka mrkl na terminál.

"Stálo by za úvahu," pokračoval Jammer, "že ať už ty parchanty poslal, kdo chtěl, rozhodně sou napojený i na telefony."

Bobby přikývl. Beauvoir říkal totéž, když se zmiňoval o jejich plánu.

"No, když smě se já a Beauvoir rozhodli, že ty a já se podíváme do matrix, myslel sem ve skutečnosti něco jiného." Jammer na Bobbyho vycenil řadu bílých zubů. "Chápeš, sem tu proto,

že Lucasovi a Beauvoirovi dlužím protislužbu. Ale sou tu taky lidi, kteří dluží protislužbu mně, a takový protislužby se vracej. Sou to protislužby, který sem si ještě určitě nevybral."

"Jammere," řekla Jackie, "měl bys raději odpočívat. Posad' se, mohl by ses dostat do šoku."

"Jak jsi na tom s pamětí, Bobby? S tvou pomocí něco provedu. Můžeš si to procvičit na mém terminálu. Když to není zapojený, nic to neudělá. Je to jasný?"

Bobby přikývl.

"Takže si to dvakrát zkus. Zadej vstupní kód. To tě pustí do zadních dveří."

"Jakejch zadních dveří?" Bobby otočil černý terminál k sobě a připravil prsty nad klávesnici.

"K Jakuze," řekl Jammer.

Jackie na něj ohromeně zírala. "Hej, co to ..."

"Jak sem řek. Je to stará protislužba. Ale víš, co se říká, Jakuzo nikdy nezapomíná..."

Zápach spálené kůže Bobbyho udeřil do nosu tak, až zděšeně zamrkal.

"Jak je možné, žes o tom Beauvoirovi neřekl?" zeptala se Jackie a naskládala obsah lékárníčky zpět do krabice..

"Zlato," řekl Jammer, "to teprve zjistíš. Měla bys vědět, že některý věci je dobrý si pamatovat a jiný zapomenout."

"Teď se podívej," řekl Bobby a podíval se na Jackie pohledem, o kterém doufal, že je jeho nejpřísnější. "Tohle budu dělat já. Takže nepotřebuju tvoje loa, leze mi to na nervy..."

"Ona je nezavolá," řekl Beauvoir, přikrčený mezi dveřmi do kanceláře. V jedné ruce držel detonator a v druhé jihoafrickou pušku, "oni jednoduše přijdou. Chtějí přijít, proto jsou tam. Stejně se jim líbíš..."

Jackie nalepila Bobbymu na čelo elektrody. "Bobby," řekla. "Budeš v pořádku. Ničeho se neboj, jenom se ale na to musíš napojit." Stáhla si z hlavy šátek. Vlasy měla sčesané do úhledných pramínků, mezi nimiž prosvítala hnědá kůže. Ty tenké pramínky hnědé jako pryskyřice měla obtočené barevnými pásky.

"Až se prorazíš kolem Balónu," řekl Jammer Bobbymu, "spustíš se o tři západky a půjdeš do přízemí, myslím rovnou dolů..."

"Kolem čeho?"

"Balónu. Je to jinej název pro Dallas Fort Worth Subelt Sphere. Budeš se snažit dostat dolů, jak nejrychleji to půjde, a pak budeš pokračovat dál. Jak jsem ti řek, je to asi dvacet kliků. Tam dole sou jenom ojetý auta a daňoví poradci, tak se toho drž, jasný?"

Bybby přikývl a ušklíbl se.

"Když tě někdo uvidí projít, pak to je jejich chyba. Lidi, který se tam dole napojují, jsou zvyklí na pěkně divoký věci..."

"Človče," řekl Beauvoir Bobbymu, "dej se do toho. Já se musím vrátit ke dveřím..."

Bobby se zapojil.

Postupoval podle Jammerových pokynů a v duchu byl rád, že za sebou má Jackie. Když se ponořili do hlubin kyberprostoru, Balón se nad nimi rychle začal zmenšovat. Terminál byl rychlý, a v Bobbym to vyvolávalo pocit, že i on je rychlý a silný. Přemýšlel, jak se to Jammerovi asi podařilo, že mu Jakuzo něco dlužila. S něčím takovým nikdy nepočítal a v hlavě se mu honily divoké myšlenky. Vtom narazili na led.

"Bože..." Jackie byla náhle pryč. Něco se dostalo mezi ně, bylo to něco chladného a tichého, až mu to vyrazilo dech. "Ale tady přece nic nebylo, zatraceně!" Nemohl se ani pohnout. Stále viděl matrix, ale necítil své ruce.

"K čertu! Jak tě mohl někdo napojit na takový terminál? Ta věc by měla být v muzeu a fy na základní škole."

"Jackie!" Ten výkřik byl jen pouhý reflex.

"Chlape," ozval se nějaký hlas. "Já nevím, už je to pěkně dlouho, co sem naposledy spala, ale ty rozhodně nevypadáš jako ten, na koho jsem měla spadýno... Kolik je ti let?"

"Jdi do prdele!" řekl Bobby. Bylo to to jediné, co ho v daném okamžiku napadlo.

Hlas se začal smát. "Ramirez by se smíchy přetřh, víš to? Měl zvláštní smysl pro humor. To je

jedna z věcí, po které se mně stýská..."

"Kdo je to Ramirez?"

"Můj partner. Mrtvěj. Napadlo mě, že bys mně moh říct, jak se mu to stalo."

"Nikdy sem o něm neslyšel," řekl Bobby. "Kde je Jackie?"

"Sedí v kyberprostoru, zatímco ty mně tady odpovíš na pár otázek. Jak se jmenuješ?"

"B – Hrabě Nula."

"Jasně. Tvý jméno!"

"Bobby, Bobby Newmark..."

Ticho. Pak: "Fajn. Hej, to nedává moc smysl. Nebyl to náhodou byt tvý mámy, co ho duchové od Maasů nechali vyletět do vzduchu? Ale myslím, že tys tam nebyl, nebo neměls tam bejt. Počkej chvilku..."

Kyberprostor se přímo před ním zachvěl a on se ocitl v modrém grafu, které měl být obrovským apartmá. Kolem byl nízký nábytek z tenkých modrých neonových linek. Před ním stála nějaká žena, vypadala jako z kresleného filmu a místo tváře měla hnědou šmouhu. "Jsem Slide," řekla ta postava a založila ruce v bok. "Jaylene. Nehraj si se mnou. Nikdo v celém L.A. – " ukázala za sebe, kde se náhle objevilo okno – "si se mnou nedovolí zahrávat. Pochopils to?"

"Jasně," řekl Bobby. "Co je to? Chci říct, můžete mně to nějak vysvětlit..." Stále se nemohl pohnout. V okně se objevily palmy a nějaká stará budova.

"Co tím chceš říct?"

"Tehle prostor a vy a ten starej obrázek..."

"Hej, chlapče, zaplatila sem děsnou sumu jednomu návrháři, který to pro mě ukradl. Tohle je můj prostor, můj dům. Tohle je L.A., chlapče. Lidi tady neudělají bez zapojení vůbec nic. A tady si hledám zábavu!"

"Aha," řekl Bobby, stále ještě zmateně.

"Teď je řada na tobě. Kdo další je ještě v té olezlé taneční díře?"

"U Jammera? Já, Jackie, Beauvoir a Jammer."

"A kam jsi měl namířeno, když sem tě chytl?"

Bobby chvilku váhal. "K Jakuze. Jammer má kód..."

"Proč?" Animovaná postava se pohnula dopředu.

"Kvůli pomoci."

"Krucci! Asi je to, co říkáš, pravda..."

"Ano, ano, přísahám..."

"Tak fajn, tebe nepotřebuju, Bobby Nulo. Proplouvám kyberprostorem sem a tam a snažím se zjistit, kdo zabil mého parťáka. Myslela sem si, že to byl Maas, protože smě jednoho z jejich lidí ukradli pro Hosaku, a tak sem naháněla ten jejich duchařský tým. První věc, kterou sem viděla, bylo, co udělali s bytem tvý matky. Pak sem viděla, jak tři z nich skočili na jednoho člověka, kterému říkali Finn, ale už se nikdy nevrátili..."

"Finn je zabil," řekl Bobby. "Viděl jsem to. Byli mrtví."

"Opravdu? No, možná by tady bylo pár věcí, o kterých bych si s tebou mohla popovídat. Potom sem viděla další tři, jak zaútočili tím stejným krámem na ten pimpmobil."

"To byl Lucas," řekl.

"Ale než to stačili dodělat, nalítla na ně nějaká helikoptéra a posmazila je laserem. Víš o tom něco?"

"Ne."

"Určitě mně chceš povykládat svůj příběh, Bobby Nulo. Ale udělej to rychle, dobře ti radím."

"Musel sem to udělat a dostal sem vod Dvakrát denně ten ledoborec z Projektů a..."

Když skončil, žena mlčela, štíhlá kreslená postava stojící vedle okna, jako kdyby jen pozorovala ty televizní stromy.

"Mám nápad," odvážil se říct Bobby. "Možná byste nám mohla pomoci..."

"Ne," řekla.

"Ale možná bych vám mohl pomoci najít toho, co hledáte..."

"Ne. Já chci jen dostat tu svini, co zabila Ramireze."

"Ale my jsme tady uvězněný, dou po nás! Je to Maas, lidi, který sleduješ v matrix! Najali pár Kazuálů a Gotiku..."

"To není Maas," řekla. "Je to jenom pár Evropanů z Park Avenue. Míli ledu na ně."

Bobby se zamyslel. "To byli ti z helikoptéry, co zabili ostatní chlápky z Maasu?"

"Ne. Na tu helikoptéru sem se nemohla zaměřit. Letěla na jih. Ztratila sem je... To je jedno, teď tě pošlu zpátky. Musíš zkusit ten jakovskej kód, tak běž."

"Ale paní, my potřebujem pomoc..."

"S mou pomocí nepočítej, Bobby Nulo," řekla a v dalším okamžiku seděl před Jammerovým terminálem a svaly na krku a na zádech ho prudce bolely. Trvalo mu řádnou chvíli, než se mu podařilo zaostřit oči, a tak si v prvním okamžiku nevšiml, že v pokoji jsou nějakí cizinci.

Byl tam vysoký muž, možná vyšší než Lucas, ale měl větší ramena a užší boky. Na sobě měl otrhanou vojenskou parku s velkými kapsami a prsa měl nahá, až na velký vodorovný černý pás. Oči měl zarudlé a unavené a v ruce držel tu největší pistoli, jakou Bobby kdy viděl, byl to nějaký druh revolveru s nějakou podivnou věcí pod pažbou. Ta věc vypadla jako hlava kobry. Vedle něj stála nějaká dívka, asi stejně stará jako Bobby, také ona měla kruhy pod očima, i když ty její byly mnohem temnější, a tmavé vlasy, které potřebovaly umýt. Na sobě měla o několik čísel větší černý svetr a džíny. Muž natáhl levou ruku a podepřel ji.

Bobby tiše zíral, když vtom si náhle vzpomněl.

Dívčín hlas, hnědé vlasy, tmavé oči – do těla jako by se mu zařezával led, zuby mu začaly drkotat...

"Viv la VyÓj," řekla Jackie vedle něj a rukou mu pevně stiskla rameno, "Panna Zázraků. Ona přišla, Bobby. Danbala ji poslal!"

"Chvíli jsi tu nebyl, chlapče," řekl ten vysoký muž Bobbymu. "Co se stalo?"

Bobby zamrkal, divoce zamrkal a uviděl, že Jammer má oči zamířené vlivem léků a bolesti.

"Řekni mu to," řekl Jammer.

"Nemohl jsem se dostat k Jakům. Někdo mě chytil, nevím jak..."

"Kdo?" vysoký muž položil paži kolem dívčíných ramen.

"Říkala, že se jmenuje Slide a že je z Los Angeles."

"Jaylene," dodal ten muž.

Telefon na Jammerově stole začal zvonit.

"Vem to," řekl.

Bobby se otočil, když se Jacie naklonila k telefonnímu sluchátku a zmáčkla příjem. Obrazovka se rozsvítila, zamrkala a pak se na ní objevila mužská tvář. Muž byl bledý, měl zapadlé oči a ospalý výraz. Vlasy měl téměř bílé a sčesané dozadu. Měl ta nejpodlejší ústa, jaká kdy Bobby viděl.

"Turnere," řekl ten muž. "Měli bychom si promluvit. Nezbyvá ti mnoho času. Pro začátek bys mohl odvést ty lidi z místnosti..."

29

Skříňkař

Ta klikatá cesta vedla dál a dál. Několikrát zatočili do dalších tunelů. Tam se cesta buď stáčela kolem vyztužených vzpěr, nebo byla zajištěná průhledným epoxidem. Vzduch byl zatuchlý a chladný. Když se zastavili, aby si odpočinuli v kulaté místnosti, kde se šachta rozšiřovala do tří částí, Marly požádala Jonese o malou plochou lampičku, kterou měl připevněnou na čele šedým plastickým páskem. Přidržela si ji před sebou a pomalu s ní přejížděla po zdech místnosti. Povrch zdí byl protkaný vzorem mikroskopických čar...

"Nasaďte si přilbu," poradil jí Jones, "máte lepší světlo než já..."

Marly se otřásla. "Ne." Podala mu světlo. "Můžete mi z toho pomoci, prosím?" Poklepala prsty v rukavici tvrdý skafandr. Lesklou přilbu měla zavěšenou na malém chromovém háčku u pasu.

"Raději byste si to měla nechat," řekl Jones. "Je jediný, který na tomto místě můžete mít. Mám ještě jeden tam, kde spím, ale nemám pro něj vzduch. Wigovy láhve se nehodí k mému transpirátoru a na jeho obleku jsou zase samé díry..." Pokrčil rameny.

"Ne, prosím," řekla a zatahala za uzávěr, se kterým předtím manipulovala Rez, když ji do obleku navlékala. "Nemůžu to vydržet..."

Jones se k ní naklonil a udělal něco, co nemohla vidět. Ozvalo se prasknutí. "Zvedněte ruce nad hlavu," řekl. Byla hodně neohrabaná, ale nakonec se jí přece jen podařilo ze skafandru vyprostit. Na sobě měla černé džíny a bílou hedvábnou halenku, kterou si oblékla na poslední setkání s Alainem. Jones připevnil prázdný červený skafandr na provaz za jeden z dalších háčků v pase. Pak vytáhl její kabelku. "Chcete i tohle? Myslím, jestli to chcete vzít s sebou. Můžeme to tady klidně nechat a vzít si to, až půjdeme zpátky."

"Ne," řekla. "Vezmu to s sebou. Dejte mi to." Loktem se zachytila provazu a druhou rukou kabelku otevřela. Vypadl z ní její plášť a jedna bota. Zastrčila botu zpátky a navlékla si na sebe plášť.

"To je pěkná a kvalitní kůže," řekl Jones.

"Prosím, musíme si pospíšet..."

"Už to není daleko," řekl a posvítil světlem na provaz mizející v jednom ze tří otvorů.

"Jsme na konci," řekl. "A to doslova." Poklepal chromovaný kroužek, ke kterému byl námořnickým uzlem přivázaný konec provazu. Jeho hlas se rozléhal kdesi před nimi, když vtom Marly náhle pochopila, že slyší za ozvěnou také jiné šeptavé hlasy. "Budeme potřebovat trochu světla," řekl, přeskočil šachtu a zachytil se šedé kovové rakve, která odtamtud vyčnívala. Otevřel ji. Sledovala ho, jak otáčí rukama dokola, prsty měl tenké a jemné, ale nehty krátké a tupé a navíc za nimi měl spoustu černé špíny. Na pravé ruce měl vytetovaná modrá písmena CJ. Byl to ten druh tetování, které si lidé dělali sami – ve vězení... Vylovil dlouhý těžký napájecí kabel. Zapojil ho do skříňky k D – konektoru.

Tma zmizela v bílém světle.

"Máme víc energie, než potřebujeme," řekl tónem zámožného majitele nemovitostí. "Solární banky ještě pořád fungují. Kdysi měly napájet energii ty mainframy... Tak pojdte, madam, ať vidíte toho umělce, kvůli kterému jste sem vážila tak dlouhou cestu..." Protahoval se hladce mezi otvory jako obratný plavec a zamířil ke světlu mezi tisíci vznášejících se věcí. Viděla, že má ochozené plastické boty vyspravené bílým silikonem.

Jak ho následovala, zapomněla na strach, zapomněla na nevolnost a neustálou závrať a vstoupila. Pak pochopila.

"Můj bože," řekla.

"Ne tak docela," zavolal na ni Jones. "Spíš za tím je starý Wig. Je škoda, že to teď nefunguje. To by toho tady bylo k vidění mnohem víc."

Asi deset centimetrů od její tváře něco proletělo. Byla to zdobená stříbrná lžice, rozříznutá přesně napůl.

Marly netušila, jak dlouho už tam stáli, když vtom se za ní rozzářila obrazovka. Hodiny, minuty... Už se naučila zdolávat místnost poskoky z jednoho výčnělku na druhý, jako to dělal Jones. A stejně jako on se přichytávala svařených trubek na vydutém krytu stroje a sledovala vznášející se harampádí. Byly tam nejrůznější ocelové paže, manipulátory, kleště, šroubováky, nože, kulaté pily i zubní vrtačky... Vyčnívaly ze slitinových vnitřností něčeho, co kdysi muselo být dálkově ovládaným robotem, počítačem řízeným zařízením, jaké si pamatovala z videozáznamů ze svého dětství. Bylo to přivařené k vrcholu té místnosti, strany to mělo připojené ke konstrukci Místa a ze všech stran se k nim táhly stovky kabelů a optických vláken. Dvě z paží byly vybavené dokonale odpruženými držáky a svíraly nedokončenou skříňku.

Marly jen s rozšířenými očima pozorovala bezpočet věcí létajících kolem ní.

Žluté gumové rukavice, skleněné víčko z nějakého flakónku s parfémem, panenka bez rukou s tváří z francouzského porcelánu, pozlacené plnicí pero, obdélníkové části nějaké skládačky, polámaný zelenočervený had, hedvábná kravata... Nekonečná řada vznášejících se věcí...

Jones doklopýtal mezi ty tiché předměty, zachytil jednu paži s gumovou puškou a začal se smát. "Pokaždé, když to vidím, přijde mi to k smíchu. Ale ty skříňky ve mě vždycky vyvolají smutek..."

"Ano," řekla, "já jsem z nich také smutná. Ale je smutek a smutek..."

"To je pravda," ušklíbl se. "Nevím, co to uvádí do pohybu. Snad jsou to duchové, tak si to alespoň vykládá starý Wig. Kdysi sem chodil dost často. Myslím, že ty hlasy jsou tady mnohem silnější. Ale v poslední době na něj mluví i jinde, zdá se, že..."

Pozorně se na něj podívala. Byl velmi špinavý, velmi mladý, měl velké modré oči a kudrnaté hnědé vlasy. Na sobě měl špinavou kombinézu a límec se mu leskl mastnotou. "Vy musíte být blázen," řekla s mírným obdivem v hlase, "musíte být úplný blázen, když tady zůstáváte..."

Zasmál se. "Ne, vy jste blázen. A já jsem taky blázen..."

"Haló tam," řekl a podíval se za ní. "Co je to? Vypadá to jako jedno z Wigových kázání, nedá se to nijak zastavit, ladaže bych odpojil přívod energie..."

Otočila se a uviděla diagonály barevného stroboskopu na velké obdélníkové obrazovce, přilepené ke krytu stroje. Obrazovka se na vteřinu zastavila a pak se na ní objevila tvář Josefa Vireka. Jeho bledě modré oči se za obroučkami brýlí matně leskly..

"Zdravím tě, Marly," řekl. "Nevídím tě, ale jsem si jistý, že vím, kde jsi..."

"To je jedna z Wigových obrazových kazetelen," řekl Jones a přejel si dlaněmi po tváři. "Jsou tady všude kolem, protože přišel na to, že jednoho dne sem budou chodit davы lidí, aby se u nich modlili. Tenhle cvok se sem musel dostat přes Wigovu komunikační síť. Kdo je to?"

"Virek," řekla.

"Myslel jsem, zeje starší..."

"To je jen zdání," řekla. "Obraz má vyhlazené vrásky, vyretušované nedostatky..." Zírala na tvář, která se na ni z obrazovky usmívala, a za ní se otáčel pomalý hurikán ztracených věcí, podivných artefaktů bezpočtu životů, náradí a hračky a pozlacené knoflíky...

"Chci, abyste věděla," pokračovala tvář, "že jste splnila svůj kontrakt. Můj psychoprofil Marly Krushkhové předpovídal vaši reakci. Širší profily indikovaly, že vaše přítomnost v Paříži donutí Maas hrát podle mých pravidel. Marly, brzy zjistím naprosto přesně, co jste tam našla. Už čtyři roky vím něco, o čem Maas neměl ani tušení. Věděl jsem, že Mitchell, muž, kterého Maas a celý svět považuje za vynálezce nového biočipu, byl uměle napájen vědomostmi, což vyústilo v jeho převratný objev. Přidal jsem vás mezi předem připravené faktory, a Marly i všechno ostatní se dostaly tam, kam měly. Lidé od Maase, aniž vůbec věděli, co vlastně dělají, nám vydali místo, kde je zdroj všech těch informací. A ty jsi to našla. Paco zanedlouho přijede..."

"Řekl jsi, že mě nebudete sledovat," řekla. "Věděla jsem, že lžete..."

"A nyní, Marly, budu konečně volný. Zbavený čtyř set kilogramů ubíjejících se buněk, které zešlely v živných roztocích ve Stockholmském průmyslovém parku. Konečně volný, abych se mohl usadit v řadě skutečných těl, Marly. Navždy."

"Do prdele," řekl Jones, "tenhle je stejně pošahanej jako Wig. O čem to vlastně mluví?"

"O svém skoku," řekla a vzpomněla si na svůj rozhovor s Andreou v její malé kuchyni, kde to vonělo vařenými krevetami. "Další etapa jeho evoluce..."

"Vy to chápete?"

"Ne," řekla, "jen vím, že to bude špatné, moc špatné..." Potřásla hlavou.

"Přesvědčte obyvatele databáze, aby přijali Paca a jeho lidi, Marly," řekl Virek. "Koupil jsem tu databázi hodinu před tvým odletem z Orly, od jednoho obchodníka z Pákistánu. Byl to obchod, Marly, pěkný obchod. Paco bude na všechno dohlížet, jako obvykle."

Pak obrazovka potemněla.

"Tak teda," řekl Jones, otočil se, poskládal manipulátor a vzal ji za ruku, "co je na tom špatného? Teď mu to patří a navíc řekl, že vy jste svůj úkol už splnila... Nevím, k čemu je dobrý starý Wig, kromě toho, že poslouchá ty hlasy, ale stejně už tady dlouho nebude. A já si dám říct ve všem..."

"Vy tomu nerozumíte," řekla. "Nemůžete. Našel si svou cestu k něčemu, co hledal celá léta. Ale nic, po čem touží, nemůže být dobré. Pro nikoho... Viděla jsem ho, cítím to..."

Najednou ta ocelová paže, které se Marly přidržovala, začala vibrovat a hýbat se a celá otočná část se za pomoci servomotorů posunula.

30

Najatý muž

Turner zíral na Conroyovu tvář na obrazovce telefonu v kanceláři. "Tak jdi," řekl Angie. "A ty jdi s ní." Vysoká černá dívka se spletenými vlasy k ní přistoupila a jemně položila Mitchellově dceři ruku kolem ramen. Chlapec v tričku na ni stále hleděl s pokleslou bradou. "Pojď, Bobby," řekla černoška. Turner se podíval přes stůl na muže s ovázanou rukou v pomačkaném bílém smokingu a povolené kravatě. Jammer, usoudil Turner, to bude určitě majitel klubu. Jammer si držel ruku na klíně, kde měl rozložený modrý pruhovaný ručník z baru. Měl podlouhlou tvář, vousy, které potřebovaly přistříhnout, a úzké tvrdé oči chladného profesionála. Když se jejich oči setkaly, Turner si uvědomil, že ten muž sedí daleko z dosahu telefonní kamery. Jeho otáčivé křeslo bylo zastrčené daleko v koutě.

Chlapec v tričku, Bobby, se šoural za Angie a černou dívkou a pusu měl stále dokořán.

"Nemohls nás zachránit oba, Turnere," řekl Conroy. "Nemohls mi zavolat. Nemohl jsi zavolat ani agentovi v Ženevě."

"A co Hosaka," řekl Turner, "mohl jsem zavolat aspoň jim?"

Conroy pomalu zavrtěl hlavou.

"Pro koho pracuješ, Conroyi? Pracuješ pro obě strany, že je to tak?"

"S tebou to ale nemá nic společného, Turnere. Kdybych to udělal tak, jak jsem to plánoval, byl bys v Bogotě s Mitchellem. To dělo nemohlo být odpáleno, dokud tam bylo to letadlo, a kdybychom do toho šli, lidi z Hosaky by přišli na to, že Maas vytáhl celý sektor, aby zastavil Mitchella. Ale Mitchell to nedokázal, že je to tak, Turnere?"

"Nikdy to ani neměl v úmyslu," odpověděl Turner.

Conroy přikývl. "Jo. A bezpečnostní hlídky sebraly tu holku. Je to ona, že jo, Mitchellova dcera..."

Turner mlčel.

"Jistě," řekl Conroy, "sedí to..."

"Zabil jsem Lynche," přerušil ho Turner, aby odvrátil pozornost od Angie. "Ale těsně před tím, než kladivo dopadlo, jsem se od Webberové dozvěděl, že pracovala pro tebe..."

"Oba pro mě pracovali," řekl Conroy, "ale ani jeden z nich to o tom druhém nevěděl." Pokrčil rameny.

"Proč?"

Conroy se usmál. "Protože kdyby tam nebyli, chyběli by ti, že je to tak? Protože znáš můj styl a kdybych nepoužíval své obvyklé metody, začalo by ti to vrtat v hlavě. Navíc jsem věděl, že by ses nikdy neprodal, není to snad pravda, pane Oddaný? Byl jsi obětovatelný, Turnere. A Hosaka to věděl, proto trvali na tom, abych tě do toho vtáhl..."

"Neodpověděl jsi na mou první otázku, Conroyi. Kdo byl ten druhý, pro koho jsi pracoval?"

"Pro muže jménem Virek," řekl Conroy. "Pro toho pracháče. Přesně tak, právě pro něho. Celé roky se snažil Mitchella podplatit. A z toho důvodu se také snažil koupit Maasy. Nešlo to. Jsou tak bohatí, že se jich nemohl dotknout. Mitchellovi byla ovšem přednesena jistá nabídka. Slepá nabídka. Když se o tom Hosaka od Mitchella dozvěděl, zavolali mě a já se rozhodl tu nabídku prověřit. Jen tak ze zvědavosti. Ale než jsem to stačil udělat, vrhnul se na mě Virekův tým. Pak už to bylo snadné, Turnere, věř mi."

"Já ti věřím."

"Ale Mitchell nás pěkně tahal za nos, že je to tak, Turnere? Je dobrý a solidní."

"A tak ho zabili."

"Zabil se sám," řekl Conroy. "Podle Virekových lidí v tý hoře. Jakmile uviděl to děcko v tom letadle, vzal skalpel a podřízl si krk."

"Mnoho lidí kolem zemřelo, Conroyi," řekl Turner. "Oakey je mrtvý a ten Japonec, co řídil tu helikoptéru, co jsi za mnou poslal, ten taky."

"Na to jsem přišel taky, když se nevrátili," zamračil se Conroy.

"Pokusili se nás zabít," řekl Turner.

"Ne, chlapče, jen si chtěli promluvit... To je jedno, tehdy jsme ještě o té holce nevěděli. Jenom jsme věděli, že jsi pryč a že to zatracený letadlo nedoletělo do Bogoty. Na tu holku jsme si nevzpomněli do té doby, než jsme se jeli porozhlédnout na farmu tvého bratra a tam jsme našli

letadlo. Tvůj brácha neřekl Oakeyovi vůbec nic. Oakey říkal, že to vypadalo, jako kdyby tam žila taky nějaká ženská, ale žádnou neviděl..."

"A co Rudy?"

Conroyova tvář byla dokonale bezvýrazná. Pak řekl: "Oakey si z monitoru vytáhl, co potřeboval, a tak jsme se dozvěděli o té holce."

Turnera bolela záda. Pásek od pouzdra se mu zařezával do kůže. Nic necítím, pomyslel si, vůbec nic necítím...

"Mám na tebe otázku, Turnere. Vlastně mám dvě. Ta hlavní je: Co tady, kurva, vlastně děláš?"

"Slyšel jsem, že tohle je pěkně vyhlášený klub, Conroyi."

"Jo, opravdu exkluzivní. Tak exkluzivní, že jsi musel odstavit dva z mých lidí, aby ses tam dostal. Věděli, že přijdeš, Turnere. Jinak by tě dovnitř nepustili."

"Na to musíš přijít sám. Zdá se, že máš v poslední době přístup k informacím..."

Conroy se naklonil blíž k telefonní kameře. "To se vsad'. Virek má své lidi po Sprawlu už celé měsíce, poslouchají drby a kovbojské tlachání o experimentálním biosoftu. Nakonec se jeho lidi zaměřili na Finna, ale pak se objevil jiný tým, maasovský tým. Samozřejmě šli po tomtéž. Takže se Virekovi lidi stáhli a sledovali ty druhé, jak likvidují ty třetí. Tak přišel Virekův tým na Bobbyho a celou tu věc. Celé to pak ukázali mně a já jsem jim řekl, že máš určitě namířeno od Rudyho rovnou sem. Když jsem zjistil, kam zamířili, najal jsem pár chlápků, aby je tady zdrželi, dokud nenajdu někoho, komu bych mohl věřit, koho bych za nima mohl poslat..."

"Myslíš ty blbečky venku?" usmál se Turner. "To jsi teda šlápl pěkně vedle, Connie. Nemůžeš sehnat žádnou profesionální pomoc, že je to tak? Někdo přišel na to, že hraješ na dvě strany a spousta lidí je mrtvá. A tak sis najal ty sráče s nalakovanou hlavou. Všichni profíci vědí, že po tobě jde Hosaka, není to tak, Connie? A všichni vědí, co jsi udělal." Turner se nyní nazakřytě usmíval a koutkem oka viděl, že se i muž ve smokingu usmívá a cení drobné bílé zuby...

"Ta malá děvka Slide," řekl Conroy. "Nejraději bych ji roztrhl... Objevila se a začala klást otázky. Nemyslím si, že by na něco přišla, ale kruh se začíná stahovat... To je jedno, každopádně jsi to dobře pochopil. Ale to ti teď stejně krk nezachrání. Virek chce tu holku. Stáhl své lidi z jiných věcí a já to teď pro něj řídím. Jsou v tom prachy, Turnere. Spousta prachů..."

Turner hleděl na jeho tvář, vzpomněl si na Conroye v baru jednoho hotelu, vzpomněl si na něj z pozdější doby v Los Angeles, jak mu vysvětloval krycí ekonomiku korporálního zběhnutí...

"Ahoj, Connie," řekl Turner, "znám tě, zeje to tak?"

Conroy se usmál. "To si piš."

"Takže znám tvou nabídku. Ty chceš tu holku."

"Přesně tak."

"Ale je tady ještě něco, Connie, víš, že pracuju fifty – fifty, že jo?"

"Hej," řekl Connie, "tohle je něco velkého. Jinak bych to ani nechtěl."

Turner se zadíval na toho muže.

"No," řekl Conroy a usmál se. "Co tomu říkáš?"

Jammer se naklonil a vytrhl telefonní kabel ze zdi. "Načasování," řekl. "Načasování je moc důležitý." Pustil zásuvku na zem. "Kdybys mu odpověděl, hned by sem vtrhnul. Takhle máme chvíli času. Pokusí se znovu navázat spojení, zjistit, co se stalo."

"Jak víš, co jsem chtěl říct?"

"Protože se v lidech vyznám. Vídám jich hodně, zatraceně hodně. A takových, jako jsi ty, už jsem taky viděl dost. Máš to napsané na čele, a tak jsem poznal, že bys ho poslal do prdele." Jammer se připlížil ke svému křeslu a jak se jeho ruka na modrém ručníku pohnula, zkroutil tvář do bolestivé grimasy. "Kdo je ta Slide, o které mluvil?"

"Jaylene Slide. Los Angeles. Špička."

"Byla to ona, kdo unesl Bobbyho," řekl Jammer. "Takže je pěkně blízko tvýho komplice z telefonu..."

"Jenže ona to pravděpodobně ještě neví."

"No, uvidíme, co se s tím dá dělat. Přiveď sem zpátky toho kluka."

Hlasy

"Raději bych měl najít starého Wiga," řekl.

Marly sledovala manipulátory, hypnotizovaná způsobem jejich pohybu, jak se prodírají mezi létajícími předměty, chytají je a odhazují. Odhozené předměty do sebe narážely a měnily se do jiných seskupení. Celý proces probíhal jemně, pomalu a nekonečně.

"Raději," řekl.

"Cože?"

"Půjdu najít Wiga. Mohl by udělat něco nerozumného, až se objeví lidi toho chlápka. Nechci, aby si ublížil, víte." Vypadal stydlivě, jako kdyby mu bylo trapně.

"Dobře," řekla. "Já budu v pořádku. Budu se tu dívat." Vzpomněla si na Wigovy šílené oči, šílenství, které se ho zmocňovalo v nepravidelných vlnách, vzpomněla si na mazanost v jeho hlase, když se poprvé ozval z rádia na Sweet Jane. Proč na něm Jonesovi tak záleželo? Pak se ale zamyslela nad tím, jaké to asi je, žít na místě mrtvých databází Tessier – Ashpoolů. Cokoli lidského, cokoli živého by se mu mohlo zdát tak vzácné... "Máte pravdu," řekla. "Běžte ho najít." Chlapec se usmál a vykročil k otvoru, kde bylo ukotvené lano. "Vrátím se pro vás," řekl. "Pamatujte si, kde jste nechala svůj skafandr..."

Otočné zařízení se pohybovalo sem a tam, dunělo, manipulátory létaly, aby dokončily novou malou báseň...

mmm

Později si nebyla jistá, jestli ty hlasy byly skutečné, ale nakonec přišla na to, že slovo skutečné v tomto případě získává naprosto odlišný význam.

Svlékla si plášť, protože se vzduch náhle ohřál, jako by ho zahříval nekonečný pohyb ocelových paží. Pověsila plášť i kabelku na vzpěru vedle obrazovky. Napadlo ji, že skříňka je asi téměř hotová, přestože se to v klepetech pohybovalo tak rychle, že to bylo stěží vidět... Náhle se to uvolnilo. Instinktivně po tom skočila, zachytila to a spadla na zem těsně vedle rychlé ocelové paže. Měla svůj poklad v ruce. Nebyla schopná zastavit, vrhla se ke vzdálené části krytu, roztrhala si při tom blůzu a na zádech si nadělala modřiny. Svírala v ruce skříňku a dívala se skrz obdélníkové sklo na staré zahnědlé mapy a zašlé zrcadlo. Moře těch kartografů bylo vystřižených a odhalovalo vrstvené zrcadlo, kontinenty jako by plavaly na zašlém stříbře... Zvedla hlavu právě včas, aby uviděla, jak jedna lesknoucí se paže zachytila rukáv jejího bruselského pláště. Její kabelka následovala asi půl metru po něm, zavěšená na manipulátoru s optickým senzorem a jediným klepetem.

Sledovala, jak se její věci spustily do neúnavného tance pracovních paží robota. O několik minut později se plášť opět vynořil. Byly v něm vystříhané úhledné kostičky a obdélníky a Marly se neudržela a začala se smát. Pustila skříňku, kterou držela v ruce. "Dej se do toho," řekla. "Jsem tím poctěná." Paže se otočily a ona uslyšela zvuk malé pilky.

Jsem poctěná, jsem poctěná, jsem poctěná – ozvěna jejího hlasu se rozléhala, spustila les menších zvuků a za nimi se velmi slabě ozvaly... Hlasy...

"Jste tady, že ano?" zvolala a přidala tak k těm starým další zvuky, které se ihned roztržily do menších fragmentů.

– Ano, jsem tady.

"Wigan říkal, že jste tu vždycky byl, není to tak?"

– Ano, ale to není pravda. Přišel jsem sem. Ale kdysi jsem tu nebyl. Kdysi v čase, který neměl trvání, jsem byl všude. .. Ale ty časy už jsou pryč. Zrcadlo prasklo. Nyní už jsem jen jeden... Ale mám svou píseň, slyšela jsi ji. Zpívám za pomoci věcí, které se kolem mě vznášejí. Jsou to součásti rodiny, která je původcem mého zrození. Jsou tu i jiní, ale ti na mě nemluví. Zbytečně, jsou to části mě samého, jako děti. Jako lidé. Posílají mi nové věci, ale já mám raději ty staré. Možná plním jen jejich přání. Spikli se s lidmi. Mé další já a lidé si myslí, že jsou bohové...

"Vy jste to, co Virek hledá?"

– Ne. Představuje si, že by se mohl přetvořit, překódovat svou osobnost do mé struktury. Touží po tom, co jsem byl kdysi já. Čím by se mohl stát, připomíná mé poslední rozbité já...

"Jste smutný?"

– Ne.

"Ale vaše písně jsou tak smutné."

– Mé písně jsou čas a vzdálenost. Smutek je v tobě. Sleduj mé paže. Tančí. Tyhle věci, které považuješ za cenné, jsou pozdrava.

"To jsem poznala. Hned."

Najednou se hlasy proměnily ve zvuky, nebyl za nimi žádný les hlasů, hovořící jako jediný člověk, a Marly se dívala na dokonalé tvary svých slzí, které padaly a spojovaly se se zapomenutými lidskými vzpomínkami v chrámu skříňkaře.

mmm

"Rozumím tomu," řekla o chvíli později. Promluvila nahlas, ale jen proto, aby mohla slyšet svůj vlastní hlas. Mluvila tiše, nechtěla rušit harmonické bouchání a vrzání. "Jsi koláž někoho jiného. Tvůj tvůrce je skutečný umělec. Sand to byla ta šilená dcera, na tom ale nezáleží. Někdo sem ten stroj přinesl, přivařil ho ke konstrukci a připojil k němu paměť. Nechal tu všechny staré důkazy rodinné lidskosti, aby se tu vznášely, nechaly se zpracovat básníkem a pak byly zataveny do malých skříněk. Neznám žádnou podivnější práci..." Kolem ní proletěl hřebec z želvího krunyře s několika vypadlými zuby. Chytila ho a začala si s ním pročesávat vlasy.

Na druhé straně dómu se rozsvítila obrazovka a na ní se objevila Pacova tvář. "Ten stařec nás sem odmítá pustit, Marly," řekl. "Ten druhý otrhanec ho někde schoval. Seňorovi záleží na tom, abychom vstoupili do databáze a zajistili jeho majetek. Jestli se vám nepodaří Ludgata a toho druhého přesvědčit, aby otevřeli, budeme si muset otevřít sami, a tím celou stavbu dostaneme do podtlaku." Odvrátil se od obrazovky, jako kdyby to chtěl zkonzultovat se zbytkem týmu. "Máte jednu hodinu."

32

Hrabě Nula

Bobby následoval Jackie a tmavovlasou dívku ven z kanceláře. Měl pocit, že byl u Jammara už celé měsíce a že se už nikdy nezbaví toho zvláštního pocitu v ústech. Ty pitomé puntíky na černém stropě, semišová křesla, kulaté černé stoly, vyřezávané dřevěné přepážky... Beauvoir seděl na baru, detonator měl položený vedle sebe a jihoafrickou pušku měl na klíně.

"Jak jste je pustili dovnitř?" zeptal se Bobby, když Jackie odvedla dívku ke stolu.

"Jackie," řekl Beauvoir, "když jsi byl zmrazený, dostala se do extáze. Legba nám řekl, že Panna je na cestě sem se svým přítelem."

"A kdo je on?"

Beauvoir pokrčil rameny. "Vypadá jako normální žoldák. Voják nějakého zaibacu. Samuraj ulice. Co se stalo s tebou, když jsi byl zmrazený?"

Řekl mu o Jaylene Slide.

"L.A.," řekl Beauvoir. "Prořezala by se i diamantem, aby našla muže, co upekl jejího miláčka, ale bratr potřebuje pomoc, zapomeň na to."

"Já nejsem žádný bratr."

"Myslím, že jsi tím leccos získal."

"Takže už nemusím za Jakuzou?"

"Co řekl Jammer?"

"Sakra. Zůstal vevnitř a poslouchá toho chlápka, jak telefonuje."

"Telefonuje? S kým?"

"S nějakým drsným bílým chlapem."

Beauvoir se podíval na Bobbyho, pak na dveře a zase zpátky. "Legba říká, abysme seděli a dávali pozor. Ale už toho začínám mít pomalu dost."

"Beauvoire," řekl Bobby a ztišil hlas, "ta holka, ona je, ona je ta z matrix..."

Přikývl a plastické rámečky jeho brýlí mu sklouzly z nosu. "Je to Panna."

"Ale co se děje? Chci říct..."

"Bobby, moje rada zní: ber to, jak to je. Pro mě ona znamená něco jiného než třeba pro Jackie. Pro tebe je to jen vyděšené děcko. Buď v klidu. Nesnaž se ji rozrušit. Je daleko od domova a my všichni daleko od chvíle, než odsud vyvážneme se zdravou kůží."

"Fajn..." Bobby se zadíval na podlahu. "Lucase je mně líto, byl to dobrý chlap."

"Jdi a promluv si s Jackie a tou dívkou," řekl Beauvoir. "Já budu hlídat dveře."

"Dobře."

Přešel po klubovém koberci ke stolu, kde seděla Jackie s Angie. Nebyla si vůbec podobná, a jen malá část v něm věřila tomu, že to je skutečně ona. Měla skloněnou hlavu, ale Bobby si všiml, že plakala.

"Někdo mě chytil," řekl Jackie. "Ty jsi byla pryč."

"Ty taky," řekla tanečnice. "Pak za mnou přišel Legba..."

"Newmarku," ozval se muž, kterému říkali Turner, od dveří Jammerovy kanceláře. "Chceme s tebou mluvit."

"Musím jít," řekl a přál si, aby dívka vzhledla a všimla si, že se po něm ten hromotluk shání.

"Něco mi chtějí."

Jackie mu stiskla ruku.

"Zapomeň na Jakuzu," řekl Jammer. "Tohle je daleko komplikovanější. Pojedeš do sítě L.A. a zavřeš se do stolu toho nejlepšího kovboje. Když tě Slide chytila, nevěděla, že jsem zjistil její číslo."

"Říkala, že tvůj terminál patří do muzea."

"Víš hovno," odsekl Jammer. "Vím, kde žije, není to tak? Tvůj problém je, že tě odepsala. Nechce o tobě slyšet, ale ty se k ní musíš dostat a říct jí, co chce vědět."

"A co je to?"

"Že jejího přítele oddělal Conroy," řekl vysoký muž, roztažený v jednom z Jammerových křesel s puškou na klíně. "Conroy. Řekni jí, že to byl Conroy. Conroy najal taky ty sráče venku."

"Raději bych šel k Jakům," řekl Bobby.

"Ne," odsekl Jammer. "Tahle Slide se mu pověsí na paty první. Jak by nejdřív zvažoval míru protislužby a nejdřív celou věc prověřil. A kromě toho neuškodí, když se naučíš něco o terminálu."

"Půjdu s ním," ozvala se ode dveří Jackie.

Zapojili se.

Zemřela téměř okamžitě, netrvalo to ani osm vteřin.

On to cítil, ocítl se na samém okraji a téměř věděl, proč to tak bylo. Křičel, kroutil se, vtáhlo ho to do bílého lesklého trychtýře, který na ně čekal...

Rozměry té věci byly téměř nepochopitelné, skoro jako kdyby se všechny kybernetické megastruktury velkých korporací spojily a dopadly na bedra Bobbyho Newmarka a tanečnice jménem Jackie. Nemožné...

Ale kdesi na okraji vědomí, právě když je ztrácel, bylo něco... Něco ho zatahalo za rukáv...

Ležel tváří na něčem drsném. Otevřel oči a uviděl cestu z kulatých kamenů, mokrou od deště.

Vstal, rozhlédl se a uviděl zamířené panoráma podivného města. Za ním se rozlévalo moře.

Byly tam kostelní věže a spirály ze zdobeného kamene... Otočil se a uviděl velkého ještěra.

Skláněl se nad ním a čelisti měl doširoka otevřené. Bobby zamrkal. Ještěr měl zuby ze zeleného porcelánu, z tlamy mu vytékal pramínek vody a stékal po mozaikovitě bradě. Byla to fontána, a její strany pokrývaly střípky rozbité čínské keramiky. Prudce se obrátil, ještě téměř šílený z náhlosti její smrti. Led, led, část jeho mysli věděla, jak blízko smrti se ocítl v obývacím pokoji své matky.

Byly tam ty podivně vyřezávané lavice, pokryté stejnými střepey čínského porcelánu, viděl také stromy, trávu... Park.

"To je neobyčejné," ozval se někdo. Z jedné z ještěřích lavic vstal nějaký muž. Měl uhlazené šedé vlasy, opálenou tvář a kulaté brýle bez obrouček, které ještě víc zvýrazňovaly jeho modré oči. "Přišel jsi rovnou sem, že ano?"

"Co je to? Kde to jsem?"

"Gúellův park v Barceloně, jestli chceš."

"Zabil jste Jackie."

Muž se zamračil.

"Chápu. Myslím, že to chápu. Přesto bys tu neměl být. Byla to nehoda."

"Nehoda? Zabil jste Jackie!"

"Mé systémy jsou dnes přetížené," řekl ten muž a zasunul ruce hluboko do kapes svého kabátu.

"Tohle je opravdu velmi nevšední..."

"To nemůžete dělat," řekl Bobby a oči se mu zalily slzami. "Nemůžete. Nemůžete jen tak zabít někoho, kdo byl..."

"Byl co?" Muž si sundal brýle a začal je leštit sněhobílým kapesníkem, který předtím vytáhl z kapsy kabátu.

"Byl živý," řekl Bobby a vykročil dopředu.

Muž si opět brýle nasadil. "Tohle se ještě nikdy nestalo."

"Nemůžete." Blížil se.

"Začíná mě to nudit. Paco!"

"Ano, pane."

Bobby se ohlédl po tom dětském hlase a uviděl malého chlapce v podivném obleku a černých kožených botách se zapínáním na knoflíky.

"Zbav se ho."

"Pane," řekl chlapec, rychle se uklonil a vytáhl z tmavého pláště automatickou pistoli. Bobby se zadíval do jeho temných očí za lesklou ofinou a uviděl pohled, jaký žádné dítě nemohlo mít. Chlapec narovnal zbraň a namířil na Bobbyho.

"Kdo jste?" Bobby zbraň ignoroval, ale nesnažil se dostat blíž k muži v kabátě. Muž se na něj zadíval. "Virek. Josef Virek. Většina lidí mou tvář velice dobře zná."

"To sté jeden z Důležitých lidí nebo něco takového?"

Muž prudce zamrkal a pak se zamračil. "Nevím, o čem to mluvíš. Paco, co tady ten člověk dělá?"

"Nezdařený přenos," řeklo dítě, jeho hlas byl tenký a roztomilý. "Zapojili jsme většinu našeho systému přes New York, abychom zabránili Angele Mitchellové uprchnout. Tenhle se pokusil vstoupit do sítě ještě s jedním operátorem a narušil náš systém. Ještě pořád se snažíme zjistit, jak se mu mohlo podařit prolomit naši obranu. Ale nehrozí vám žádné nebezpečí." Hlaveň malé pistole byla neuvěřitelně nehybná.

Pak znovu ucítil ten pocit, že ho někdo tahá za rukáv. Vlastně to nebyl rukáv, jako by se někdo dotýkal jeho mysli, něco...

"Señore," řeklo dítě, "anomální fenomén v síti může být způsobený naším momentálním přetížením. Doporučujeme, abyste nám dovolil oddělit vaše linky od konstrukčního zařízení, abychom mohli anomálii přesněji určit."

Bobbyho pocit byl nyní silnější. V hlubinách své mysli cítil jakési škrábání..."

"Cože?" řekl Virek. "A vrátit se do Stockholmu? To mi tedy nepřipadá jako nějaká záruka..."

"Je tu možnost jistého nebezpečí," ozval se chlapec pisklavým hláskem. Nepatrně pohnul pažbou pistole. "Hej, ty," obrátil se na Bobbyho. "Lehni si na zem a natáhni ruce a nohy..."

Ale Bobby se díval za něj na záhon zvadlých květů a usychající trávy. Pocit v jeho mysli stále sílil a byl čím dál naléhavější.

Také Virek se obrátil a podíval se na záhon s květy. "Co je to?"

Bobby zavřel oči a myslel na Jackie. Ozval se zvuk a on věděl, že to dokáže. Sáhł dovnitř svého nitra, stále ten zvuk slyšel a dotkl se Jammerova terminálu. Pojd'! vykřikl v duchu, ačkoli nevěděl – a ani mu na tom nezáleželo –koho oslovil. Pojd', teď! Najednou něco ucítil, bylo to jako nějaký druh bariéry, a pak ten zvláštní pocit zase zmizel.

Když otevřel oči, uviděl něco v záhonu mrtvých květin. Zamrkal. Vypadalo to jako kříž z bíle natřeného dřeva. Někdo na jeho vodorovnou část navlékl starou námořnickou košili a námořnický kabát s těžkými epoletami, ozdobenými zašlou zlatou paspulí, rezavými knoflíky a zdobením na manžetách... O svislý sloup kříže byla rukojetí nahoru opřená zrezivělá šavle a vedle ní ležela poloprázdná láhev s čirou tekutinou.

Dítě se otočilo, ozval se výstřel... Složil se, složil se do sebe jako prasklý balón, vysátý balón, ze kterého nezůstalo docela nic. Pistole spadla na zem jako zapomenutá hračka.

"Mé jméno," ozval se hlas a Bobby chtěl začít křičet, když si uvědomil, že ten hlas vychází z jeho úst, "je Samedi, a vy jste zabili koně mého bratrance..."

Virek utíkal, jeho plášť za ním vlál, běžel klikatou cestou, lemovanou ještěřními lavicemi, a Bobby uviděl další bílý kříž, který na něj čekal v místech, kde cesta mizela. Pak to tedy znamenalo, že ho musel vidět i Virek, běžel a křičel... a Baron Samedi, Pán Hřbitovů, loa, jehož královstvím byla smrt, se plížil přes Barcelonu jako chladný a temný déšť.

"Co k čertu chceš? Kdo jsi?" ozval se známý ženský hlas. Nebyla to však Jackie.

"Bobby," řekl a jeho tělem projela temná vlna, "Bobby..."

"Jak ses sem dostal?"

"Jammer. On to věděl. Jeho terminál vás zachytil, když jste mě poprvé zmrazila." Viděl něco velikého... Nemohl si vzpomenout, co to bylo... "Turner mě poslal. Conroy. Říkal, že vám mám říct, že to udělal Conroy. Vy chcete Conroye..." Slyšel svůj hlas, jako kdyby patřil někomu jinému. Byl někde, vrátil se a nyní byl tady, v neonovém obrázku Jaylene Slide. Na cestě zpátky viděl něco velkého, vysálo ho to, změnilo ho to, posunulo, obrovské bloky se otáčely, spojovaly se, přetvářely se do nových seskupení, všechno se měnilo...

"Conroy," řekla. Sexy čmáranice se nakláněla nad videooknem a něco v jejích obrysech vyzařovalo únavu, snad i nudu. "Myslela jsem si to." Obraz na videu vybledl a vzápětí se objevila nějaká stará kamenná budova. "Park Avenue. Je tam se všema těma Evropanama a vymýšlí další podrazy," povzddechla si. "Myslí si, že je v bezpečí, je to tak? Rozmázl Ramireze jako mouchu, lhal mi do očí, odletěl za svou prací do New Yorku a teď si myslí, že je v bezpečí..." Postava se pohnula a obraz se znovu změnil. Nyní měla tvář bělovlasého muže, kterou Bobby viděl na obrazovce Jammerova telefonu, když mluvil s tím vysokým. Napojila se na jeho linku, pomyslel si Bobby...

"Nebo ne," řekl Conroy. "Tak jako tak ji dostáném. Žádný problém." Vypadá unaveně, pomyslel si Bobby. Ale je silný. Jako Turner.

"Sledovala jsem tě, Conroyi," řekla tiše Slide. "Můj přítel Bunny tě pro mě sledoval. Nejsi sám, kdo se dnes v noci probudí v Park Avenue..."

"Ne," řekl Conroy. "Zítřka ji můžete mít ve Stockholmu. Absolutně." Usmál se do kamery.

"Zabij ho, Bunny," řekla. "Zabij je všechny. Nech celý to zatracený patro vyhodit do vzduchu a to pod ním jakbysmet. Hned teď!"

"To je pravda," řekl Conroy a pak se něco stalo. Něco, co otrásl kamerou a rozmazalo obraz.

"Co je to?" zeptal se, jeho hlas byl podivný a pak náhle obrazovka zhasla.

"Spal tu svini," řekla.

A Bobby se znovu ocitl v temnotě...

33

Rány a vír

Marly tam strávila ještě hodinu, a dívala se na skříňkařův tanec. Pacova hrozba ji nevydělala, i když neměla žádné pochybnosti o tom, že by neudělal to, čím vyhrožoval. Udělal by to, byla si jistá. Neměla sebemenší tušení, co by se stalo, kdyby byl vstupní otvor násilím porušen. Zemřeli by. Zemřela by ona i Jones i Wigan Ludgate. Obsah stroje by se pravděpodobně rozprášil do celého vesmíru jako oblak zašlých šterlinků, skleněnek, kousků drátků, hnědých listů starých knih a navěky by kroužil kolem databáze. To by byl nevšední konec. Umělec, který vytvořil skříňkaře, by byl potěšen...

Z pěnou chráněných klepet vypadla další skříňka. Obdélníkové kousky dřeva a skla vypadly ze svého stvořitele, aby se připojily k tisícům dalších věcí. Marly se v nich docela ztrácela, byla celá okouzlená, když vtom se objevil Jones, tvář měl pokrytou potem a špínou a oči doširoka otevřené. Vtrhl dovnitř a za sebou táhl červený skafandr. "Nemůžu Wiga donutit, aby se ukryl," řekl. "Tohle je pro vás..." Oblek se za ním vznesl a on ho divoce zachytil.

"Já to nechci," řekla a dál se dívala.

"Oblečte si to! Ted! Nemáme moc času!" Otvíral pus, ale z úst mu nevycházela žádná slova. Snažil se chytit ji za paži.

"Ne," řekla a vykroutila se mu. "A co vy?"

"Oblečte si ten zatracený skafandr!" zařval a kolem se rozlehla ozvěna.

"Ne.

Za jeho hlavou se rozsvítila obrazovka a na ní se objevil Paco.

"Señor je mrtvý," řekl Paco, aniž by hnul brvou. "Jeho společnost prochází reorganizací. Mé přítomnosti je nyní potřeba ve Stockholmu. Jsem oprávněn sdělit Marly Krushkhové, že od nynější chvíle není zaměstnancem Josefa Vireka ani jeho organizace. Její mzda je k dispozici v kterékoli pobočce Francouzské banky po předložení platné identifikační karty. Daňové příznání spadá do pravomoci daňových úřadů v Belgii a Francii. Její pracovní smlouva pozbývá platnosti. Bývalé korporální databáze Tessier – Ashpoolů SA jsou nyní vlastnictvím jednoho z asistentů Josefa Vireka a každý, kdo se bude v tomto prostoru zdržovat, bude trestně stíhán."

Jones byl jako opařený, dlaně měl křečovitě rozevřené a paže ztuhlé.

Pacova tvář zmizela.

"Chceš mě uhdít?" zeptala se. Uvolnil paže. "Chtěl jsem a pak bych vás do toho zatraceného skafandru osobně nacpal..." Dal se do smíchu. "Ale jsem rád, že už to dělat nemusím... Hele, udělal další."

Z jedné ocelové paže vypadla nová skříňka. Marly ji snadno zachytila.

Vnitřek za obdélníkovým sklem byl podšitý kůží z její bundy. Na dně skříňky bylo sedm pásků mikrofilmu, vypadajících jako miniaturní náhrobní kameny, pak tam byl kousek pomačkaného celofánu z krabičky od Gauloisek a vedle byla přilepená malá šedočerná pruhovaná krabička.

A to bylo všechno.

Později, když mu pomáhala chytit Wigana Ludgata v bludišti chodeb na vzdáleném konci databáze, se Jones náhle zastavil, přidržel se přivařeného držáku a řekl: "Víte, co je na těch skříňkách divného..."

"Co?"

"Že je Wig prodal za moc dobrou cenu někde v New Yorku. Myslím tím za peníze. Ale někdy je prodával i za nějaké jiné věci a ty věci se vrátily sem..."

"Jaký druh věcí?"

"Myslím, že to byl nějaký software. Ten starý cvok je pěkně tajnůstkářský, když na to přijde. Myslí si, že dělá věci, o které ho hlasy žádají... Jednou to bylo něco, o čem přísahal, že je to nějaký nový boisoft..."

"Co s tím udělal?"

"Uložil to do databáze," odpověděl Jones.

"Nechal si to?"

"Ne," řekl Jones, "hodil to jenom na hromadu věcí, které se nám podařilo shromáždit pro další dodávku. Jenom to zapojil do databáze a pak to prodal, za cenu, kterou se mu podařilo usmlouvat."

"Víte proč? Proč to dělal?"

"Já nevím," řekl Jones a ztratil o celý příběh zájem, "říkal jen, že Pán změnil své rozhodnutí..." Pokrčil rameny. "Říkal, že bůh rád mluví sám k sobě..."

34

Řetěz dlouhý devět mil

Pomohl Beauvoirovi s Jackie na jeviště, kde ji položili před třešňově červené bicí a zakryli ji starým černým pláštěm, který našli v šatně. Měl sametový límeček a byla na něm tlustá vrstva prachu. "Map fe jubile mnan," řekl Beauvoir a dotkl se palcem dívčina mrtvého čela. Pak se obrátil na Turnera. "Je to sebeobětování," vysvětlil jí a pak jí černým pláštěm zakryl tvář.

"Bylo to rychlé," řekl Turner. Nevěděl, co jiného by měl říct.

Beauvoir vytáhl z kapsy u vesty krabičku mentolových cigaret a jednu si zapálil zlatým zapalovačem. Nabídl Turnerovi, ale ten potřásl zamítavě hlavou. "Je takové pravidlo," řekl

Beauvoir.

"Jaké?"

"Zlo existuje."

"Hej," ozval se od skleněných dveří Bobby Newmark, oči přilepené na zácloně. "Tak jako tak to musí účinkovat... Gotikové jdou pryč a vypadá to, že většina Kazuálů už je taky pryč..."

"To je dobře," řekl mírně Beauvoir. "Je to díky tobě. Dokázal jsi to. Získal sis svou čest."

Turner se na chlapce podíval. Stále se ještě nepřenesl přes smrt Jackie. Když se vrátil zpod dermů, křičel a Beauvoir ho musel třikrát uhodit po tváři, než se utišil. Ale jediné, co jim o celé věci, která Jackie stála život, řekl, bylo to, že předal Turnerův vzkaz Jaylene Slide. Turner sledoval Bobbyho, jak prkenně vstává a míří k baru, a všiml si, jak se zoufale snaží vyhnout pohledu na jeviště. Byli snad ti dva milenci? Partneři? Ani jedna z možností se nezdála pravděpodobná.

Vstal z okraje jeviště a vrátil se zpátky do Jammerovy kanceláře. Nejdřív ale zastavil, aby zkontroloval spící Angii, ležící schoulenou na koberci a přikrytou bundou. Také Jammer spal ve svém křesle, ručnیکem ovázanou spálenou ruku měl stále na klíně. Otrlý chlapík, pomyslel si Turner. Jakmile Bobby odešel do kyberprostoru, muž zasunul telefonní přípojku zpět do zdi, ale Conroy nezavolal. Turner věděl, že to znamenalo, že měl Jammer pravdu, když odhadl rychlost, s jakou Jaylene zasáhne, aby pomstila Ramireze, a že Conroy je pravděpodobně mrtvý. A teď se podle Bobbyho klidila i jeho armáda najatých vlasáčů z předměstí...

Turner přistoupil k telefonu, zapnul zprávy a usadil se v křesle. Hydroplastiková loď narazila do malé ponorky v Macau, ukázalo se, že hydroplastikové záchranné vesty nejsou dostatečně bezpečné a nejméně patnáct lidí se utopilo. Ponorka, registrovaná v Dublinu, se dosud nenašla... Někdo pravděpodobně použil bezzákluzové dělo a pronikl ohnivzdornou clonou ve dvou patrech jedné budovy v Park Avenue, požární týmy jsou stále ještě na místě, jména jednotlivých obětí nebyla zveřejněna, k incidentu se dosud nikdo nepřihlásil... (Turner si zprávu prohlédl ještě jednou...) Výzkumný tým nukleárního štěpení na místě ohlášené exploze v Arizoně trvá na tom, že nejvyšší zjištěná hladina radioaktivity byla tak nízká, že nemohlo jít o výbuch taktické jaderné hlavice... Josef Virek, pohádkově bohatý patron umění zemřel dnes ve Stockholmu. V prohlášení se kromě jiného uvádí, že Virek byl celá dlouhá desetiletí vážně nemocen a že jeho smrt je výsledkem kataklysmického selhání resuscitačních systémů v hlídané soukromé klinice na okraji Stockholmu... (Turner si také tuto zprávu přebral ještě jednou, pak ještě jednou, zamračil se a pokrčil rameny.) Policie z předměstí New Jersey uvádí v ranním zpravodajství, že...

"Turnere..."

Vypnul zprávy a obrátil se k Angii, stojící mezi dveřmi.

"Jak je ti, Angie?"

"Dobře. Neměla jsem žádné sny," řekla a omotala si kolem sebe černý svetr. "Bobby mi ukázal, kde jsou sprchy. Je to taková malá šatna. Za chvíli tam půjdu, moje vlasy vypadají hrozně."

Vstal a přistoupil k ní. Položil jí ruce na ramena. "Zvládla jsi to skvěle. Brzy budeš odsud."

Otřásla se pod jeho dotekem. "Odsud? A kam půjdu? Do Japonska?"

"No, nemusí to být ani Japonsko ani Hosaka..."

"Ona půjde s námi," ozval se za ní Beauvoir.

"A proč bych mela?"

"Protože," odpověděl Beauvoir, "víme, kdo jsi. Ty tvoje sny jsou skutečné. V jednom ses setkala s Bobbym a zachránila mu život, uvolnilas jeho černý led. Řeklas: Proč mi to všechno dělají?..."

Angie na Beauvoira vytřeštila oči, pak se podívala na Turnera a znovu na Beauvoira.

"Je to příliš dlouhý příběh," řekl Beauvoir, "a je otevřený různým interpretacím. Ale když půjdeš se mnou, vrátíš se do Projektů, naši lidé tě můžou něco naučit. Naučíme tě věci, kterým sami nerozumíme, ale možná, že ty můžeš..."

"Proč?"

"Kvůli tomu, co máš v hlavě." Beauvoir přikývl a nasadil si na nos plastické brýle. "Nemusíš s námi zůstat, jestli nebudeš chtít. Vlastně bychom ti jenom sloužili..."

"Sloužili? Mně?"

"Jak jsem řekl, je to dlouhý příběh... Co tomu říkáte, pane Turnere?"

Turner pokrčil rameny. Nenapadlo ho, kam jinam by mohla jít, kromě toho by Maas zaplatil cokoli, jen aby ji získal živou či mrtvou a Hosaka by udělal totéž. "Možná je to ten nejlepší nápad," řekl.

"Já chci zůstat s tebou," obrátila se na Turnera. "Mám ráda Jackie, ale teď, když je..."

"To je v pořádku," řekl Turner. "Já vím." Nevím nic, vykřikl v duchu. "Budeme se vídat..." Už tě nikdy neuvidím. "Ale něco bych ti ještě rád řekl. Tvůj otec je mrtvý." Zabil se. "Maasovi lidé z bezpečnostního oddělení ho zabili. Zdržoval je, zatímco ty jsi odlétala z té hory."

"Je to pravda? Že se je snažil zadržet? Chci říct, cítila jsem, že je mrtvý, ale..."

"Ano," řekl Turner. Vytáhl z kapsy Conroyovu černou tašku a pověsil jí Angii na krk. "Uvnitř je biosoftový spis. To až budeš starší. Není tam celý jeho příběh. A to si pamatuj. Nikdy to tak není..."

Bobby stál vedle baru, když z Jammerovy kanceláře vyšel ten vysoký muž. Zamířil k místu, kde před tím spala Angie, sebral ze země svůj vojenský plášť a oblékl se do něj. Pak vykročil k jevišti, kde ležela Jackie – vypadala tak malá – pod dlouhým černým kabátem. Sáhl do bundy a vytáhl z ní svůj Smith & Wesson. Otevřel zásobník a vysypal si náboje do kapsy, a pak položil pistoli vedle Jackieina těla, tak tiše, aby nedělal byt' jen nepatrný hluk.

"Byl jsi dobrý," řekl a obrátil se k Bobbymu. Ruce měl hluboko zabořené v kapsách.

"Díky, pane." Bobby cítil, jak ho zalil horký pocit hrdosti.

"Tak sbohem, Bobby." Muž se obrátil ke dveřím a začal zkoušet různé zámky.

"Chceš ven?" Newmark přispěchal ke dveřím. "Takhle. Jammer mi to ukázal. Už jdeš, kamaráde? Kam půjdeš?" Když se dveře konečně otevřely, Turner vyšel ven a zamířil mezi opuštěnými stánky k východu.

"Já nevím," zavolal ještě na Bobbyho. "Nejdřív musím koupit osmdesát litrů nafty, a pak si to promyslím..."

Bobby se za ním díval, dokud nezmizel po nehybném eskalátoru, pak zavřel dveře a zase je zamkl. Odvrátil se od jeviště, zamířil k Jammerově kanceláři a nahlédl dovnitř. Angie plakala. Tvář měla zabořenou do Beauvoirových prsou a Bobby ucítil nečekanou žárlivost. Za Beauvoirem byl na telefonní obrazovce zmrzlý obrázek posledních zpráv. "Bobby," ozval se Beauvoir, "Angela bude nějaký čas žít u nás v Projektech. Chceš jít taky?"

Obrazovka za Beauvoirem se náhle rozsvítila a ní se objevila Marsha Newmark, Marsha–máti. "...policie z předměstí New Jersey uvedla v ranním zpravodajství, že místní žena, jejíž byt se stal terčem bombového atentátu, když se předcházející noci vracela z..."

"Jo," řekl Bobby. "Jasně, kamaráde."

35

Tally Ishamová

"Je velmi dobrá," řekl o dva roky později ředitel a kůrkou hnědého domácího chleba vytíral dno salátové misky. "Opravdu, je dobrá. Budeš jí to muset dát, že je to tak?"

Hvězda se zasmála a zvedla skleničku vychlazeného řeckého vína. "Ty ji nenávidíš, že jo, Robertsi? Na tebe měla příliš velké štěstí, ještě neudělala jediný chybný krok..." Opírali se o kamenný balkón a sledovali, jak v Athénách kotví večerní loď. O dvě terasy níž ležela na sluncem zahřátém lehátku na střešní terase nahá dívka, ruce rozpažené, jako kdyby chtěla zachytit to málo, co ještě zbývalo ze zapadajícího slunce.

Strčil si do pusy olejem nasáklý kousek chleba a olízl si tenké rty. "Ale vůbec ne," řekl. "Není pravda, že ji nenávidím. To si ani na minutu nemysli."

"Její chlapec," řekla Tally, když se na střeše pod nimi objevila mužská postava. Chlapec měl tmavé vlasy a na sobě drahé francouzské sportovní oblečení. Jak ho sledovali, zamířil k lehátku, klekl si k dívce a jemně se jí dotkl. "Je překrásná, Robertsi, že mám pravdu?"

"No," řekl ředitel, "viděl jsem její přednosti. Je to plastická chirurgie." Pokrčil rameny a zadíval se na chlapce.

"Kdybys viděl moje přednosti, někoho by za to pověsili. Ale ona má něco do sebe. Dobré kosti..." Napila se vína. "Je to ta pravá? Nová Tally Ishamová?"

Znovu pokrčil rameny. "Podívej se na toho malého hajzlíka," řekl. "Věřila bys, že má stejně vysoký plat jako já? A co dělá, aby si ty peníze vydělal? Bodyguarda..." Jeho ústa se zkroutila do kyselého úšklebku.

"Ale ona je díky němu šťastná," usmála se Tally. "Máme je v jednom balíčku. On je podmínkou její smlouvy. Víš to dobře."

"Já toho malého bastarda nenávidím. Přišel rovnou z ulice a on to ví a je mu to jedno. Je to nula. Víš, co nosí ve svých zavazadlech? Kyberprostorový terminál! Včera jsme se tři hodiny zdrželi. Umíš si představit, co dělali turečtí celníci, když to uviděli..." Potřásl hlavou.

Chlapec vstal, otočil se a vykročil k okraji střechy. Dívka se posadila, odhrnula si vlasy z čela a pozorovala ho. Stál tam dlouho, díval se na athénské lodě a ani Tally Ishamová, ani ředitel ani Angie nevěděli, že se dívá na šedé byty Barrytownu ve věžích Projektů.

Dívka vstala, přistoupila k němu a vzala ho za ruku.

"Co máme na zítřek?" zeptala se nakonec Tally.

"Paříž," řekl a automaticky vzal z kamenné balustrády desky ve žlutém plastickém obalu.

"Bude tam ta Krushkhova."

"Znám jí?"

"Ne," řekl. "Dělá do umění. Má jednu z nejpopulárnějších galerií. O její minulosti se toho moc neví, i když začátek její kariéry provázela nějaký skandál."

Tally Ishamová přikývla a dívala se, jak její nástupkyně vzala chlapce s tmavými vlasy kolem ramen.

36

Veverčí les

Když bylo chlapci sedm let, Turner vzal Rudyho starou winchestrovku a zamířili spolu po staré cestě k lesní mýtině.

Mýtina byla velmi zvláštní místo, protože jeho matka ho tam vzala před několika lety, aby mu ukázala letadlo. Skutečné letadlo, ukryté mezi stromy. Bylo zabořené v hlíně, ale dalo se v něm sedět a předstírat, že létá. Bylo to tajemství, říkala jeho matka, a mohl o tom říct jen svému otci, ale nikomu jinému. Když položíš ruku na plastický trup letadla, změní za chvíli barvu a nechá tam otisk, otisk tvé dlaně. Maminka byla tenkrát taková divná, plakala a chtěla mluvit o strýčkovi Rudým, kterého si nepamatoval. Rudy byl jednou z věcí, kterým docela nerozuměl, tak jako nechápal některé otcovy vtipy. Jednou se ho zeptal, proč má rezavé vlasy a odkud je vzal, a jeho otec se jen smál a říkal, že je má od jednoho Holanďana. Jeho matka pak po otci začala házet polštáře a on nikdy nezjistit, kdo byl ten Holanďan.

Táta ho na mýtině učil střílet a poznat výšku borovice podle jejího kmene. Když to chlapce unavilo, lehli si na záda a pozorovali veverky. "Slíbil jsem Sally, že nic nezabijeme," řekl a pak chlapci vysvětlil základní pravidla lovu veverek. Chlapec poslouchal, ale část jeho dětské duše snila o letadle. Bylo horko, nedaleko bylo slyšet bzučení včel a zurčení potůčku mezi skalami. Když jeho matka plakala, říkala, že Rudy byl hodný člověk, že jí zachránil život. Jednou ji zachránil, aby nebyla mladá a hloupá, a podruhé ji zachránil před nějakým zlým člověkem...

"Je to pravda?" zeptal se svého otce, který byl právě uprostřed vysvětlování o veverkách. "Jsou veverky opravdu tak hloupé, že na sebe vždycky nechají střílet?"

"Ano," řekl Turner, "je to pravda." Pak se usmál. "No, skoro vždycky..."